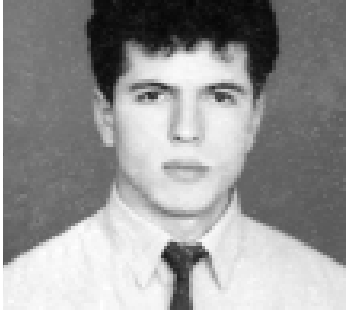

Parıldayan siperlerde direniş sürüyor

Ölüm Orucu şehitlerle sürüyor

Devletin, sessizlikle boğmaya çalıştığı Ölüm Orucu direnişinin verdiği iki yeni şehit, katliamda ısrar edenlere bir cevap verir nitelikte. Kendileri ilgisiz olmaya, basını da ilgisiz

kalmaya davet edenlere parıldayan siperlerden Yusuf Kutlu ve Yeter Güzel'in şehit düşmeleriyle verilen yanıt kararlılığın bir kez daha ilan edilmesi oldu. 8 Mart'ta Dünya Emekçi

Kadınlar Günü'nün coşkusu ve kararlılığıyla birleşen direnişini taçlandıran Yusuf Kutlu ve 10 Mart'ta da Yeter Güzel şehitler kervanına katıldı.

DEVİRİM YOLUNDA

İŞÇİ-KÖYLÜ

126345 Sayı: 2002-06 24 * Yıl:1 * 15-28 Mart 2002 * Fiyatı: 500 000 TL ISSN: 1303-0299

Emperyalizm ve Siyonizm Filistin halkını katletmeye devam ediyor

İşgal sökmeyecek Filistin kazanacak!

İŞÇİ-KÖYLÜ'DEN

Faşist Türk Ordusu

uşaklıkta sınır

tanımıyor

SAYFA 30

Çıkar dalaşlarının pençesinde Afgan kadınları

ayakkabı giyebildiği vb. sözler ile ABD'nin kanlı eli medeniyet götürmüş gibi gösterilmeye çalışılsa da gerçekler apayrı. Önceleri eşinden başka bir erkekle birlikte olan bir kadının cezası toprağa gömülüp büyük taşlarla taşlanarak yavaş yavaş öldürülmek olurken şimdi bu ceza küçük taşlar kullanılarak veriliyor ve buna da "gelişme" deniliyor. Önceleri asılarak öldürülen bir kişinin cesedi ibret olsun diye sokakta günlerce asılı bırakılırken şimdi bir gün boyunca asılı kalacak. İşte ABD'nin getirdiği medeniyet. İşte tüm bu gelişmeler (!) Türkiye'deki burjuva basın da dahil birçok ülkede şatafatlı sözlerle kamuoyuna sunuldu. Burkalarını çıkararak "özgürleşen" kadın görüntüleri hiç eksilmedi ekranlardan Oysa maddiyonun diğer yüzünde açlık, sefalet ve ölümle pençeleşen; yakınlarını kaybeden, sakat kalan, tecavüze uğrayan yüzlerce Afgan kadını vardı. Çünkü emperyalizm girdiği her yere ölümden, acıdan başka birşey götürmez; götürmez.

Afganistan'da Taleban'ın dağıtılmasının ardından saldırılar daha çok savaş ağaları arasında devam ediyor. Ve en çok da Taleban'ın bel kemiği olarak görülen Paştun aileler bu saldırıların hedefi oluyor. Abdül Paşid Dostum'a ait birliklerin azgınca saldırdığı Paştun aileler de hedef, özellikle çocuk yaşta genç kızlar ve kadınlar oluyor. Geçtiğimiz son 3 hafta içinde Devletabad şehrinin yakınlarındaki 3 Paştun aileye saldıran Dostum askerleri evlerdeki bütün kadınlara tecavüz etmiştir. Birçok kadın tecavüze uğradığını anlatmaktan çekindiği için gerçek rakamlar ortaya çıkmamaktadır. Tek tük olsa da yaşadığı olayları anlatan Paştun kadınlarından 10 çocuğu olan Nazu yaşadıklarını şöyle özetliyor; "Yaklaşık bir ay önceydi. Dostum'un askerlerinden 5 kişilik silahlı bir ekip evimize daldı. Kötürüm olan kocamı silahlarla tehdit ederken kızlarımı ve beni diğer odaya götürerek bize defalarca tecavüz ettiler" Nazu'nun çocukları olan ve tecavüze uğrayan Fatma 14, Bibi Ayşe 12 ve Bibi Emine 10 yaşında. Taleban'ın en önemli destekçisi olarak görülen Paştunlar'dan bu yolla intikam almaya çalışan Dostum'un hedefi de genellikle çocuklar oluyor. Bu olaylar sadece bu şehirlerde de yaşanmıyor. Özellikle Kuzey Afganistan'da birçok kadın, Dostum'un askerlerinin tecavüzüne uğramış durumda. Yaşadıklarını anlatıp polise başvuran az sayıda kadının eline de bir şey geçmiyor.

Değer yargılarından kaynaklı doktora götürülmeyen kadınlar ve çocukları birçok sağlık sorununu da yaşayabiliyor. Polise başvurular da bir sonuç elde edemiyor. Çünkü mesele Delh şehrindeki polis sayısı 110 iken Dostum'un askerlerinin sayısı 700 civarında. Tabi Raşit Dostum'un her saldırısının ABD tarafından desteklendiği gerçeği de unutulmamalıdır.

Bu örnekler elbette ki sadece Afganistan'la da sınırlı değil. Balkanlarda yaşanan savaş sırasında yüzlerce Arnavut kadın, Sırp askerlerinin tecavüzüne uğramıştı. Hatta tecavüze uğrayan ve hamile kalan kadınlar için bir kamp bile kurulmuştu. Bu koşullarda sessiz kalmaya zorlanan kadın, yaşadıklarını içine atmakta ve ailesi tarafından da dışlanabilmektedir.

Bu tür saldırıların geneline baktığımızda özünde tek başına kin duyulanın kadın olmadığını ancak tecavüz ile onun ailesine, çevresine, yakınlarına, toplumuna, gözdağı vermek istendiğini görüyoruz. Bunun en küçük örneği iki erkeğin kavgası sırasında birbirlerinin eşlerine ya da annelerine küftmeleridir. Haksız savaşlarda da tecavüz toplumun vicdanında bıraktığı derin izler yüzünden tercih edilmektedir. Haksız savaşları yok etmenin tek yolu da ona karşı verilen ve haklı olan, meşru olan savaşın içinde olmaktır.

Özellikle kadınların, maruz kaldıkları saldırılar, aşağılanmalar düşünülünce daha çok içinde olmalıdır haklı mücadelenin. Savaşlarda ağlayan, sadece acı çeken ve acısını içine gömen rolünü bir kenara bırakan kadın haklı savaşların öznesi olabilmelidir.

Memik Horuz'un serbest bırakılması için uluslararası kampanya

Özgür Gelecek gazetesinde yayınlanan Karadeniz'deki gerillalarla yapılan röportajları yaptığı gerekçesiyle 9 aydır tutuklu bulunan Memik Horuz'un serbest bırakılması için Halkların Uluslararası Mücadele Ligi tarafından uluslararası bir kampanya açıldı. Kampanya adına Dr. Anne Van Mackelenberg bir açıklamayla Memik Horuz'un serbest bırakılmasını istedi. Açıklamada, "Türk devletinin insan hakları ihlali konusundaki dipsiz kayıtları, Aralık 2000 katliamı ve F tipi izolasyon hücrelerine karşı haklı olarak verilen mücadelenin bastırılması gibi gözaltında bulunanlara karşı uygulanan vahşi tutumu gözönüne alındığında tüm demokratik ve özgürlük yanlısı insanların Memik Horuz'un derhal serbest bırakılmasını talep etmeleri son derece önem taşımaktadır.

Dünya çapında tüm demokratik güçlere ve insan hakları organizasyonlarına Türk rejimini protesto etmeleri, uluslararası 'Memik Horuz'u serbest bırak' kampanyasına katılmaları ve tüm dünya çapında halkın haklarını savunan militan bir gazetecinin özgürlüğünün verilmesini talep etmeleri için çağırıyoruz" denildi.

Memik Horuz'un serbest bırakılması için yazılacak mektuplar aşağıdaki adrese yollanmalıdır:

İçişleri Bakanlığı Fax: 0090-312-4181795

Adalet Bakanlığı Fax: 0090-312-4173954/4154819

Daha fazla bilgi için

Memik Horuz'un avukatı

Filiz Kalaycı

Adres: İlkiz Sk. No:26/12

Sıhhiye/Ankara

Tel Fax: 0090-312-2290946

Cep: 0090-532-6726684

Maddi yardım için adres

Mensenrechten Advocaten c.t

(Human Rights Lawyers)

Hesap No: 67835409

ING Bank, Utrecht, Nedderlands

Lütfen yatırdığınız paranın havale kağıdını şu numaraya fax ediniz.

Fax: 0031 30 2716533

Kampanya Koordinatörü

Dr. Anne Van Mackelenberg,

Belçika Halkın Hakları Gözetleme

Broederminstraat 42, 208 Antwerp,

Belgium

Email: Prwatch@hotmail.com

Tel: 0032-486-219017

Ç
I
K
T
I

(dayanakları/etkileri/hörfükleri)
ile
KÜRESELLEŞME
ve
ÜRETİM SÜRECİNDE TEKNOLOJİNİN ROLÜ
FERHAT ALİ

Üniversite Yayıncılık

Ç
I
K
T
I

İŞKENCEHANELERDE
KIZIL DİRENME RUHUNU
YAŞATMAYA
HAZIR OL!

Üniversite Yayıncılık

Ç
I
K
I
Y
O
R

A. Öcalan'la İmralı'ya Uzanan Yol,
PKK'nin Oturduğu Eksen ve
Ulusal Soruna Kısa Bir
Bakış
İbrahim Cihan

Üniversite Yayıncılık

İsteme
adresi
Weseler Str. 93
47 169 Duiburg-
Deutschland
Tel 0049 203 40
60 958
Fax: 00 49 203
40 60 959

ABD'nin Irak saldırısında son hazırlıklar

ABD'nin saldırısını iyice kolaylaştırmak için başvurduğu yöntemlerden biri de Irak'a uyguladığı ambargoyu iyice sertleştirerek Irak'ı mecbur hale getirmek ve kabul edilemez dayatmaların kabul edilmemesi halinde de bunu koz olarak kullanmak. Ayrıca Irak'ın BM taleplerine karşı çıktığı izlenimini yaratmak için ülkeye giden silah denetçileri ile ilgili istekler de sertleştirilecek. Böylece Irak yönetiminin kesin hayır diyeceği talepler öne sürülerek saldırı garanti altına alınmış olacak.

ABD'nin "şer eksenini" olarak değerlendirdiği, Afganistan operasyonunun ardından hedef tahtasına yerleştirdiği Irak'a yönelik saldırı hazırlıkları tüm hızı ile sürüyor. Emperyalizm ve özellikle de ABD emperyalizmi bir yandan bu konudaki askeri hazırlıklarını sürdürürken, bir yandan da çeşitli toplantılar, basına verilen demeçler ile hem gözdağı veriyor hem de işin diplomatik boyutunu hayata geçirmeye çalışıyor. Bu saldırısı ile ilgili nabız yoklamak için birçok ülkeye ziyaretlerde bulunan ABD emperyalizmi bunun Türkiye ayağını da Mart ayı içinde gerçekleşecek olan Dick Cheney ziyareti ile hayata geçirecek. Bu konudaki diplomatik ataklardan biri de önümüzdeki ay içinde ABD'de gerçekleşecek olan bir toplantı. ABD'nin Irak'ta Saddam sonrası dönemi belirlemek için yapmayı planladığı bu toplantının katılımcıları oldukça ilginç isimler. Washington'da yapılacak bu toplantıya 200'den fazla eski Iraklı subay katılacak. Toplantının konusu da ABD öncülüğünde Irak'a başlatılacak olan saldırı ve Irak'ı içten vurma planları olacak. Saldırı hazırlığı içinde olduğu her ülkede önce işbirlikçilerini kullanarak ülkeyi içten fethetmeye çalışan ABD emperyalizmi, konferansın mart ayının üçüncü haftası içinde gerçekleşeceğini açıklasa da yapılacağı yeri bir sır gibi saklıyor.

Bu toplantıya katılacak gruplardan biri olan Irak Ulusal Kongresi (IUK) sözcüsü Ali Bin El Hüseyin'in toplantıyı "Saddam diktatörlüğüne karşı gerçekleşen en büyük subay toplantısı" olarak değerlendirmesi; hedefleri ve yapılmak isteneni açıkça ortaya koyuyor. Kendi söylemleriyle bu toplantı Iraklı subayları harekete geçirip Irak muhalefeti ile de birleştirerek Saddam rejimini devirmek amacını taşıyor. Bu arada yine toplantının askeri nitelikte olması, eski Irak subaylarının da katılıyor olması ve ABD'li askeri yetkililer ile birlikte askeri bir kampta yapılacak olması da oldukça ilginç bir nok-

ta. Adını açıklamayan bir yetkili bunu Irak ordusuna bir mesaj ve gözdağı olarak değerlendiriyor. İşbirlikçileri ile kendi evinde bu toplantıyı organize eden ABD her ne kadar bunun doğrudan Pentagon ile bir ilgisinin olmadığını iddia etse bile toplantının eski Irak subayları ile yapılacak olması ve askeri niteliği gerçeğin söylenenin tam tersi olduğunu açığa seriyor. Resmi olmasa da genel olarak "Saddam Hüseyin'in devrilmesi" başlığını taşıyan toplantının en önemli konularından birinin ABD merkezli Irak Ulusal Kongresi olacağını söyleyebiliriz. Onun yanısıra Avrupa'daki bir batı işbirlikçisi Iraklı grubun da çalışmalarını yoğunlaştırması oldukça dikkat çekici. ABD'nin organize edeceği bu toplantıya katılmak için çalışmalar yapan bu grubun sözcüsü Salih El Şaikeli'nin "Irak'ta bir rejim değişikliğini konu alan söz konusu konferansın maksimum sayıda muhalif grubu biraraya getirmesini ve Irak'ta bir rejim değişikliği konusundaki tüm eylemleri desteklemek için kendi pozisyonumuzu belirliyoruz" sözleri ABD'nin bu konudaki çabalarının bir göstergesidir.

Bu arada ABD'nin nabız yoklama gezileri de devam ediyor. Bu bağlamda yapılacak olan Türkiye ziyaretini de ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney 19 Mart'ta gerçekleştirecek. Cheney'in ana gündemini Irak'a düzenlenecek saldırının planlanması oluşturuyor. Ziyaretlerini daha çok saldırısı sırasında kullanılabileceği ülkelere yoğunlaştıran ABD bu ziyaretlerle saldırı planının son hamlelerini de yapmaya hazırlanıyor. Ziyaretin bir diğer konusunu da ABD'nin işbirlikçileri ile yapacağı toplantı oluşturuyor. Dick Cheney'in ziyareti bu açıdan oldukça önemli iken ABD dışındaki diğer emperyalist devletlerin Irak saldırısı ile ilgili düşünceleri ve planları da incelemeye değerdir. İlk başta ABD'nin saldırı hazırlıklarına mesafeli yaklaşan İngiltere son günlerde ABD'nin en büyük

müttefiki rolünde. İngiltere Savunma Bakanı Geoff Hoon yaptığı açıklamalarda ABD'nin herhangi bir saldırısında destek verebileceklerini belirtti. "Doğru şartların gözönüne serilmesi durumunda ABD'yi destekleriz" diyen İngiltere bu "doğru şartların" ne olduğunu çok fazla açmasa da yetkili ağızlardan yapılan bu açıklamalar İngiltere'nin Irak saldırısında etkin bir destekçi olacağını gösteriyor.

Yine İngiltere başbakanı Tony Blair, ABD Başkanı George W. Bush ile biraraya gelerek "Irak'ın kitle imha silahlarına karşı görüş alışverişinde bulunacaklarını" daha önceden de belirtmişti. Saddam Hüseyin'in yarattığı tehdidin ihmal edilmemesi gerektiğini sürekli vurgulayan İngiltere böylece ABD'ye açıkta destek veriyor. Bush'un "şer eksenini" belirlemesine de destek veren Blair'in şu sözleri tüm niyetlerini ortaya sermektedir: "Bu kişilerin kitle imha silahlarını ellerine geçirmeleri durumunda bu silahları kullanacak yetenek ve arzularının olduğunu biliyoruz. Eğer harekete geçmezsek yıkıma mani olmadıkça çok geç kalmış olabiliriz." **Dünyanın en büyük te-**

röristlerinin ve kitle imha silahlarının yaratıcılarının "terörizmi" yoketme adına yaptıkları saldırılar giderek genişliyor. Irak'ın BM kararlarına karşı çıktığı ve kitle imha silahlarını elinde bulundurduğu vb. gerekçelerle de bu saldırıların alt zemini oluşturulmaya çalışılıyor.

Bu arada bir yandan da diğer emperyalist ülkelere çağrıda bulunan İngiltere "dünya Irak'taki kitle imha silahlarına karşı harekete geçmelidir. Afganistan'da yaptığı gibi uzaktan seyretmemelidir. Afganistan'a uzun bir süre müdahale edilmediği için teröristler oraya yerleşme imkanını bulmuştur" diyerek yapacakları katliamlara ortak armaktan da geri durmamaktadır. Bu arada ABD'nin saldırısını iyice kolaylaştırmak için başvurduğu yöntemlerden biri de Irak'a uyguladığı ambargoyu iyice sertleştirerek Irak'ı mecbur hale getirmek ve kabul edilemez dayatmaların kabul edilmemesi halinde de bunu koz olarak kullanmak. Ayrıca Irak'ın BM taleplerine karşı çıktığı izlenimini yaratmak için ülkeye giden silah denetçileri ile ilgili istekler de sertleştirilecek. **Böylece Irak**

yönetiminin kesin hayır diyeceği talepler öne sürülerek saldırı garanti altına alınmış olacak. ABD'de yayınlanan Today adlı bir gazetenin yorumuna göre ileri sürülen talepler ABD'nin işbirlikçilerinin bile kabul edemeyeceği nitelikte. Bu da gösteriyor ki amaç Irak'ın elinde bulundurduğu iddia edilen kitle imha silahlarının varlığı ya da kullanılması durumunda ortaya çıkacak yıkımın boyutu değildir. Amaç ABD ve diğer emperyalist ülkelerin çıkarlarıdır. İşte bu yüzden ki Irak'a ihraç edilen malların sayısı daha da artırılıyor ve askeri amaçla kullanılabilen gerekçesi ile gübre ve nakliye kamyonları da bu listeye ekleniyor.

Irak'ın yaptığı açıklamalarda ise öncelikli olarak vurgulanan "amaç yalnızca Irak'a saldırıdır" belirlemesi. Öyle ki Iraklı yetkililerin yaptıkları açıklamalara göre yedi yıl boyunca Irak'ta çalışma yürüten denetçiler hiçbir kitle imha silahı bulamamış durumda. 1991 yılından 1998 yılına kadar Irak'ta bulunan silah denetçileri Amerikan ve İngiliz uçaklarının Irak'ı bombalaması üzerine ülkeden kovulmuşlardı. 1991 yılında yapılan anlaşmaya göre denetçilerin Irak'ta hiçbir kitle imha silahının izine rastlamaması nedeni ile ülkeye uygulanan ambargonun kaldırılması gerekiyor. Ancak ABD'nin çıkarları gereği hem bu anlaşmanın maddelerine uyulmuyor hem de yeni bir saldırı için kollar sıvanmış durumda. ABD'nin saldırısını meşrulaştırmak için ortaya attığı video kasetleri de tam bir komedi. Saddam Hüseyin'in uluslararası insani yardımları kendi askeri gücünü artırmak için kullandığını gösterdiği iddia edilen kasetlerde gösterilen silahların hiçbirinin kitle imha silahı olmadığı ortaya çıkmış durumda. Tüm bunlar da gösteriyor ki ABD ve müttefiklerinin saldırılarını biraz daha meşru temellere oturttukça gelişecek tepkiyi azaltmaktan başka bir tasası yoktur.

Devletin pişmanlık yasası saldırısı

Pişmanlık Yasası sınıfsal ve ulusal devrimci hareketlere ağır darbe vurdukları, gerilettikleri, demoralize ettikleri dönemlerde olduğu gibi, hareket yükselip de sızma, çözme ve darbe vurmada pek başarılı olmadıkları dönemlerde önlerine geçmek için ihanetlere bel bağlama ihtiyaçlarının ürünü olarak yeniden çıkarılıyor.

Devlet bu ara, "Pişmanlık Yasası"nı yeniden çıkarıyor. Bu sekizinci defa çıkarışı oluyor. İlkini 1985'de çıkarıldı. İstenen sonuç alınamayınca 1988, 1990, 1992, 1995 ve 1999 tarihlerinde yeniden çıkarıldı ve 2000 yılında 6 aylığına uzatılan Pişmanlık Yasası "yeni düzenlemeler" yapılarak 8. defa gündeme getirilip yürürlüğe konulacak.

"Pişmanlık Yasası" her defasında istenen ve beklenen sonuca ulaşamadığından fiyaskoyla sonuçlandı. İstenen sonuç elde edilemediği için (egemenler dönemsel ihtiyaçlarına uygun olarak) yeniden yeniden çıkarmışlardır. Faşist diktatörlük bugün de ihtiyaçlarının bir ürünü olarak baş vuruyor bu yasaya.

Pişmanlık Yasası sınıfsal ve ulusal devrimci hareketlere ağır darbe vurdukları, gerilettikleri, demoralize ettikleri dönemlerde olduğu gibi, hareket yükselip de sızma, çözme ve darbe vurmada pek başarılı olmadıkları dönemlerde önlerine geçmek için ihanetlere bel bağlama ihtiyaçlarının ürünü olarak yeniden çıkarılıyor. Bugün daha çok birinci vurgunun etkisinin, sonuçlarının, döküntü "hasılatı" toplanmak, görülmek isteniyor.

Çok detaylarına girmeden öz olarak ifade edersek "Pişmanlık Yasası" adı üzerinde olduğu gibi "pişmanlık" güdenlerin yararlanacağı bir yasadır, Pişmanlık; kişinin düşüncelerinden, ideallerinden, amaç ve hedeflerinden, örgütünden, mücadelesinden vazgeçme, dava ve yol arkadaşlarını terketme, sırtını dönme, bunlara ihanet etme, bir saftan karşı safa geçme, onlar adına çalışmadır. Sınıfsal ve ulusal devrimci saflardan pişmanlık, karşı-devrim saflarına geçiştir; dönekliktir, hainliktir. Pişmanlık, ihanetçilik, doğal olarak onursuzluktur, kişiliğini yitirmedi. Kişisizleşip kendine saygısını da yitirmedi. Pişmanlık, hainlik doğal olarak ihbarcılığı-ispionculuğu, iftiracılığı, adileşmeyi ve aşağılıklaşmada

sınır tanımamayı getirir. Hainleştirilmeyle kişiliğini yitirip haysiyetsizleştirilenlerden de her şey beklenir. Aşağılıklaşmada ahlak ve sınır olmaz. Pişmanlık Yasası **kişilerin bu hale getirilmesi ve bu hale getirildiği ölçüde bu yasalardan yararlandırılması demektir.** Bu hale getirilmeyi teşvik yasadır. İdamla, sokak infazıyla, ağır işkencelerle, ağır cezalarla, ağır zindan koşulları korkusuyla ideolojik, siyasi, psikolojik saldırılar ve baskıyla kişilerin iradesini kırıp boyun eğdirip teslim alma amacıyla çıkarılan bir yasadır Pişmanlık Yasası. **Bu yasayla sadece**

PKK'yi tam teslim alıp çökertmek hesabıyla Pişmanlık Yasası gündemde tutuluyor. Her seferinde 6 aylık sürelerle yeniden uygulamasalar da hala kapsamı üzerine tartışmaları bitmiş değil. Onların esas derdi PKK'nin silahlı güçlerinin teslim alınmasıdır. Bu da PKK yöneticileri ve komutanlarını yasanın kapsayıp kapsamamasını gündeme getirmektedir. Bu konuda egemenler anlaşamıyor; "kapsarsa A. Öcalan ve diğer yöneticileri var, kapsamazsa yönetici ve komutanlarını teslim alamadan diğerleri silahlarıyla birlikte gelip teslim olmazlar ve Pişmanlık Yasası başarılı olmaz" diyorlar kendi aralarında. Ve

nılması için istenen koşullardan bazılarına hiç ceza verilmeyeceği, bazılarına ise cezada ne kadar indirim uygulanacağıdır. Bu haliyle kalırsa PKK silahlı güçlerini Pişmanlık Yasası'yla teslim almada istenen başarıyı yine bulamayacakları gözleniyor.

Peki Öcalan ve partisinin Pişmanlık Yasası karşısında yaklaşımı nedir? "Eleştiri"leri olmakla birlikte tam anlamıyla utanç vericidir. Eleştirileri içeriğine ilişkin değil, utangaçça Pişmanlık Yasası'nın ismine ve yöneticileri kapsamamasına yöneliktir. Öcalan ve partisinin yaklaşımı şudur; "Bu yasalar anti-terör" yasasıdır. "Adı pişmanlıktır, ama yasal tekniğe göre öyledir... Ben açıklama yaparım. Dışardaki komutan da açıklamasında diyecek tamam. Böyle gelişir. Pişmanlık yasası siyasi bir yasa, af yasasıdır" (28.6.1999 tarihli Av. görüşme notlarından)

"Biz pişmanlık yasasını kısmi af olarak nitelendiririz. Devlet Pişmanlık Yasası diyebilir. Biz hayır, yalan atıyor deriz." (7 Temmuz 1999 tarihli Av. görüşme notlarından)

"Anti-terör yasasına pişmanlık denmesi kamuoyu ve basın bir yaklaşımıdır... Dolayısıyla bu af yasalarına, bu gelişmelerin gereklerine göre

yaklaşmak gerekiyor" (5 Eylül 1999 Başkanlık Konseyi ve MK'ya gönderilen talimat)

"Anti-terör yasasındaki değişiklik yeterli olmadığı gibi, eskiden kalma; pişmanlık yasası esprisi saflarda bir karşı tavır yaratmıştır. En ciddi yasal sorunlardan birisi budur. Normalde birçok ülkede denenmiş, Barış için af yasası"dır. Kapsamı dar; kurucu, merkez ve silah kullanan dışlanıyor. Geriye kim kaldı? anti-terör yasasındaki değişikliklerle kolaylık sağlanmak istenirse, yasanın genel uygulanması ve cezanın makul bir düzeye getirilmesi talep edilir..." diyor ve buna razı. 5 Mart 2002 tarihli

kişiler boyun eğdirilip düzen hizmetine basit bir ispiyoncu parçası olarak çekilmek istenmiyor, örgütlere darbe vurulmak, itirafçılara dayanılarak sıradan kitleler işkenceden geçirilip sindirilmek ve demoralize edilip daha fazla insanın teslim alınması amaçlanıyor vb.

Faşist diktatörlük son üç yıldır itirafçılık yasasını üç seferdir gündeme getiriyor. Kapsamı üzerinde anlaşamıyor. Onun sıkıntısını yaşıyorlar. Genel olarak devrimci hareketleri, özel olarak PKK'yi etkisizleştirme hesaplarıyla yeniden yeniden getirdiler. İmralı süreciyle birlikte düzen içine konaklasa da özellikle de

ağırlık egemen kesim Öcalan ve diğer yöneticilerin ihanet yasasından yararlandırılmasını istemiyor. Yasa bu çerçeveye biraz rötuşla yeniden çıkacaktır bu ara.

İhanet yasası taslaklarında "**PKK ve Hizbullah ile sol örgütleri kuran ve yönetenler, komuta görevine sahip olanlarla herhangi öldürme eylemine katılan militanlar kapsam dışı kalacak**" deniyor. Adalet Bakanı Türk "hazırlanan taslak, bundan önce yürürlükte olan kanun gibi" diyor. Küçük birkaç farklılıktan biri ihanet yasasının yürürlükteki süresinin 6 aydan bir yıla çıkarılmasıdır. Bir diğeri hainlik yasasından yararlan-

Sınıfsal yaklaşım

“BANKA SOYMAK, BANKA KURMAKTAN ÇOK DAHA NAMUSLU BİR İŞTİR ! ”

Ne televizyon programları, ne gazete manşetleri, ne köşe yazıları ne de yetkili demeçleri, hiçbirisi gelişigüzel kotarılmıyor. Hepsinde birbirini tamamlayan bir yan bulmak rahatlıkla mümkün. Bir merkezden koordineli işleyen bir mekanizmanın parçaları olarak işlev görüyorlar. Aynı sınıfları temsil edenlerin, aynı çıkarları gözetilenlerin aynı duruşu sergilemesi, aynı sözleri sarf etmesi ve benzer bir söylem tutturması hiç de tesadüfi değil. Zaten yaşamda böylesi rastlantılara yer de yok.

Sorunun özünde, sermaye cephesi açısından dünya ölçeğinde işlerin eskisi kadar iyi gitmemesi yatıyor. Hatta bu durumdan, “**kötü gitmesi**” diye söz etmek daha doğru. Verme niyetinin olmayışı bir yana, göstermelik de olsa dünya halklarına söyleyecek hiçbir şeyi kalmayan, daha önemlisi, kendi cephesine yönelik ileriye doğru tasarruflarda bulunmakta zorlanan emperyalizm; zorunlu bir kulvara girmiş bulunuyor. Bu kulvar insanlığın yabancı olmayan bir sürece karşılık geliyor. Bu süreç, vidaları yalama olana kadar sıkma gözü dönmeşliğüne açılıyor.

Duvara dayananların, denizi tükenenlerin doğal refleksi. Son kozların rest çekilerek masaya sürüldüğü, her türlü sahtekarlığın ve alçaklığın sınır tanımaz biçimde sergilendiği bir durum. Gerek sermaye cephesine yön verenler gerekse de onların bizimki gibi ülkelerde çöreklenen bayileri, geldikleri bu noktada, bu ruh hali ile davranıyorlar. Tahammülsüz, telaşlı ve heyecanlı bir tablo sergiliyorlar. Korktukları her hallerinden belli oluyor. Pek hayra yolunmayacak bir sessizlikten ciddi biçimde ürüyorlar. Endişelerinde haksız sayılmazlar.

Bu cephenin başını bilindiği gibi ABD çekiyor. Hem şampiyon hem sponsor olarak. O, korku filminin fragmanını görmenin paniğini de kuşanmış durumda. **Saldırı ve şiddet**, davranış biçimleri; **suçlama ve tehdit**, günlük jargonları haline geldi. Şu sıralar; **Afganistan** dağlarında insan avıyla, **Filipinler**'de adaları insansızlaştırmakla, **Kolombiya**'da ölüm mangalarına kumanda etmekle, **Gürcistan** topraklarına yerleşmekle, **Filistin** halkına kan banyosu yaptırmakla meşguller.

Bir yandan da diğer alanları düz-

lemeye, siyasi arenayı hizaya getirmeye çalışıyorlar. **Cheney**, **Irak** operasyonu ile ilgili son hazırlıkları gözden geçirmek üzere turlamaya başladı bile. Öte yandan, **11 Eylül** benzeri imaj erozyonuna uğramamak ve kısa süreli de olsa “**knock out**” (nakavt olmak) yaşamak için, **George Orwell**'i mezarında döndürecek kampanyalara girişiyorlar. Herkesin değerinin güvenliğini gözetlediği bir atmosfer yaratmak amacıyla Adalet Bakanı **John Ashcroft**, mahallelerde vatandaşların terörist takibatı yaparak birbirini izlemesini isteyen bir çağrı yaptı (**07.03.02**).

Olayın ABD'deki mahallelerle sınırlı olmadığı, dünya çapında yerleştirilmek istenen bir **istibdat** yönetimine karşılık geldiği, daha geniş kesimler tarafından görülmeye başlandı. Her seferinde daha ileri bir adım atarak konuşan **2. Bush**, **Florida**'nın **Daytona Plajı**'nda, Ocak ayı içerisinde yaptığı konuşmada “**bize karşı olanlar**” tabirine açıklık getirerek, “**Kitle imha silahlarını geliştireyorsanız ve terörist bir gruba dahilseniz ve terörizmi destekliyorsanız veya bizim değerlerimizi paylaşmıyorsanız siz de takip ediliyorsunuz.**” demişti.

Verilen mesaj çok açıktı : “**Bizim gibi düşünmediğiniz için yok edilmek üzere listeye alındınız. Sıranızı bekleyin. Listedenden çıkmak istiyorsanız bize biat edeceksiniz !**”

İşte 11 Eylül konsepti bu ! Bu felsefe, bizdeki gibi faşizmin hüküm sürdüğü ülkelerdeki devlet politikasına hiç de yabancı değil. Zira Bush'un seslendirdiği anlayışın ülkemizde sistem olarak varlığı sözkonusu. Efendilerinin de eldivenlerini çıkarıp kollarını sıvayarak sofraya oturduğunu görünce, faşist diktatörlüğün iştahı daha da kabarıyor. Cumhurbaşkanı'dan her kademedeki görevliye kadar 11 Eylül konseptine vurgu yapmaları bu yüzden. Her vesileyle ABD'yi anarak moral tazeliyorlar.

Susurlukçu cinayet şebekelerinin, katliam şefleri ve ölüm makinelerinin “**devlet töreni**” ile **hava değişimine** uğurlanmasında bu rüzgarın etkisine hep birlikte tanık olduk. Onlara düzülen methiye aslında kendilerine karşı gelenlere, komünistlere ve devrimcilere karşı

“**ölüm fetvası**” niteliği taşıyor. Onların şahsında övülen yargısız infazlardır, gözetiminde kaybetmeler, işkencede öldürmeler, faili meçhul ismi verilen resmi cinayet ve katliamlardır. “**Kahraman**”, “**efsane**”, “**rambo**” diye lanse edilen bu gözlerini kan bürümüş cellatlar, düzenin asıl görüntüsünü oluşturuyorlar. **Figüran** olmaları bu gerçeği değiştirmiyor. Bu katillerin eline bulaşmış olan, önderlerimize, yoldaşlarımıza, devrimcilere ve yurtseverlere ait kanlar kurumadı daha.

Başta en kıdemlileri, bu devlete en büyük emeği geçen **Fehmi Altınbilek**, yakın yılların şöhretlilerinden **Veli Küçük**, **Korkut Eken** ve **İbrahim Şahin**, **Çanakkale**'de Ocak ayının son haftasında pek de gizlemeye gerek duymadan toplantı yapıyorlar (Yerel **Ekovizyon Çanakkale** gazetesinin haberi). Şaşırınlar varsa onlara şaşırarak lazım.

Artık her vesileyle düzene aykırılık oluşturanlara karşı, esas adrese, yani bizlere gönderilmek üzere “**öldürme**” fiilinin kutsandığı mesajlar veriliyor. “**Büyük Adam Küçük Aşk**” isimli, bir dizi ödül toplayan film, Emniyet Genel Müdürlüğü'nün müdahalesiyle, “**polis yargısız infazcı gösterildiği**” gerekçesiyle yasaklanıyor. Amaç, yargısız infazları eleştiriden başışık tutarak topluma kanıksatmak. Bunun en yakın örneği, aynı gün içinde gerçekleştirilen son banka soygunlarıyla yaşandı.

“**Tercihen Güneydoğu'da askerliğini yapmış olmak**” ibaresiyle verilen ilanlarla toplanıp, zaten alışıktır ya da hevesli oldukları “**insan vurma/öldürme**”yle görevlendirilenlerden birisi, **Kozyatağı**'ndaki soygunda “**koruma**” işini başarıyla yerine getirip de iki kişiyi, hem de arkadan vurarak öldürünce aynı koro yeniden ötmeye başladı.

İlk reaksiyon, adam öldürme uzmanlıkları **tescilli** polis teşkilatının iki büyükşehir müdüründen geldi. **Ankara**'nın, “**bizim korumalar atışını vurular**” derken, **İstanbul**'unki **4. Levent**'teki soyguna müdahale etmeyen/edemeyen iki polisi de kastederek, “**bizimkilerin yapamadığını yaptı, gidip alından öpeceğim**” diyordu. Bu sahiplenerek mesaj verme işine her zamanki gibi komprador patron-ağa devletinin medyası da katıldı.

Onlara, bu tip durumlardaki “**bi-lirkişi**” kimliğiyle hukuk profesörleri eşlik ettiler. Görevleri her türlü hukuk ve yasadışı icraatı kılıfına uydurmaktan ibaret bu zevat, “**mal ve canı korumada meşru müdafaa**” klişesiyle mütalaa verdiler. ABD'nin “**insani müdahale**” sloganıyla beraber özellikle 11 Eylül

sonrasında sarıldığı bu katletme gerekçesi, çok çabuk evrenselleşmişti. Bizimkilerin ABD'li meslektaşları, bir başka hukuk profesörü **Alan M. Dershowitz**, aynı günlerde kanal kanal dolaşarak televizyonlarda “**işkencenin yasallaştırılması**” için kampanya yürütüyordu.

Kahramanlığı kalleslikten ibaret “**koruma**”yı koruma işinde daha da ileri gidilip, silahı olan herkesin bu tip durumlarda müdahale etmesi gerektiği de dile getirildi. Çok geçmeden öğreniyorduk ki, **4. Levent**'teki soygun esnasında, bir başka kahramanlık teşebbüsü, esnaf-tan birisince zaten yerine getirilmiş ancak başarılı olunamamıştı.

Soygunlar ve infaz nedeniyle, düzenin her meslekten sözcüleri iki noktanın altını kalın bir biçimde çizmeye çalışıyorlar. Birincisi, bankalara yönelmenin düzenin namusuyla oynamak olduğu, bunun bedelinin de çok doğal olarak ölüm olacağı, ikincisi ise “**koruma**”nın adam öldürme hakkının sınırsızlığının polis ve jandarma için daha da öncelikli meşruiyeti.

Bankalara ancak kendi sınıflarından kişilerin yolu ve yordamıyla dokunulabileceği, soyulabileceği, hortumlanabileceği, ama bu “**kutsal**” mülkiyete başka hiç kimsenin el uzatamayacağı anlatılıyor. “**Soyarsak biz soyarız, işimiz bu, bankalarımızın işlevi de bu zaten**” demeye getiriyorlar. Sömürü ve soygun mekanizmasının en önemli araçlarından birisi olan bankaların, Ankara Emniyet Müdürü'nün deyişiyle “**işte böyle korunacağı**” belleklere kazınmak isteniyor.

Sınıfsal baskı ve sömürünün bu kadar katmerleştiği, yoksullaşmanın bu denli derinleştiği, işsizliğin nüfusun dörtte birini aştığı, **İstanbul Esenler** ve **İzmir Karşıyaka** gibi son örneklerde görüldüğü gibi kitlelerin barut fıçısına döndüğü iktisadi ve sosyal ağır yıkım koşullarında; sistem çarkının paletlerini oluşturan ve soygun şebekeleri olarak ülkenin her köşesini kuşatan bankalara yönelinmesi şaşırtıcı değildir. Sisteme kan pompalayan bankaları, “**hortumlama**” diye tanımlanan yöntemle başka bir biçimde soygun aracı kılan hakim sınıfların bu tapınaklarına el uzatmak, kendi elleriyle yarattıkları bir sonuçtur. Bir başka hukuk profesörü (**İ. Sungurbey**) bankaların içyüzünü işlediği bir kitabına şu ünlü sözü boşuna koymamıştı :

“**Banka soymak, banka kurmaktan çok daha namuslu bir iştir.**”

İşçilerin sesi salonlarda boğulmak isteniyor

Kartal: Türk-İş tarafından “Artık yeter, bu ülke bizim” kampanyası çerçevesinde düzenlenen bölgesel salon toplantılarından birincisi 9 Mart 2002 tarihinde İstanbul Bostancı Gösteri ve Kültür Merkezi’nde saat 11:30’da yapıldı.

Toplantıda ilk sözü Cevizli Tekel işçisi **Necla Dağar** aldı. Dağar, “çok zor ve acı günler yaşıyoruz. TİS’ten aldığımız haklar gaspediliyor” dedi. Dağar konuşmasının devamında “ülkeyi yönetenler yönetmez durumda. Borçlarımızdan kaynaklı savaşa sürükleniyoruz. Ülkemizi IMF ve DB yönetiyor. Artık gerçekleri görmek, ona göre hareket etmek zorundayız” dedi.

Yünüsan işçisi **Dursun Açıkgöz** ise “vergilerle, zamlarla insanımızı ezen anlayışı yıkmak için buradayız. Hortumculardan, çetelerden hesap sormak için buradayız. IMF, DB uşaklarını kınamak için buradayız. İşçiler olarak silkinip kendimize gelmeliyiz”

dedi.

Haber-İş İstanbul 1 No’lu Şube Başkanı **Levent Dokuyucu** da “sendikacıların mücadeleden yenilmek gibi bir kara lekeyi alınlarına sürmemeleri için harekete geçmeliyiz. IMF uşağı hükümeti

yan hükümete karşı olduğunu, bu nedenle siyasal mücadelenin gerekli olduğunu belirterek işçileri siyaset yapmaya çağırdı.

Toplantının son konuşmasını yapmak için kürsüye gelen Türk-İş Genel Başkanı

nucunda Meral sorunları bildiğini belirterek “artık fedakarlık yapmayacağız” demek zorunda kaldı. “7 Bölgede toplantı yaptıktan sonra 800 profesyonel sendikacıyla Ankara’da eylem yapacağız” dedi. Sonuç bildirgesinin okunmasından sonra toplantı saat 14:30’da sona erdi.

Toplantıya katılan emekçiler sık sık konuşmacıların sözlerini keserek “Salonlara değil alanlara”, “Genel grev genel direniş”, “IMF defol bu memleket bizim”, “Hükümet istifa” vb. sloganları haykırdılar.

IMF ve DB’nin emirleri doğrultusunda uşaklarının halka yaptığı topyekün saldırılardan işçiler-emekçiler de üzerine düşen payı fazlasıyla almaktadırlar. İşçilerin haklarını aramak, korumak zorunda olan sendikacıdır. Sınıf sendikacılığı anlayışında bu vardır. İşçileri sınıf bilinciyle donatmalı, mücadelede aktifleştirmelidir sendikalar. Ama ülkemizde sınıf sendikacılığı adı altında egemenlerin çıkarları doğrultusunda hareket eden sendika ağaları işçilerin kabaran öfkelerini salonlarda söndürmeye

çalışıyorlar. İşçiler artık uykudan uyanıyor. Kendilerine sınıf mücadelesinde öncülük edecek sendikacılar arıyorlar. Kendi sorunlarına sahip çıkacak başkanlar istiyorlar. Uykudan uyanan işçiler, kendilerine sahip çıkmayan sendika ağalarını hak ettikleri yere yani tarihin çöplüğüne atmasını bileceklerdir. Tarihimiz bunun örnekleriyle doludur.

ARTIK YETER

Türk-İş’in “Artık yeter bu memleket bizim” kampanyası çerçevesinde düzenlediği bu toplantısına katılacak işçiler saat 10:00’dan itibaren Bostancı köprüsünün önünde toplanmaya başladılar. Haber-İş İstanbul 1 No’lu Şube, TEKSİF Çerkezköy Şube, TÜMTİS İstanbul Şube, Türk Metal Sendikası İstanbul Şube, Yol-İş İstanbul 1 No’lu şubelerine üye 1000’in üzerindeki işçi, özelleştirmeye karşı yolu trafiğe kapatarak “Bu ülke, bu vatan, bu halk satılık değil”, “İş güvencesi yasalasın”, “Başbakanlık önergesi geri çekilsin” vb. pankartlar açıp “IMF defol bu memleket bizim”, “Hükümet istifa”, vb. sloganları atarak Bostancı Gösteri ve Kültür Merkezi’ne kadar yürüdüler.

alaşağı etmek için alanlara çıkmalıyız” dedi.

Daha sonra Petrol-İş Genel Başkanı **Mustafa Öztaşkın** konuştu. Öztaşkın, mücadelenin yönünün IMF’ye ve IMF’nin programını uygula-

Bayram Meral kürsüye çıkar çıkmaz sloganlarla ve ıslıklarla protesto edildi. Meral’in sözü sık sık “Meral bize eylem sözü ver”, “Söz bitti, sıra eylemde” sloganlarıyla kesildi. İşçilerin ısrarlı tutumları so-

Bilinç

İşyeri temsilcilik sorununu iyi kavrayalım, TİS sürecine doğru hazırlanalım!

İşyeri temsilcilik olgusunu ele alırken yapacağımız değerlendirme doğru ele alınmalı ve mevcut durum yerinde tespit edilmeli. Aksi bir durum bilinç bulanıklığına neden olacaktır. Adından da anlaşılacağı üzere işyeri temsilcilik kurumu işçiler adına onların iradesini (ekonomik, demokratik, kültürel, idari ve politik) olarak temsil eden, işçilerin taleplerinin yaşam hakkı bulması için mücadeleyi esas alan TİS süreçlerinde de temsil ettiği işçilerle birlikte hedeflenen (kısa-orta-uzun) vadeli taleplerini TİS protokolüne sokarak yasalılaştıran ve sınıfı ilkeli, planlı, disiplinli, kolektif faaliyetleriyle savunan, sendikanın işbirlikçi tutumunu teşhir eden ve işyeri iradesinin kendisine verdiği gücü kullanarak alttan basınç oluşturmak ve sendikayı sınıfın çıkarları doğrultusunda yönlendirmede eleştiriye tabi tutmalıdır. Mevcut duruma baktığımızda böylesi erdemlere sahip temsil-

ciler sayısal olarak yetersizdir. Onun içindir ki işçi sınıfı ve temsilcileri ya TİS süreçlerinde ya da genel kurullarda kısmi olarak göreceli hareketleniyor. Bu hareket de esasta ihanetçi bürokrat sendikal çizgi potalarında eritiliyor. İşçi sınıfı ve bilinçsiz temsilcileri gününbirlik talepler ve sorunlar girdabında boğuluyor. Kapitalist emperyalist haydutların topyekün saldırısının bir parçası olarak işçi sınıfını kendi işkolları sorunlarıyla cebelleştirip küçük küçük hücreleştiriyor. Esnafı, köylüyü, öğrenciyi, memuru, işçiyi, bütün emekçileri kendi içinde dar sorunlarıyla uğraştırıp diğer bağdaşklarıyla olan diyalektik bağı koparıp hücreleştiriyor-ki esasta bunu düşünsel olarak yapıyor. Beyinlerde darlaşmayı “bana dokunmayan yılan bin yaşasın” mantığını uyguluyor. Ve yalnızlaştırarak güçsüzleştiriyor. **Hücreleştirilen beyinler okyanusta da dağ başlarında da fabrikalar**

da tarlalarda da olsa tutsaktır, sorunun temeli ideolojiktir. Bu nedenle bu alana özel önem verilmesi gerekiyor. İdeolojik, siyasal, örgütsel olarak tarihsel haklılığına, bilincine sahip olmayan temsilciler açıktır ki, kendi kavradığı, algıladığı dar ölçüde müdahalede bulunacaktır. TİS süreçlerine şimdiden bu ölçüler, gözönüne alınarak işyeri temsilcileri seçilip hazırlanmalıdır. IMF, Dünya Bankası memuru Kemal Derviş tarafından işçilere hedeflenen enflasyon “oranında” yani % 35 zam, ilk elden ortaya atıldı. Derviş’le toplantı yapan sözde işçi temsilcisi konfederasyon sözcüleri koro halinde “kabul etmeyiz, gök kubbeyi başlarına yıkarız, alanlara çıkarız, genel grev yaparız” gibi palavra çığlıkları atıyorlar. Halbuki aynı sendika sözcüleri 2 yılda 1,5 milyon-çoğu da sendikalı-işçinin işten atılmasına seyirci kalmış, gasp edilen tasarruflarına, mezarada emekliliğe, meclisten jet hızıyla geçen **15 günde 15 saldırı yasasına** kör, sağır, dilsizi oynamışlardır. Bugün temsilcilere düşen görev gününbirlik davranış ve siyasetten, yani dar pratikten

kurtulup işçi sınıfının uzun erimli hedeflerini adım adım uygulamaktır. Elbette altında oluşturacağı komiteyle, sendikasıyla, siyasal öncüsüyle. Bunlar olmadan bırakalım yürümeyi, yerinde durmak dahi mümkün değildir. Temsilcilerin siyasete yabancılaşmaları temsil ettiği işçilere, kendine yabancılaşmaları demektir. Bu yabancılaşmanın kaçınılmaz sonucu yozlaşma, çürüme, dejenerasyondur. TİS süreçleri işçilere öğretilen ekonomik bakış açısından kaynaklı ciddi bir hareketlilik, tartışmalar, toplantı, yürüyüşler, eylemlilikler olanağı sunar. İşte bu ortam onları kendiliğinden bir sınıf olma özelliğinden kendisi için bir sınıf olma sürecine sokmada muazzam olanaklar sunar. İşte bu noktada sınıf sendikacılığı anlayışında ifadesini bulan **DDSB** örgütlülüğüne, bileşenlerine, aktivistlerine büyük görevler düşüyor. Ücret talepleri daha da önemlisi demokratik idari taleplerle birleştirilerek iddiaya uygun bir sözleşme taslağı; komisyonlar oluşturularak, işçilerle canlı tartışmalar yaratılarak, salt ekonomik talep ve tartışmaların

dışına çıkılarak, politikleştirilerek hazırlanmalı, eğitim izinleri, 1 Mayıs, 8 Mart gibi öteden beri tartışılan talepler maddeler halinde geçirilmeli, koşullara sığınmaksızın sınıfın demokratik ve siyasal talepleri de en az ekonomik talepler kadar önemsenmeli. Yapıcılar bu bilinçle davranmalı ve işçileri bu bilinçle yönlendirip harekete geçirmelidir. Meselenin özü söylediklerimize ilkin kendimizin inanması ve gereğini yapması, yoksa inançsızca atılan her nutuk, kulağa hoş gelen her söylem ve pratik, eninde sonunda sahibini yaralar. Evet sorunlar çoktur, bu gerçekliği de kabul ederek, ‘herşey basitten karmaşığa, zayıftan güçlüye gelişir’ bilimsel gerçekliğine kulak vererek, anın omuzlarımızı yüklediği görevlere sarılalım! Sınıfa layık ve onun çıkarlarını temsil eden öncüler halinde gelelim.

Eğitim-Sen kongresinden

Eğitim-Sen kongresi heyecansız, durgun bir atmosferde başladı. Nedeni delegenin deyimi ile her şeyin bitmesiydi. Biten neydi? Sayılar üzerinden anlaşmaya varılmıştı. Ama **uzlaşma sadece sayılarda değildi, sorunların üzerinin örtülmesi, kabulleniş, yasaya uyum, konuşulması gerekenlerin ertelenmesi üzerinde de uzlaşma vardı.** Meclisin IMF uyum yasaları karşısındaki tavrı egemendi 1. Olağan Kongre salonunda.

Uzlaşma, eğitim emekçilerinin ihtiyaçları, Eğitim-Sen'in ihtiyaçları, sorunların çözüm yolları, ısrarcı meşru mücadele tavrında değil, grupların ihtiyaçları ve hesapları üzerinde göstermelik, mecburi bir uzlaşma olunca karamsarlık ve cansızlık iklimi egemen oldu delegelere. Bu yönüyle uzunca süredir fiili meşru mücadeleden yasalıcı mücadeleye mi giriliyor kuşkusunu, kaygısını derinleştirmede uygun adım devam edildiği, reformist, grupçu, ertelemeçi anlayışın, politikaların yeniden üretildiği bir kongre yaşadı Eğitim-Sen.

Genel başkanın konuşmasından önce eylemlerle ilgili sinevizyon gösterimini

izlerken kaygılı ve buruktuk. Eğitim emekçilerinin yardı-yaştığı barikatlardan, yediği gazlardan, bombalardan, sürgünlerden sonra girdiği güzergah kaygı ve üzüntü vericidir.

Üyelerin çoğunluğunun sendika ile özdeşleşme güçlüğü, sorunları karşısında sahiplenmedeki körelme (atrofi) dü-

zeyine varan konumunun delegelerin çoğunluğunda da oluşu, düşünülmesi, irdelenmesi gereken bir gerçekliğimizdir. Sendikal politikalar oluşturulurken bu profillerin gözetilmesi gerekli ve zorludur.

Genel başkan, konuşmasında demokratikleş(tir)me konularına, ihlallere değinirken F tipine ancak delegelerin salondaki tepkilerinden sonra değinmesi ise Aladdin Dinçer açısından üzüntü vericidir.

Kongreye damgasını vuran, Eğitim-Sen amaçlı, kamu emekçileri amaçlı tasarımlar değil, grup amaçlı politikalarıdır. **Hesap, yönetimde olma ve kalmanın hesabıydı. Kurban edilen eğitim emekçilerinin geleceğiydi.**

Delegelerin iman tazelemeye yönelik duruşu örgütün geleceği açısından ciddi bir sorundur. Bu uzaklaşma, yabancılaşma örgütte egemen olacağı benziyor. Örgüt bunu fark edip önlem almalıdır. Ertelemeciliğin "görüntü her şeydir" anlayışı terk edilmeli, sorunlar birikmeden çözümlenmelidir. Yanıtlara yanıtlar ekleyerek yürümek, örgütte zaaf biriktirir, geriletir.

Reformist cephede durum böyleyken sınıf sendikacılığını benimseyen kesimlerin durumu da içler acısıdır. Birbirinden kopuk politikalar üretilirken, alana uygun, özgün üretimler yok denecek kadar az, kaba indirgemeci bir tarz hakim. Özellikle önümüzdeki süreçte indirgeme-

ci söylem bolluğu ve yapmadaki kabızlık terkedilmelidir. **Mevcut tarz mızrağın sivri ucunu hak eden yanımızdır.**

Yine de ülkenin birçok yerinden gelen sosyalist delegelerin toparlanıp tavır belirleme isteği, kongreye kendi sesini ve rengini taşıma arzusu umut vericiydi. Dikkat çektiği konular ve önerleriyle kongrenin uyumlandırılamayanları olarak renk ve ses verdiler.

Emekçiler açısından kazanılacak dünya tasavvurlarından, kazanılacak koltuk miyopluluğuna doğru ilerlerken, söylenecekler vardır elbet, yapılabilecekler de. Mevcudu niha-i hikmet yerine koymayacaksa eğer alana ilişkin politikalar oluşturulup, sol bakışlar törpülenmeli, gel bane gel çağrısından vazgeçilmelidir.

Sormayan/sorgulamayan çoğunluğu, sorabilir sorgulayabilir hale getirip sığındıkları harem-i ismetlerinden çıkmaları için özgün politikalara ağırlık verilmelidir.

Reformistlerin salonlarda tutan hesaplarının, alanlarda tutmaması için takma söylem ve politikalarının kitlelerce görünür hale getirilmesi için çalışılmalıdır.

Yatağını sevmeyen nehir gibi ya tascak ya kuruyacağız.

GELECEK ELLERİMİZDEDİR.

Kongreden bir delege

Eğitim-Sen Samsun Şubesi genel kuruluna soruşturma

Samsun: İşçi sınıfı ve kamu emekçilerinin örgütlülüğü olan sendikaları kendi tekeline alabilmek için her türlü yol ve yöntem başvuran egemenlerin bu oyunlarına en son Samsun'da tanık olduk. Geçtiğimiz ay genel kurulunu gerçekleştiren Eğitim-Sen'in, kurulda "sakıncalı" işler yaptığı için valilik tarafından okullarda faaliyet yürütmesine yasak getirildi.

Samsun valiliğinin yasaklama getirmesine "Eğitim-Sen Samsun Şubesinin genel kuruluna kitle örgütü ve siyasi parti temsilcilerinin katıldığı, istiklal marşının okunmadığı" gerekçe gösterildi.

Samsun Valisi Muammer Güler'in imzasıyla Milli Eğitim Müdürlüğü, İlçe kaymakamlıkları, Emniyet Amirliği ve jandarma komutanlığına gönderilen yazıda "Atatürkçü Düşünce Derneği Samsun Şube Başkanı, EMEP Samsun İl Başkanı, ÖDP Samsun İl Başkanı, TKP Yönetim Kurulu Üyesinin katılarak siyasi nitelikte konuşma yaptıkları, salon içerisinde Atatürk resmi veya büstünün ve Türk Bayrağının bulunmadığı, kongre açılışında İstiklal marşı okunmayarak bunun yerine devrim şehitleri adına saygı duruşunda bulunulduğu tespit edilmiş, konu Cumhuriyet Başsavcılığına bildirilerek, sorumlular hakkında adli işlem başlatılmıştır" denildi.

Vali, yaptığı bu açıklamaların yanında Eğitim-Sen'in faaliyetlerini öğrencilerden uzak mekanlarda yapılmasını, benzer faaliyetlerin okullarda yapılmamasını isteyerek, okullarda bulunan panolara afiş, bildiri, ilan ve pankart asılmasını da yasakladı. Güler yazısında bu faaliyetlerde bulunanlar hakkında yasal işlem başlatılmasını da istedi.

Valiliğin aldığı bu tutuma karşı Eğitim-Sen Samsun Şubesi Yönetim Kurulu yaptığı açıklamada "Eğitim Sen devletin bir kuruluşu değildir. "Türkiye genelinde 3500 üyesi olan ve hızla üyesini çoğaltan sendikamızın bu hızını görüp kesmeye çalışanlar, Eğitim-Sen'in yetki almasına, toplu görüşmeyi toplu sözleşmeye çevirme mücadelesine Kamu-Sen'in çamur atması, Valinin yasal genelgelerin üzerine çıkarak hukuk dışı davranışları engel olamayacaktır" dedi.

Valinin soruşturma ve yasaklamasına karşı Yapı Yol-Sen Samsun Şube Başkanı **Adem Kocaoğlu** da yaptığı açıklamada, "bu yazının Eğitim-Sen ve KESK'in örgütlenme sürecine devlet tarafından müdahale olduğunu" söyledi.

Zabita ücretsiz ulaşım hakkını geri istedi

Toplu ulaşım araçlarında indirimli ve ücretsiz ulaşım kartlarının kaldırılmasını protesto eden zabıta eylemlerine devam ediyor.

İstanbul: Ücretsiz ulaşım haklarını geri isteyen Tüm Bel-Sen'e üye bine yakın zabıta, 5 Mart 2002 günü İSKİ önünde eylem yaptı. "Ulaşım hakkımız engellenemez", "Görev yapma hakkımız engellenemez" dövizlerinin taşıdığı eyleme Bem Bir-Sen de destek verdi. "Geçmeyen kimliği al başına çal", "Emekçiler burada başkan nerede", "Denetim hakkımız engellenemez" sloganlarını

atan zabıta belediye başkanlarının lüks arabalarına tepki göstererek "Bu arabayı görünce içim gidiyor, bu kimin parasıyla alındı" diye tepkilerini dile getirirken toplantıda olan Ali Müfit Gürtuna gelmeden binanın önünden ayrılmayacaklarını belirttiler. Bağımsız Belediye Meclis Üyeleri de döviz açarak "zabıta haklı istemlerini desteklediklerini ifade ettiler. Zabıta eylemi devam ettirmesi üzerine Büyükşehir Belediye Başkanı Ali Müfit Gürtuna da dışarı çıkarak isteklerinin bir kanun meselesi olduğunu ancak zabıtayı yolda bırakmayacağını, İETT ile anlaşma yaparak her ay zabıta için ücretsiz kart alacaklarını söylemesine rağmen zabıta öfkelerini yatıştıramadı. Is-

rarla kart değil, kimliklerini istediklerini, konu kanun meselesiyle kanunun değiştirilmesini, bu yasanın yalnızca zabıtaya mı olduğunu söyleyerek çözüm için söz veren Gürtuna'dan ısrarla süre istediler. Zabitanın öfkelerini dindiremeyen Gürtuna, bina önünden ayrılırken Tüm Bel-Sen Genel Başkanı Vicdan Baykara da haftaya çözüm bulunmazsa yine buraya geleceğini ve eylem yapacaklarını söyledi.

Zabıta memurları Ankara sokaklarında

7 Mart 2002 tarihinde Ulus Heykel'de Tüm Bel-Sen 1 ve 2 No'lu Şubelere üye olan zabıta Ulus-Heykel'de saat 12:30'da toplanıp bir basın açıklaması yaptılar. Geniş bir katılımın olduğu basın açıklamasında basın metnini Tüm Bel-Sen 1 No'lu Şube Başkanı **Burhan Fosforoğlu** okudu. Fosforoğlu devletin her kesime yönelik saldırılar olduğunu, emekçinin değerlerini ise rantiyecilere, hortumculara peşkeş çektiğini ve hukuksuzluğun alabildiğine devam ettiğini, yeni bir saldırı olarak da toplu taşıma araçlarına ücretsiz ulaşım kartlarına el konularak, zabıta zor durumda bırakıldığını belirtti. Basın açıklaması bittikten sonra Kızılay'daki Büyükşehir Belediyesi önüne gidip orada bir basın açıklaması yapmak isteyen zabıta etrafını çeviren çevik kuvvet barikat kurdu. Yürüyüşte kararlı olduklarını belirten zabıta polis barikat kurması üzerine oturma eylemi yaptı. Polis, kitlenin kararlılığı karşısında saldırgan tutumunu daha fazla sürdürmemeyerek sendikacılarla görüşme yapıp barikatı kaldırdı. Ulus'tan Kızılay'a Metro ile gelen zabıta burada tekrar basına bir açıklama yaptılar. Ücretsiz ulaşım kartları iade edilmezse çalışmayarak Ankara'yı terk edeceklerini belirttiler.

TİSK'ten milletvekillere rüşvet toplantısı

Ortaya atıldığı ilk günden bugüne tartışılan, egemenler cephesinde de farklı görüşler yaratan "iş güvencesi yasa tasarısı" hala gündemde. "Bu yasa kabul edilecekse tümüyle budanmış ve patronların çıkarlarına uygun olmalıdır" diyen TİSK bu konuda bazı milletvekilleri ile Bolu Abant'ta bir toplantı yaptı. 9 Mart günü yapılan toplantı Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Yaşar Okuyan ile TİSK Başkanı Refik Baydur arasında gergin bir ortam yarattı. İşçilere yeni haklar kazandırmaktan öte var olan bazı hakları bile budayan bu yasa üzerinde çıkar da laşı yapan Baydur ve Okuyan bu hareketleri ile dertlerinin hiçbir şekilde işçiden, emekçiden yana bir yasa olmadığını gösterdiler. Karşılıklı atışmalar da bulunan ve tehditler savuran Okuyan'ın tüm tepkilerine rağmen kendi partisinden Manisa Milletvekili olan Ekrem Pakdemirli de Abant'taydı. Toplantı öncesinde "iş güvencesi yasa-sını sabote etmek için lobi yapıyorlar" diyen Okuyan, herşeye rağmen yine de olanlardan haberdar olmak için Çalışma Genel Müdürü Ömer Benoken'i görevlendirip, toplantıya gönderdi ve kendisi de ikinci gün toplantıya katıldı. Böylece her ne kadar sabote için toplanmış olsalar bile içeride olandan bitenden haberi olacaktı. Pakdemirli'nin yanında toplantıya 6 DSP; 3 SP; 2 DYP milletvekili katıldı. Kendi çıkarlarına uygun bir iş güvencesi yasa-sı için "kafa dengi" siyasileri biraraya toplayan TİSK Başkanı Refik Baydur, hem kamuoyunun hem de Okuyan'ın tepkilerini dikkate bile almadı. Abant

Palas Otel'de biraraya gelen milletvekilleri önce açılış kokteyline katıldılar. Eğlencelere milletvekillerinin (elbette ki bu eğlencelerin borcunu patronlar ödeyeceklerdir. Nasıl mı, tabi ki işçiye saldırarak, zaten çok geri olan iş güvencesinin tamamen budanmasını sağlayarak) eşleri ve çocukları da katıldı. Çeşitli eğlencelerin yanında fayton gezileri ve sportif etkinlikler de yapan milletvekilleri ve aileleri otelin içinde bunları yaparken dışarıda da sendikaya üye oldukları için işten çıkartılan 120 maden işçisi, eşleri ve çocukları ile toplantıyı protesto edip; peynir ekmek yiyerek piknik yaptılar. Tek muhatabı işçiler olan bu kanunun TİSK başkanları ve milletvekillerinden oluşan kişilerce tartışıldığı ve işçilerin veya işçi temsilcilerinin çağrılmadığı bu şaibeli toplantı kamuoyunun baskısı yüzünden düşünüldüğü gibi olmadı. Birçok milletvekili özellikle MHP'li olanlar bu baskılardan çekinerek toplantıya katılmadı. Bir rüşvet ve nabız yoklama toplantısı diyebileceğimiz bu toplantı hem parlamentoda işlerin nasıl yürüdüğünü hem de yüzbinlerce işçiyi ilgilendiren konuların nasıl içki masalarında tartışılıp karara bağlandığını göstermek açısından iyi bir örnektir. Bu toplantıya neden işçilerin çağrılmadığı yönlü sorulara Refik Baydur'un cevabı oldukça ilginçtir; "İşçilerimiz onlarca toplantı yaptı. Bizi çağırdılar mı? Biz hiç isyan etmedik. Güçlü şahsiyetler lüzumsuz gürültüye pabuç bırakmaz." Kamuoyunun bakışını lüzumsuz gürültü olarak değerlendiren Baydur, bu toplantının aslında bir rüş-

vet toplantısı olduğunu da şu sözleri ile ele veriyor; "Milletvekilliğine kadar yükselmiş, kendi bölgesinde kendini ispatlamış insanların ilkeleri vardır. Bu kişileri iki günlük davetle, üç günlük dostlukla, bilmem falan hediye ile ortadan kaldıramazlar."

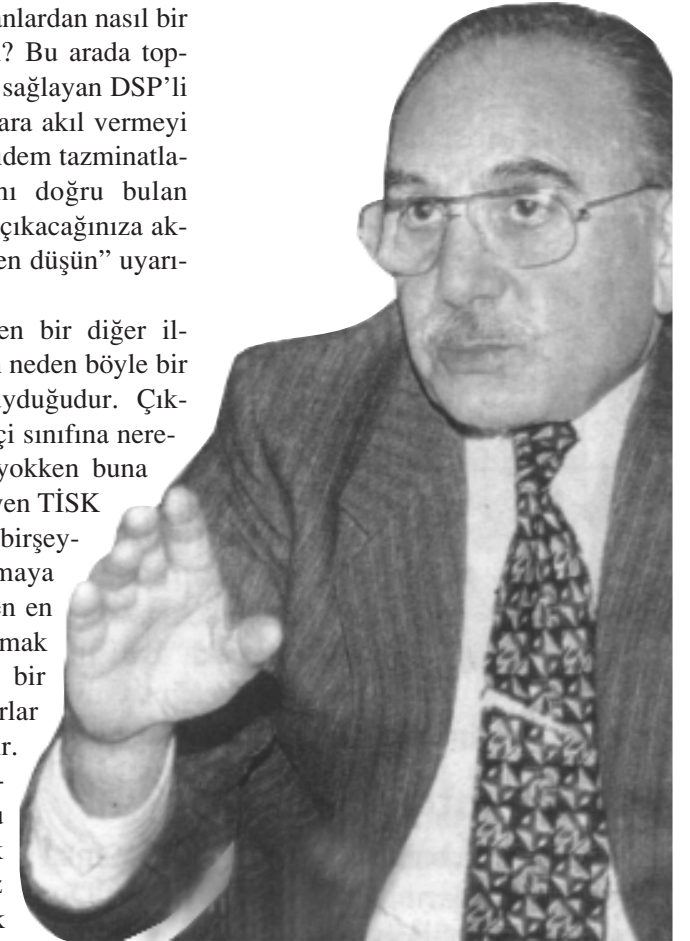
"Çalışma hayatında çağa uyum" adı altında yapılan ancak içkinin su gibi aktığı; fayton gezilerinin organize edildiği toplantı, patronların ve milletvekillerinin biraraya geliş amaçlarını göstermektedir. Kendilerini bu çirkin işe alet olduklarından dolayı "cesur mebuslar" olarak gören ve sözde tüm tepkilere rağmen toplantıya katılan mebuslar için bu nitelemenin yerine "para için herşeyi yapan mebuslar" demek daha doğru olacaktır.

Kendileri içeride güya "çalışma yaşamında çağa uyum" konularını tartışırken dışarda 120 gündür işsiz olan ve evine yiyecek bir şey dahi götüremeyen işçileri düşünmeyen; toplantı salonuna dahi almayan; jandarma ile karşı karşıya getiren bu insanlardan nasıl bir çözüm beklenebilir ki? Bu arada toplantıya en çok katılım sağlayan DSP'li milletvekilleri patronlara akıl vermeyi de ihmal etmediler. Kıdem tazminatlarına karşı çıkılmasını doğru bulan DSP'li Türker, "karşı çıkacağımıza aklınızı kullanın, vergiden düşün" uyarısını yaptı.

İrdelenmesi gereken bir diğer ilginç nokta da TİSK'in neden böyle bir toplantıya ihtiyaç duyduğudur. Çıkmakta olan yasanın işçi sınıfına neredeyse hiçbir getirisi yokken buna bile tahammül edemeyen TİSK mevcut yasadan bile birşeyleri kırmaya, budamaya çalışmaktadır. Süreçten en karlı bir biçimde çıkmak için milletvekillerini bir otelde toplayıp milyarlar harcamaya bile razıdır. Bu da demektir ki hedefleri, çıkarları bu harcadıklarından çok daha büyüktür. "Kaz gelecek yerden tavuk

esirgenmez" mantığı ile hareket eden TİSK, bu yasa ile çalışacağı hakların peşindedir. Çıkarları noktasında gözünü para bürüyen TİSK, Okuyan'ın "bir lobidir" nitelemesine "lobi ise lobi" res-tini çekecek kadar iddialıdır.

Bu rüşvet toplantısının gösterdiği bir diğer gerçek ise devletin tüm bileşenleri ile ne denli çürümüş olduğudur. Siyasi partilerden herhangi birinden, herhangi bir milletvekilinin patronlarla olan düzeysiz ve rüşvet üzerine kurulu ilişkilerinin açığa çıkmasıdır. Milletvekillerinin çeşitli partilerden olduğunun altı da işte bu açıdan önemle çizilmelidir. Siyaseten birbirlerinden hiçbir farkı olmayan, çıkarı gereği bir partiden öbürüne transfer edilen; iktidarda hepsi aynı olan bu partilerin milletvekilleri işçi sınıfına saldırılar ve kendi çıkarları söz konusu olduğunda otellerde, masa başlarında, eğlencelerde hazır bulunmaktadır. Bu toplantı tüm bunların en bariz örneğidir.

"Fındıkta kanserojen"e Fiskobirlik'ten yanıt

Geçtiğimiz günlerde AB (Avrupa Birliği)'nin Türkiye'den ihraç edilen fındık, antep fıstığı ve kuru incire kanserojen madde içeren alfatoksin içerdiği iddiasıyla ambargo uyguladığı yönlü haberlere bolca rastlamıştık. AB komisyonunun 5 Şubat 2002 tarihli Resmi Gazetede yayınlanan kararının 1. maddesinde Türkiye'den ihraç edilen "kuru incir, fındık ve antep fıstığının aşırı seviyede alfatoksin B1 ve total alfatoksinle kirlenmiş olduğu anlaşıldı" ibaresi yer alıyordu.

Bunun üzerine AB Avrupa Gıda Sağlık Ajansı 1 Mart 2002'den itibaren bu ürünlerin ihracatı öncesinde Alfatoksin Raporu istemişti.

Raporu beklemeyen Almanya ve Fransa ise bu ürünlerin alımına kısıtlama getirmiştir.

Fiskobirlik'se yaşanan bu gelişmelerin ardından bir araştırma başlatarak birliğe ait 211 depodaki 120 bin ton fındığı incelemeye tabi tuttu.

Fiskobirlik Yönetim Kurulu Başkanı **Hüseyin Durusu** yapılan inceleme sonuçlarını kamuoyuna açıklayarak "birliğin depolarında bulunan tüm fındıklar üzerinde yapılan alfatoksin incelemesinde, standart rakamların oldukça altında bir alfatoksin oranına rastlandığını" belirtti.

Dünya fındık üretiminin yaklaşık %75'ini elinde tutan Türkiye'yi takip eden İspanya ve İtalya'nın Türkiye'nin pazar payını düşürmek ve pazara hakim olmak çabalarıyla açıklanabilecek bu gelişmeler, ülkemizde tarım üzerinde oynanan oyunlardan sadece biridir.

AB Avrupa Gıda Sağlık Ajansının rapordan sonra tüm AB'ye üye ve aday üye ülkelere Türkiye'den bazı ürünlerin alımları noktasında kısıtlama getirilmesini içeren yazı da AB'li emperyalistlerin küçük balık konumuna sokulan Türkiye'yi yutma çabasıdır.

Özelleştirme saldırısı tarım sektöründe

Birçok kombinasi satıldıktan sonra tekrar devlet tarafından alınan EBK, şimdi tamamen yok edilmek isteniyor. Sümer Holding bünyesine alınmak istenen EBK'nın tasfiyesi ile kaçak et lobisine yol açılıyor. Daha önce de arsaları yüzünden alınan EBK, bu durumda birçok kombinasını kapatmak durumunda bırakılıyor.

Ankara: Ülkemizdeki özelleştirme fiyaskolarının son örneklerinden birini de Et Balık Kurumu'nun (EBK) özelleştirilmesi çabaları oluşturuyor. İbret verici bir özelleştirme örneği olan EBK'nın özelleştirilmesi saldırısı tamamen rant paylaşımı amacını taşıyor. Birçok kombinasi satıldıktan sonra tekrar devlet tarafından alınan EBK, şimdi tamamen yok edilmek isteniyor. **Sümer Holding bünyesine alınmak istenen EBK'nın tasfiyesi ile kaçak et lobisine yol açılıyor.** Daha önce de arsaları yüzünden alınan EBK bu durumda birçok kombinasını kapatmak durumunda bırakılıyor. Aralarında Ankara Ticaret Borsası, TZOB, Ziraat Mühendisleri Birliği Vakfı vb. bulunduğu bir grup ticaret odası, tarım ile ilgili meslek odaları, birlikler ve sendikalar tarafından bu konu ile ilgili yapılan bir açıklamada EBK'nın Sümer Holding bünyesine alınarak tamamen tasfiye edilmek istendiği ve bu yapılanın arkasında kaçak et lobisi çıkarlarının olduğu belirtilerek bunun bir rant kavgası olduğuna dikkat çekildi. Aynı açıklamada Sümer Holding'in devlete yıllık yükünün 1.7 katrilyon olduğu ve kendi genel müdürü tarafından bile tasfiyesinin istendiği belirtile-

rek "Sümer Holding bünyesinde EBK'nın bulundurulması bu kurumun buharlaştırılması anlamına gelmektedir" denildi. Sürekli vurgulanan "kamu kurumları halkın sırtında kambur oluşturuyor" safsatasına inat 2002 yılında EBK'nın 25 trilyon lira kar etmesi bekleniyor. Kaçak et lobisine bu şekilde kapılarını ardına kadar açan ve halkın sağlığını da hiçe sayan devlet bu uygulaması ile ülke hayvancılığına yönelik yeni bir saldırısını daha hayata geçirmiş oluyor. Bitkisel ve hayvansal üretimi bitirmek için IMF'nin her türlü dayatmasını hızla yerine getirmeye çalışan devlet, böylece ülkeye hastalıklı ve bozulmuş et girişine de onay vermiş oluyor.

Özellikle Türkiye Kürdistanı'nda hem hayvancılık hem de iş istihdamı açısından vazgeçilmez bir yeri olan EBK'nın bu bölgedeki tek kombinasi Diyarbakır'da bulunuyor. 1972 yılında kurulan ve bir yıl sonra 450 işçisi ile faaliyete başlayan EBK, 160 dönümlük bir araziyi işgal ediyor. 1991-92 yıllarında özelleştirme kapsamına alınan EBK'nın en verimli dönemlerinde 3000 küçükbaş ve 180 büyükbaş hayvan kesimi yaptığı biliniyor. O günden bugüne yavaş yavaş tasfiye edilen EBK'nın 36 kombinasi

dece 12 tanesi faaliyette. Diyarbakır EBK bu bölgede bulunan askeri kuruluşlar, hastaneler ve okullara et kesimi yapmasına rağmen 2001 yılı içindeki ciro-su 11 trilyon lira. Ve aynı yıl içinde besicilere 8 trilyon lira ödeme yapmış durumda. Bu şartlar altında net karı da 1 trilyonun üzerinde. Aynı şekilde Erzurum EBK'nın 2002 yılı içerisinde 25 trilyon lira kar etmesi bekleniyor. Yazımızın başında da belirttiğimiz gibi bu tasfiyenin asıl amacı son birkaç yıl içinde kaçak etten 7 trilyon lira kar sağlayan kaçak et lobilerine kolaylık sağlamak, önlerinde engel olarak duran EBK'yı ortadan kaldırmaktır.

Tarım sektöründeki özelleştirmeler sadece EBK ile de sınırlı değil. 2003 yılına kadar IMF'ye taahhüt edilen maddeler içinde tarımla ilgili olan birkaçı şöyle:

*Tekel mal varlığı satışlarına başlanacak.

*Çay-kur'un bazı fabrikaları Özelleştirme İdaresi Başkanlığı'nın gündemine alınacak.

*2002 yılından itibaren şeker sektöründeki özelleştirme süreci tamamlanmış olacak.

Bunların içinde hayvancılık sektörü ile ilgili olarak da Süt Endüstrisi Kurumu'nun ve Yem

Sanayii A.Ş.'nin tamamının; EBK'nın ise bir kısmının özelleştirme kapsamı içine alınması ülke tarımına yönelik oldukça büyük saldırılardır. Özelleştirmenin devletten alıp halka vermek olduğu, demokratikleşmeyi getirdiği, girişim ruhunu teşvik ettiği, toplumu işlemeyen bu kurumları sırtında taşımak-

istihdam hacmi %57 düşmüş, binlerce kişi işsiz kalmış, özelleştirilen kombinaların kapasite kullanım oranları ise %12'yi hiç geçmemiştir. Somut bir örnek olarak Diyarbakır EBK'ya baktığımızda; bu fabrikada çalışan işçilerin oldukça zor koşullar altında yaşadıklarını görüyoruz. Bu kombinada kadrolu işçi

tan kurtardığı, yolsuzlukları önlediği vb. argümanlarla bu saldırı olduğundan çok farklı gösterilmek istense de gerçekler ortadadır. Ve en önemlisi ve günceli olarak da EBK'nın özelleştirilen kombinalarının durumu ortadadır; Özelleştirme sonrası

sayısı 60 iken taşeron işçi sayısı 40 civarındadır. Herhangi bir sosyal ve sendikal hakkı olmayan işçiler 132 milyon lira maaş alıyorlar. Ve olası bir özelleştirme durumunda birçoğu işten çıkartılma tehdidi ile karşı karşıya kalacak.

İzmir: Siyanürlü altın çıkarılmasına karşı yıllardır mücadele yürüten Bergamalı köylüler yine alanlara çıktılar. Bu kez istedikleri de devletin kendi mahkemelerince alınan kararlara devletin uyması. 1998 yılında mahkemelerin altın çıkarılmaması yönünde aldığı karara rağmen Sağlık Bakanlığı ve Orman Bakanlığı'nın "deneme" adı altında Normandy (Eurogold) şirketine izin vermesinin, İzmir 1 ve 3. İdare Mahkemelerince iptal edilmesi üzerine eylem yapan köylüler kararın yaşam bulmasını istediler. Bergama köylülerinin ilk eylemi 3 Mart günü Ankara Sağlık Bakanlığı önünde gerçekleşti. Sağlık Bakanlığı önünde sabah saatlerinde toplanan köylüler, Sağlık Bakanlığı ve mahkemenin aldığı kararı ve Normandy şirketinin kapatılması için kilit getirdiler. Bakanlıkla görüşme talebiyle burada oturma eylemi başlatan köylülerin bu isteği bir süre

Bergamalıları yine alanlarda

sonra kabul edildi. Ancak topluluk adına içeri giren bir grup yine devletin oyunuyla karşılaşarak "müsteşarın toplantıda olduğu" söylendi. Bunun üzerine tepki gösteren köylüler "biz vatandaştız. Müsteşar, bakan arayınca nasıl hemen görüşüyorsun, bizimle de görüşsün" dediler. Bakanlık görevlilerinin köylüleri bekleme salonuna almaya çalışması ve basın mensuplarını köylülerden uzaklaştırmaya çalışması üzerine kısa süreli gerginlik yaşandı. Bu gerginlikten sonra köylüler müsteşarın kapısına mahkeme kararını ve Normandy Madencilik AŞ'nin kilitini asarak mücadeleden vazgeçmeyeceklerini bir kez daha gösterdiler.

Aynı gün açıklama yapan Çevre Mühendisleri Odası Başkanı **Cihan Dünder**, mahkeme kararına göre şirketin 30 gün içinde "deneme" adı altında yapılan altın üretimine son vermesi ve işgal ettiği toprakları terk etmesi gerektiğini belirtti.

MADENLER KAPATILSIN

İzmir 3. İdare Mahkemesi'nin Normandy şirketine altın çıkarması için Sağlık Bakanlığı'nın verdiği "deneme" adı altındaki üretim iznini iptal etmesinin ardından, İz-

mir 1. İdare Mahkemesi'nin de şirkete Orman Bakanlığı tarafından verilen izni de iptal etmesi üzerine köylüler mahkeme kararlarına rağmen üretime devam edilen madenlerin önünde 7 Mart günü ikinci bir eylem yaptılar. Çamköy, Narlıca, Pınarköy, Tepeköy'den köylüler Tepeköy Meydanı'nda sabah saatlerinde toplanmaya başladılar. Burada köylülere yönelik konuşma yapan Bergama Çevre Demeği Yürütme Kurulu Başkanı **Oktay Konyar**, emperyalistlerin her ülkede kendilerine yandaş bulduğunu belirterek ancak Bergamalıları'ı kandıramadıklarını söyledi. Daha sonra yaklaşık 250 köylü 3 kilometrelik yolu yürüdüktan sonra madenin önüne geldiler. Madenin önünde Jandarma barikatıyla karşılaşan köylülere, "bunun için izniniz yok" denilmesi üzerine köylüler madeni göstererek "onların da izni yok" cevabını verdiler. Yapılan görüşmelerden sonra Oktay Konyar'ın barikatı geçmesine izin verilmesi üzerine Konyar, madenin kapısına gelen bir şirket yetkilisine mahkeme kararını ilettiler.

İzmir 1 ve 3. İdare Mahkemesi'nin aldığı kararlara rağmen Normandy şirketi çalışanlarına tüm hızıyla devam ediyor. Köylü-

lerin maden önünde eylem yaptıkları gün şirket yetkilileri İzmir'den getirdikleri "basın" mensuplarına madenleri gezdirdi.

Mahkeme kararına göre şirketin 30 gün içerisinde bölgeyi terk ederek işgal ettiği araziye Orman Genel Müdürlüğü'ne devretmesi gerekiyor. Aksi halde Orman Genel Müdürlüğü'nün şirketin tüm araç ve gereçlerine el koyma yetkisi var. Ancak Normandy (Eurogold) şirketinin, çalışmalarında hiçbir geri adım atmaması ve ileriye yönelik planlarına devam etmesi ve de bundan önceki tüm "altın çıkarılmaz" yönündeki mahkeme kararlarına rağmen madenlerin kapatılmaması alınan son mahkeme kararlarının da kağıt üzerinde kalacağı habercisi. Normandy ya da Eurogold'un tüm mahkeme kararlarına ve oluşan kamuoyu baskısına rağmen bölgeden çıkartılmaması devletin emperyalistlere olan uşaklığını bir kez daha gözler önüne seriyor. **Bu yüzden siyanürlü mücadele, emperyalizm ve onların uşaklarıyla mücadeledir.** Bergamalı köylülerin de olaya böyle yaklaşması gerekmektedir. Yoksa ne Normandy gibi emperyalist şirketlerin kanımızı emmesi son bulur ne de onların uşaklarının halka çektiği acılar.

Ölüm Orucu şehitlerle sürüyor

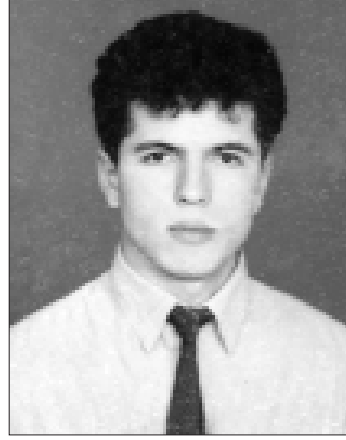
Devletin, sessizlikle boğmaya çalıştığı Ölüm Orucu direnişinin verdiği iki yeni şehit, katliamda ısrar edenlere bir cevap verir nitelikte. Kendileri ilgisiz olmaya, basını da ilgisiz kalmaya davet edenlere parıldayan siperlerden **Yusuf Kutlu** ve **Yeter Güzel**'in şehit düşmeleriyle verilen yanıt kararlılığın bir kez daha ilan edilmesi oldu. 8 Mart'ta Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün coşkusu ve kararlılığıyla birleşen direnişini taçlandıran Yusuf Kutlu ve 10 Mart'ta da Yeter Güzel şehitler kervanına katıldı.

SUSKUNLUĞA 48. YANIT YUSUF KUTLU OLDU
Ölüm Orucu direnişisi,

DHKP-C tutsağı Yusuf Kutlu, zorla müdahale için götürüldüğü Ankara Numune Hastanesi'nde 8 Mart günü şehit düştü. Yusuf Kutlu'nun cenazesi 9 Mart 2002 tarihinde Keçiören Adli Tıp Kurumu'ndan alınarak memleketi olan Hatay'a götürüldü. Cenazeyi uğurlamak ve yakınlarına başsağlığı dilemek için Adli Tıp Kurumu'nun önüne giden 16 kişi akşam saatlerinde gözaltına alındılar. Gözaltına alınanlar arasında İHD Ankara Şube Yönetim Kurulu Üyesi **Alihan Alkan**, komisyon temsilcisi **Veli Saçılık**, Ankara Barosu avukatlarından Avukat **Be-tül Kozağaçlı** ve Avukat **Elvan Okan** da bulunmaktadır. Gözaltına alınan avukatlar ay-

nı gün serbest bırakılırken geriye kalan 14 kişi halen Ankara Emniyet Müdürlüğü Siyasi Şube'de gözaltında tutulmaktadır. Yaşanan bu gözaltılar üzerine yazılı bir basın açıklaması yapan İHD Ankara Şube Başkanı Avukat Ender Büyükcülha Adli Tıp Kurumu'na gidenlerin insani bir duyarlılık gösterdiklerini belirterek "kimisi görgü tanıkları, cenaze Adli Tıp Kurumu'ndan alındıktan sonra oradan ayrılırken kolluk güçleri Adli Tıp önünde bulunanlara hiçbir uyarıda bulunmaksızın ve hiçbir gerekçe bildirmeksizin müdahale ederek gözaltına almaya başladığını ifade etmiştir" dedi.

Gebze'de TKP(ML)'ye yönelik operasyonda tutuklanarak Gebze Hapishanesi'ne konulan Yeter Güzel, F Tipi Zindanlara yönelik Ölüm Orucu direnişinin 7. ekibinde yer aldı. Ölüm Orucu direnişini sürdürürken yargılandığı davadan tahliye edildi. Ölüm Orucu direnişini Alibeyköy'de devam ettiren Güzel, faşizmin direniş evine yaptığı saldırıda tekrar tutuklanarak Bayrampaşa Hapishanesi'ne götürüldü. Bu saldırılara ve baskılara rağmen Ölüm Orucu direnişini hapishanede devam ettirdi. Durumu ağırlaşınca Bayrampaşa Hastanesi'ne kaldırılan Yeter Güzel

10 Mart 2002 tarihinde şehitler kervanına katıldı.

ADLI TIP'TAN DERSİM'E UĞURLAMA
Yeter Güzel

Yeter Güzel'in cenazesi 11 Mart'ta Cerrahpaşa'daki Adli Tıp'a getirildi. Güzel'in yakınları, Demokratik Haklar Platformu ve TUYAB'tan aileler de Yeter Güzel'i uğurlamak için Adli Tıp önüne geldiler. Otopside sonra Güzel'in cenazesi omuzlarda Adli Tıp'tan alınarak 80'e yakın kitle tarafından "Yeter Güzel ölümsüzdür", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz", "Ölüm Orucu şehitleri ölümsüzdür" sloganları atılarak Dersim'e uğurlandı.

ÖO'NUN UZUN SOLUKLU DİRENIŞÇİSİ YETER GÜZEL, KÖYÜNDÜ TOPRAĞA VERİLDİ

12 Mart Salı günü İstanbul'dan gelen Güzel'in cenazesi kendi

köyünde törenle toprağa verildi. Sabahın erken saatlerinde, Dersim il sınırına giren cenaze arabası 4 ayrı noktada durdurularak şehir merkezine sokulmadı. Nazımiye meydanında cenaze arabasından kırmızı beze sarılı bir şekilde indirilen Güzel'in cenazesi bir traktöre konuldu. Traktörün arkasında yeralan kitle "Yeter Güzel ölümsüzdür", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz", "Kahrolsun faşizm yaşasın direnişimiz" vb. sloganlarla köye kadar yürüdü. Mezar başında İHD Elazığ Şube Başkanı Cafer Demir, Güzel'in ağabeyi ve bir tutuklu yakını birer konuşma yaptı. Ağabey Güzel, kardeşinin direnişte kendi hür iradesiyle yer aldığı ve saygıyla karşıladığını söyledi. HADEP Tunceli İl Başkanı ve yöneticilerinin de katıldığı cenazeye çevre köylerden gelen insanlar da katıldı.

Faşist abluka anmayı engelleyemedi

İstanbul: 12 Mart 1995'te Gazi'de faşizmin yaptığı katliamın 7. yıldönümünde şehit düşenlerin polislerin yoğun ablukasına rağmen devrimci-komünistler tarafından anıldı. Günler öncesinden Gazi'de terör estiren faşizm, katliamın yıldönümü olan 12 Mart'ta Cemevine giden bütün yolları çevik kuvvet, siyasi şube, trafik, mali, organize suçlar, narkotik polisleriyle kesti. Gazi'nin girişlerinde polis, araba ve otobüslerde şüpheli gördükleri daha çok gençleri ve sabah saatlerinde Cemevi önünde bekleyen insanları da gözaltına aldı.

Yoğun abluka ve gözaltı yaşansa da katledilenlerin yakınları ve devrimciler ilk önce Alibeyköy mezarlığına gittiler. Burada mezarlara karanfil bırakıldı. Öğlen saatlerine doğru Gazi'ye geri dönen kitle, Hikmet Paşa Caddesi'nden cemevi-

ne kadar "Gazi şehitleri ölümsüzdür", "Gazi faşizme mezar olacak" sloganlarıyla yürüdüler. Cemevinde şehitler için yemek verildi.

Yemekten sonra Gazi mezarlığına yürümek için Cemevinin önüne çıkan kitle binlerce çevik kuvvet tarafından kuşatma altına alındı. Polisin yoğun psikolojik saldırısına karşı kitle hem çevreden gelen kitleyi içeriye almakta hem de yürümede kararlı davranınca polis geri adım attı. Gazi şehitlerinin fotoğraflarını taşıyan kitle "Gazi halkı yalnız değildir", "Gazinin katili patron-ağa devleti", "Direne direne kazanacağız", "Yaşasın ölüm orucu direnişimiz" sloganlarıyla mezarlığa yürüdü.

Mezarlıkta, şehit düşenler adına 1 dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Gazi anması tertip komitesi adına konuşan bir

kişi 12 Mart'ta Gazi'de yapılan katliamda insanların sokak ortasında güpegündüz vurulduğunu, vurulan insanların da çöpbidonlarına atıldığını açıkladı. Gazi davasında umutlu bir sonuç beklerken katillerin beraat ettiğini ama kendilerinin adalet mücadelelerine devam edeceklerini de

belirtti. Mezar başında yapılan anmadan sonra kitle Hikmet Paşa Caddesi'ne kadar "Üç kapı üç kilit açılın, ölümler durdurulsun", "Hücreleri parçala tutsaklara sahip çık" sloganlarıyla yürüdü. Bu yürüyüşte ara sokaklardan da katılımlarla kitlenin sayısı 1000'e ulaştı.

“Üç kapı üç kilit açılsın, ölümler durdurulsun”

8 ve 10 Mart günleri peşpeşe verilen iki şehitle Ölüm Orucu direnişi sürüyor. Adalet Bakanı'nın basın ve kamuoyu ilgi göstermezse “6 ay ya da 1 yıl içinde biteceğini” iddia ettiği Ölüm Oruçları için sunulan “üç kapı üç kilit” önerisine destekler de imza kampanyaları ve panellerle sürüyor.

“Üç kapı üç kilit tecritin kırılmasında bir adımdır”

Ankara: İHD Ankara Şubesi, 5 Mart 2002 tarihinde Ekin Sanat Merkezi'nde “İnsan Hakları ve Cezaevi” başlığı altında bir panel düzenledi. Rize Milletvekili **Mehmet Bekaroğlu**, İstanbul Barosu Başkanı Av. **Yücel Sayman**, TİHV Başkanı **Yavuz Önen**, TTB ikinci Başkanı Dr. **Metin Bakkalcı** ve paneli yöneten İHD Genel Başkanı Av. Hüsnü Öndül'ün katıldığı panele ilgi oldukça yoğundu. Açılışı yapan İHD Ankara Şube Başkanı Av. Ender Büyükçulha “biz yaptığımız bu panele Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk'ü de davet ettik ancak kendisi gelmedi” dedi ve panelistleri sahneye davet etti.

Sözü ilk alan Yücel Sayman, gelinen aşamada hücre kapılarının açılmasının devlet tarafından tutsakların “ıslah” olmalarına bağladığını kaydederek “devlet yetkilileri ‘kapıları açarsak mahkumlar kapıları, duvarları kameraları kırarlar’ deyip maddi zararları olacağını söylüyor. Ali Suat Ertoşun bunları söyleyerek, maddi zararları ölümlerden değerli görmektedir” dedi.

Sayman'ın ardından sözü alan Mehmet Bekaroğlu “devlet daha önceki cezaevlerinde ‘teröristlerin’ hakimiyeti olduğunu, güvenliğin olmadığını sık sık söylüyordu. Ancak bu noktada mahpuslar da tek sorunlarının tecrit olmadığını, can güvenliklerinin de olmadığını belirtiyorlar. 100 metre karede 100 kişinin yaşamasının sağlığa zararlı olduğunu mahpuslar da biliyordu. Yani onlar can güvenlikleri olmadığı için de F tiplerine karşı olduklarını söylüyordu. Bu haklı bir gerekçeydi. Yapılan cezaevi operasyonları, ölümler mahpusların haklı olduğunu gösteriyor” dedi.

Bekaroğlu'ndan sonra sözü alan Yavuz Önen kendisine demokratik diyen bir ülkede F tipi uygulamasının olmaması gerektiğini, bu uygulamanın olduğu ülkenin faşist olduğunu belirtti. Daha sonra TİHV'in çalışmalarına değinen Yavuz Önen “3 kapı 3 kilit” önerisini desteklediklerinin altını çizdi. TTB 2. Başkanı Dr. Metin Bakkalcı ise “ÖO eylemi yapanlar yaşamı değerli gördükleri için bu eylemi yapıyorlar. Bu

yüzden kimse bu eyleme intihar diyemez” dedi. Son olarak “biz tıpcılar da bu eylemin bir an önce bitmesini istiyoruz. Ama bu ülkenin hapishanelerinde tecrit ve izolasyon var olduğu sürece bu direniş daha da sürer” dedi.

Panelistlerin konuşmalarını bitmesinin ardından 6 ay “ceza” ertelemesiyle tahliye edilen ÖO direnişçisi Hatice Köşker 19 Aralık katliamı ve hücrelerde geçirdiği günleri anlattı. Köşker “Tecrit saldırısı sadece biz tutsaklara yönelik değildir. Aynı zamanda topluma da yöneliktir. Biz insanca yaşamak için bedenlerimizi ölüme yatırdık. Böyle olmasaydı yani intihar amaçlı olsaydı biz 300 gün yaşayamazdık. **İnsanca yaşamak için direndik ve direnmiyoruz. Tüm sessizliğe rağmen umutsuzluk yaşamıyoruz.** Ve sonuçta ne olursa olsun zaferi biz kazanacağız” dedi ve salondaki izleyiciler tarafından uzun süre alkışlandı.

İHD'den sessiz oturma eylemi

Ankara: İHD Ankara Şubesi hem keyfi gözaltıları hem de tecrit uygulamasının halen devam ediyor olmasını 11 Mart günü saat 12:30'da yaptığı sessiz oturma eylemi ile kınadı. Şube binası önünde 10 dakikalık oturma eylemi yapan ve “ölümlerin durması için ‘3 kapı 3 kilit’ ve ‘daha kaç insan ölecek, ya da sakat kalacak’ dövizlerini açan İHD'liler adına açıklamayı şube başkanı Ender Büyükçulha yaptı. Büyükçulha tecritin bir işkence metodu olarak varlığını devam ettirdiğini belirterek “her ölüm geleceğimizi karartıyor” dedi.

Tutsak ailelerinden imza kampanyası

Mersin: “3 kapı 3 kilit” önerisine Adalet Bakanı'nın da adım atması için Mersin'deki tutsak aileleri 13 Şubat 2002'de bir imza kampanyası başlattı. Toplanan yaklaşık 1000 imzayı 4 Mart 2002 günü Mersin postanesinin önünde yaptıkları basın açıklamasıyla Adalet Bakanı'na gönderdiler. Açıklamayı okuyan tutsak yakını Sevtap Türkmen “F tiplerinde hiçbir mimari değişikliğe gidilmeden 3 kapının 3 kilidinin açılmasıyla tecrit ve izolasyon kısmen de olsa kaldırılacak ve ölümler durdurulacak, bundan dolayı Adalet Bakanı'nı bu çağrıya sessiz kalmamaya çağırıyoruz” diyerek imzaları alkışlarla gönderdiler.

Basın açıklamasından haberdar olmayan polisler açıklamanın ardından, açıklamayı kimlerin yaptığını sorarak birçok kuruma giderek TAYAD Bülteni'nde açıklamayı okuyan Sevtap Türk-

men ve Gülbeyaz Karayel'i gözaltına aldı. 3 gün boyunca gözaltında psikolojik baskıya maruz kalan Türkmen ve Karayel tutuksuz yargılanmak üzere savcılıktan serbest bırakıldılar.

Bursa polisinden terör uygulaması

Bursa: “Üç kapı üç kilit” önerisine destek vermek için “İHD Cezaevi Komisyonu” tarafından toplanan imzaları 2 Mart Cumartesi günü Adalet Bakanlığı'na göndermek için yapılmak istenilen eylem engellendi. Atılım Gazetesi temsilcisi **Pelin Çalışkan**, İHD Yönetim Kurulu Üyesi **Behice Şensoy**, Tüm Yargı-Sen üyesi **Özgür Yılmaz**, Tunceli Derneği Yönetim Kurulu Üyesi **Yaman Yıldız**, İHD üyeleri ve HADEP üyeleri sokakta zorla gözaltına alındı. 2 Mart günü gazetemiz Bursa temsilcisi **Hüseyin Camkiran** ise gazete bürosundan İHD'ye gitmek isteyen İHD binası önünde zorla gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar Bursa Emniyeti'nde başlarına çuval geçirilerek fiziki ve psikolojik işkenceye maruz kalmışlardır. Gözaltına alınmanın amacı sözde “biri 155'e telefon etmiş, Türk solu 2 Mart günü Heykel'de eylem yapacak, Emniyet de provokatif, tahrik ve kışkırtıcı eylemler yapabilecek kişileri güvenlik açısından gözetim altına almıştır” şeklinde açıklandı.

Baskılar mücadelemizi engelleyemeyecek

Toplanan imzalar 2 Mart günü İHD üyeleri ve tutsak yakınları ile birlikte Heykel Postanesi'nde yoğun polis ablukası altında gönderildi. İHD Bursa Şube Başkanı Ayşe Batumlu yaptığı açıklamada “Talepler insanidir. Uluslararası Hekimleri Birliği, yalnızlık sınırını 15 kişi olarak belirlemiştir. Eğer uygulanırsa 3 kapının açılmasıyla herhangi bir mimari değişiklik yapılmadan 9 tutuklunun biraraya gelmesi ile sorun çözülür” dedi. Batumlu ayrıca Bursa polisinin estirdiği gözaltı terörünü de kınadı.

Tuzla'da “Üç kapı üç kilit” paneli

Kartal: 4 Baro başkanının Ölüm Orucu'nun sona ermesi amacıyla sundukları “3 kapı 3 kilit” önerisini işçilere anlatmak, yaşanan süreç hakkında işçileri bilgilendirmek amacıyla Deri-İş Tuzla Şubesi 2 Mart 2002 tarihinde Tuzla Deri-İş'te bir panel düzenlediler. İHD İstanbul Şubesi'nden katılımcının işleri dolayısıyla katılmadığı panele TUYAB'tan tutsak babası **İsmail Karagöz**, Deri-İş Genel Merkez

Yönetim Kurulu Üyesi **Yusuf Uçar**, Deri-İş Tuzla Şubesi Yönetim Kurulu'ndan **Mustafa Yiğit** konuşmacı olarak katıldılar.

İlk sözü alan Yusuf Uçar, günümüzdeki emperyalist saldırılara değinerek, hapishanedeki sorunlarla dışarıda yaşanan sorunları ayrı ayrı ele alamayacağımızı söyledi.

İsmail baba ise, “Ölüm Orucu sürecinde tutsak aileleri olarak ailelerle biraraya geldik. Gücümüz oranında sürece müdahale etmeye çalıştık. Ama bu mücadelede yalnız kaldık” dedi.

Daha sonra konuşan Mustafa Yiğit de, devletin IMF, DB'den aldığı direktiflerle hapishanelerde devrimci tutsaklara F tipini dayattığını, öğrencilere paralı eğitimle, işçilere taşeronlaştır-

nuşmacı olarak katıldı. Paneli yöneten ÇHD İzmir Şube Başkanı **Mustafa Ufacık** ilk sözü Oral Çalışlar'a verdi. 9 Aralık'ta Adalet Bakanlığı'nın yaptığı açıklamaya ve 19 Aralık operasyonuna kadar geçen süreyi ayrıntılarıyla anlatan Çalışlar, Adalet Bakanı'nın “üç kapı üç kilit” önerisine karşı öne sürdüğü gerekçelerin gülünç olduğunu söyleyerek 19 Aralık operasyonu ve sonrasında medyanın gerçeği çarpıtmasının insanlar üzerinde çok etkili olduğunu vurguladı ve “Ne yazık ki biz bu konuyu çözecek demokratik bilinç de, demokratik basınç da yaratamadık” dedi. Daha sonra söz alan Several Demir bugün F tiplerinde yapılan katliamın özellikle 1980 ve sonrasında yapılan katliamların bir parçası ve

mayla, esnek üretimle, köylüye tarımın tasfiyesiyle saldırdığını söyledi. Hapishanelerdeki tutsakların teslim olmamak, hücreleri yıkmak için yaklaşık 500 gündür direndiğini ama dışarısının yapılan topyekün saldırıya sessiz kaldığını belirterek işçilerin tutsaklara sahip çıkmasını istedi.

ÇHD İzmir Şubesi'nde panel

İzmir: Ölüm Orucunun girdiği son süreç ve bu süreçte 4 baro başkanının “üç kapı üç kilit” önerisiyle ilgili olarak ÇHD İzmir Şubesi'nin düzenlediği panele Gazeteci Yazar **Oral Çalışlar**, ÇHD İstanbul Şube Başkanı **Several Demir**, İzmir Barosu Cezaevi Komisyonu Üyesi **Özlem Durmaz** ve Av. **Zeki Rüzgar** ko-

hedflenenin devletin kendisine karşı olan kişileri sindirmek olduğunu belirtti. Özlem Durmaz ise 19 Aralık katliamını yapanlara dava açılmazken, F tipindeki ihlallere karşı yapılan başvuruların hep takipsizlikle sonuçlandığını söyledi. Son olarak söz alan Zeki Rüzgar ise F tipinin emperyalizmin derinleşen ve süreklileşen krizinin bir sonucu olduğunu söyledi. Sincan F tipinin yapılması için devletin 250.000 metre kare alanı kamulaştırdığına dikkat çeken Rüzgar'ın, bu alanda kurulan iş yurtlarında tutsakların ucuz iş gücü olarak kullanmak istendiğini belirterek konuşmasını bitirmesinden sonra panel konuşmacılara sorulan sorularla sona erdi.

Devlet Esenler'de yapılanma çabasında

İstanbul: 2 Mart akşamı Esenler Karabayı Mahallesi'nde nedeni konusunda her kafadan bir ses çıktığı, başta İstanbul Emniyet Müdürü ve devlet erkanının üzerine basa basa "siyasi boyutunun, alevi-sünni çatışmasının olmadığı" söylediği çatışmalar yaşandı. Mahalle, barikatların kurulduğu, taşların havada uçtuğu, molotofkokteyllerin atıldığı, silahların sıklığı bir savaş alanına dönüverdi. Ve yine bilinçli/bilinçsiz söylentilerin ortalıkta döndüğü günlerde valilik sokağa çıkma yasağı ilan ederken, mahalleye anında bir geçici karakol kuruldu, özellikle alevi Romanların yaşadığı evlere tek tek girilerek kadınlı erkekli yüzü aşkın insan gözaltına alındı, BEDAŞ fırsat bu fırsat "kaçak" olduğu gerekçesiyle birçok evin elektriğini kesti. Belediye, halkın en büyük gelir kaynağı çöplerden hurda, kağıt topladıkları atlı arabalarını topladı, onlarca insan tutuklandı. Ve **Nusret Özcan** (38) isimli bir kişi kalbinden aldığı kurşun yarasıyla yaşamını yitirdi. Bölgeye gelen vali ve emniyet müdürü de taşlandı.

Hasan Özdemir istediği kadar "olayın siyasi yönü yoktur" açıklaması yapsın, saldırıda bir grubun kurt işareti yapması, "allahu ekber" naralarının atılması, polislerin yanbaşında taş ve sopalarla insanlara saldırılması, olayların gösterilmek istendiği gibi basit bir mahalle kavgası olmadığını gösteriyor. Nitekim görüştüğümüz, sal-

dırıya uğrayan yoksul mahalle halkı da saldırının sebebinin "Alevi olmaları" olduğunu, Roman-Siirtli meselesi olmadığını, hatta burada oturanların çoğunluğunu da Tokatlı alevilerin oluşturduğunu ve Bağcılar Ülkü Ocakları'ndan 300 kişinin özel olarak getirildiğini, muhtarın kendisinin de bizzat içinde çalıştığı Milli Gençlik Vakfı'ndan gençlerin kendilerine kurt işareti yaparak saldırdıklarını söyledi. Mahallenin kadınları da gazetelerin sürekli yalan-yanlış yazdığını, mahallelerinde "gazeteci ve polis" istemediklerini söylediler. Ancak burjuva gazeteler devlet yönlendirmeli haberlerini/yorumlarını yazmaya devam ederken, sokağa çıkma yasağı kaldırılmış olsa da, sokak başlarında polis panzerleri bekleyişini sürdürüyor ve sokak aralarında polisler sürekli gezerek halkı terörize etmeye devam ediyor. Geçici olarak kurulan karakol için ise şimdi sürekli bir yer aranıyor.

ESENLER'DE BUNCA YIL SONRA NE OLDU?

Esenler İstanbul'un birçok semti gibi yoğun göç alan semtlerinden biri. 1997'de nüfusu 331 bin iken üç yıl sonra 2000 nüfus sayımında 394 bine ulaşmış durumda. Göç aldığı yerler ise Sivas, Tokat, Kastamonu, Sinop, Samsun, Ordu, Çorum, Edirne vb. Çatışmada taraf olduğu söylenen Siirtliler ise göçün daha az yaşandığı bölgelerden biri. Özellikle ale-

vilerin yoğun olarak yaşadığı mahallenin daha aşağı kesimlerinde yoksulluk hemen göze çarpıyor. Halkın çok küçük bir kesiminin sürekli işinin bulunduğu, büyük bölümünün işsiz ya da günlük işlerde çalıştığı ya da topladıkları kağıt ve hurdaları satarak yaşamlarını sürdürdüğü mahallenin her sokağında onlarca çocuk oynuyor.

Bu yoksul mahallede yaşananlar sıradan, basit bir kavga değildir. Bu, devletin istediği gibi at oynatmadığı, kurumlarını sokamadığı mahallede yapılanma saldırısıdır. Onları, geceleri uykusuz bırakan sosyal patlama korkularının gerçekleşeceği yoksul emekçi semtleri denetimlerine alma saldırısıdır. Polis semtte estirdiği terörle kavgayı ayıran değil, olayları körükleyenidir. Devlet, Gazi'de, Ümraniye'de, Armutlu'da, 1 Mayıs Mahallesi'nde yaşama geçirdiği senaryoların bir benzerini Esenler'de dışarıya "mahalle kavgası" gibi yansıtarak uygulamaya çalışıyor ama güneş balçıkla sıvanmaz. Bu halk alevisiyle, sünnisiyle, Kürt'ü, Laz'ı, Çerkez'yle çilekeş yaşamlarının sebebinin görece ve kışkırtmalara uymayacaktır. Ekonomik sebeplerle ya da zorunlu göçlerle büyük kentlere göç edenlerin yaşamları egemen sınıfların kabusu olmaya devam edecektir. Ancak bunun için alt kültürlerle hareket etmeyip, yaşamı kendilerine zindan edenlere karşı ortak olmasını öğrenmeleri gerekmektedir.

tedir. Sadece **Roman ya da alevi oldukları için aşağılanan, hor görülen, "ötekileştirilen"ler sürekli baskı altında tutulan toplumun en yoksul kesimleridir.**

Açlıkla, yoksullukla, işsizlikle boğulan halk, öfkelerini bugün devletin de kışkırtmasıyla birbirlerine yöneltiyorlar ya da Kadı-

köy'deki banka soygununda olduğu gibi bireysel çözümlere yöneliyorlar. Halkın canı boğazında, her an patlamaya hazır. Bu patlama ezen, zulmeden, aç bırakan, halkı birbirine kırdırtan düzene karşı yöneldiğinde tüm acılar son bulacak, yaşamı bize zindan edenlerden kurtulacağız.

Özel Tim polislerinde Kürdistan sendromu

ABD'nin Vietnam'a saldırısı sonrası orada görev yapan ABD askerlerinde "Vietnam sendromu" adı verilen bir çeşit psikolojik rahatsızlık başgöstermiştir. Normal yaşama uyumsuzluk, sevgisizlik, cinnet geçirme, intihar, yakınlarını öldürme vb. olaylarını yaşatan bu sendromu ABD, o zaman Vietnam'da yaşadıkları sıkıntılara bağlasa da asıl nedenin azap ve korku olduğu gerçektir. Bu sendromun bir benzeri de bugün özellikle Türkiye Kürdistanı'nda görev yapan Özel Tim polislerinde yaşanıyor. Kişilik olarak zaten psikolojik sorunları olan, insanlaşamamış kişilerden oluşan bu özel timci polisleri hepimiz birçok katliama attıkları imzadan dolayı tanıyoruz. Bereli yüzleri ile birçok olayda

gövde gösterisi yapan, bazı durumlarda ülkenin yüzü akı gibi gösterilmeye çalışılan bu teşkilat içinde bugünlerde intihar ve cinayet olayları artmış durumda. Devlet bunu her ne kadar "terörün bitmesinden dolayı bu kişilerin geri hizmetlere verilmesi ve bunu kaldıramamaları" olarak vermeye çalışsa da asıl neden bu kişilerin yıllarca çektiikleri eziyetlerin pençesinde kıvrılıyor olmalarıdır. Ve tüm bu işkencenin, akıttıkları kanın psikolojilerinde oluşturduğu bozukluklardır. Özellikle Türkiye Kürdistanı'nda ulusal hareketin geliştirdiği gerilla savaşını bastırma için binbir askeri yol, yöntem deneyen devlet gerilla taktiği karşısında çaresizleşince halka daha çok zulmetmeye, bölgeden uzaklaştırmaya, gerilla ile bağla-

rını kopararak gerillayı yalnızlaştırmaya çalışmıştır. İşte Özel Tim polisleri de bu noktada görevlendirilmiştir. Halka zulmetmek için özel yetiştirilen bu insanlar görevlerini "layıkı ile" yerine getirmiştir. Türkiye Kürdistanı başta olmak üzere görevlendirildikleri tüm alanlarda korku filmlerini aratmayacak katliamlara, işkencelere imza atmışlardır. Girdiği çatışmada şehit düşen gerillanın gözüni çıkarıp, kulağını kesip hatıra diye saklayan ve gittiği her yerde böbürlenerek akıttığı kanı anlatan, "hatıralarını" gösteren bir kişinin psikolojisinin normal olduğunu kim iddia edebilir? Hepimiz hatırlarız boğazımızı kestiği gerillanın cesedi ile resim çektiren TC askerlerini. Hangi yürek dayanabilir evi yakılırken

Türkçe bilmediği için bebeğinin içerde kaldığını Kürtçe anlatmaya çalışan bir Kürt annenin çığlıklarına? Ya da kim dayanır ölü bir beden vücutunun parçalarını kesip saklamaya? Kim dayanır çocuk yaştaki kızlara tecavüz etmeye, evleri yakıp yıkmaya, insanları yerlerinden-yurtlarından zorla işkenceyle göç ettirmeye?

İşte onlar tam da bunların bedelini ödüyorlar? Yaptıklarının bedelinin yani insan olamamanın verdiği ızdırabı çekiyorlar. Ve korkuyorlar. Çünkü yaptıklarının bir insanlık suçu olduğunu ve er ya da geç cezasını ödeyeceklerini biliyorlar. Ve hiçbir gece rahat uyuyamamanın, huzur içinde olamamanın pençesinde kıvrılıyorlar.

Banka Şubeleri bir bir kapatılırken bankalar, çalışanlarına karşı sigortalanıyor

Elleri havada Türkiye'yi, istedikleri gibi soymaya devam eden emperyalistlerin "yeniden yapılandırma" adını verdikleri özelleştirme ve kamu bankalarını tasfiye işlemleri uşak devletin en ince ayrıntısına dek varan hesaplarıyla devam ediyor. Bir yandan kamu bankalarının ve özellikle de Ziraat ve Halk Bankalarının tasfiyesiyle ortaya çıkan işsizlik çığ gibi büyürken diğer yandan da gündeme gelen şube kapatmalarla bankalar üzerinde oynanan oyunlara yeni versiyonlar ekleniyor.

Halk ve Ziraat Bankalarının "yeniden yapılandırma" adı altında 12 Ocak 2002 tarihinde Bakanlar Kurulu'nca pek çok şubenin tasfiyesine yönelik işlemler sırasında bilindiği gibi bankaların şubelerinin kapatılması da gündeme gelmişti. Bu çerçevede, kapatılacak şubele-

nelde taşra illerde ve ilçelerde olması dikkat çekici. Bu noktada televizyonlara da yansıdığı şekilde taşrada oturan halk, tepkisini dile getirmeye çalışırken, Kamu Bankaları Ortak Yönetim Kurulu tepkileri yatıştırma adına bir dizi açıklamada bulundu. Özellikle emekli ve köylü kesiminin ağırlık verdiği bu bankaların şube kapatmasıyla maaşlarını nasıl çekeceğinin hesabını sormaya getirilen Yönetim Kurulu'nun cevabı, hayli gülünçtü. Söylenilene göre kamu bankalarının olmadığı yerlerde bu bankaların işlevini PTT karşılayacakmış.

Oldukça hayalci. Çünkü emekli maaşlarının alımı noktasında da emeklilere maaş kuyruklarındaki çilenin artık son bulacağı ve PTT'nin maaşlarını kaplarına kadar götüreceği belirtilmişti. Sonuç maaş kuyruk-

pek çok çalışan istihdam fazlası olarak personel başkanlığına bildirildi. Bankada çalışan çaycısından memuruna kadar pek çok kişinin işten atıldığı banka olaylarında, geçtiğimiz sayılarımızda bankaları hortumlayanların yeniden başa getirildiğini yazmış ve bu ülkede soyan-kaçanların yer-yurt sahibi olduğunu belirtmiştik. İşte sürgünlerle şube kapatmalarla çalışanları mağdur edip, bankaların başına geçenler (hortumcular) işçilere karşı bir de "tedbir" alımına başlamış. Özellikle Halk Bankası yönetimi bankayı çalışanlara karşı sigortalayarak çalışanlara kriz ortamı nedeniyle yaşandığı savunulan "emniyeti suistimal hadiseleri" olarak gerekçelendirilmiştir. Kendi çalışanına karşı dahi bankayı sigortalattıranlar, Arjantin'de yaşanan patlama sonucu banka-

rin hazırlanması amacıyla bankalar hızlı bir "operasyona" başlayarak listeler oluşturmaya başlamıştı. İşte bu listelerden ilki, Halk Bankası tarafından 28 Şubat günü kamuoyuna açıklandı. Buna göre 383 şubesini kapatma kararı alan Halk Bankası 322 şubesinin kapatılacağını duyurdu. Yine listesini oluşturmada çalışmalarını tamamlayan Ziraat Bankası da toplam 514 Şube, büro ve özel işlem merkezini 30 Haziran 2002 tarihine kadar kademeli olarak kapatmayı kararlaştırdı. Kapatılacak şubelerin boşaltılmasına şimdiden başlanırken, listelerde yer alan şubelerin ge-

larındaki yeni ölüm haberleriyle fiyaskoyu doğrularken, söylenen bu düzmecelelerin de yakında ipi pazara çıkacaktır.

Banka şubelerinin kapatılması gündemde yerini alırken, bu bankalarda çalışan işçilerin kimi zaman "sürgünlerle", kimi zaman "istihdam fazlası" denilerek maruz kaldığı işten atılmaları uzun süredir gündemde yer tutuyordu. Bankaların çalışanlar için hazırladığı sözleşmelere imza atmaya zorlanan işçiler bugün bu zora karşı gelenlerle aynı kefedeler. Çünkü artık onlar da işsiz. Halk ve Ziraat Bankalarında çalışan ve "nitelikli" olarak gösterilen

lara karşı halkın yöneldiği tepkiden çekinmiş olmalı. Banka yönetimi çığ gibi büyüyen işsizlik karşısında bir gün çalışanların da isyan edeceğini herhalde şimdiden görmüş olmalı ki, sigortayı yaptırmış. Ne fayda(!) Yine de bu, sosyal patlamalardan korkan devletin bankalara yansıyan bir yüzü sadece. Ve halka karşı malını sigorta edenlere bir çift sözümüz var: Sigorta ettirdiğiniz mallar, mülke düşkünlüğünüzü ortaya sermekten bir tek adım ileri gidemiyor. Ya canınız? Onu da sigortalattırınız mı? Çünkü midesi sırtına yapışanlar fena ilerliyor...

AP (Avrupa Parlamentosu) yaptığı son toplantıda TC'nin Ermeni soykırımını yaptığını kabul etti. Başta TC ege-men sınıfları olmak üzere Türki-

TC. ermeni soykırımının hesabını dünya halklarına verecek

ye'de bazı kesimler, alınan karara karşı açıklamalar yaparak tepki gösterdiler. Ermeni soykırımını hiçbir zaman kabul etmeyen TC, deyim yerindeyse gelenekselleşen tavrını gösterdi.

Bundan 83 yıl önce yaşanan Ermeni soykırımının bugün kabul edilmesinin nedeni ve bu sorunun sık sık gündeme getirilişi üzerine

şunları söyleyebiliriz. Emperyalistler ve onların yerli uşakları tarihi kendi çıkarları doğrultusunda yorumlayıp ele alırlar. Tarihi yaşanan gerçeklikleriyle değil, çarpıtarak halka sunarlar. Ve 1915'te yaşanan Ermeni soykırımının dönemsel olarak gündeme gelmesine rağmen emperyalistlerin bu konuda çok ciddi adımlar atmamasının nedeni TC ile olan çıkar ilişkileridir. AP'nin aldığı karar bizde şöylesi bir yanılı yaratmamalı. Bu karar, soykırımın sorumlularının gerçekten yargılanması ve hesap sorulması anlamına gelmemektedir. AP'nin hedefi bu konuda Türkiye'yi teşhir etmek değil. Böylesi bir soykırımı kabul ederek dünya halklarına karşı yeniden güven tazelemek ve yarın olası çatışmalarda Ermeni halkının desteğini almayı hedefliyor. Hatırlarsak bir-iki yıl önce bu soykırımı Fransız Parlamentosu da kabul etmiş ve bu sorun uzun bir süre gündemde tutulmuştu. O süreçte Fransız Parlamentosu'nun soykırımı kabul etmesindeki amaç, halkın bu yönlü beklentilerine cevap vererek halkın desteğini almaktı. Ve asıl olarak da Fransa'da yaşayan Ermenilerin güvenliğini kazanmak ve bunu korumaktı.

TC'nin tavrına gelince; kalemşörleri köşelerinde yazdıkları yazılarla kamuoyunu tarihin yeniden araştırılmasına davet ettiler. Bugüne kadar hazırlanan belgelerle, bu konuda yapılan araştırmalarla gerçeklerin ortaya konulduğunu söylüyorlar. TC'nin arşivlerindeki belgelerde; 1915'teki Osmanlı sınırları içinde Ermeni ulusuna karşı kastedildiği gibi bir toptan yok etme girişiminin olmadığı; tehcir (göç) sırasında (göç de zorunluluktan dolayı yaptırılı-yormuş!) Ermeni vatandaşlarının korunamadığı ve çetelerin saldırılarıyla çok sayıda Ermeninin öldüğünün kabulü, ancak kesinlikle bir soykırıma gidilmediği belgelerde yer alan bilgiler.

Yani TC her zaman olduğu gibi inkarcı bir tutumla yaklaşıyor. Dünya kamuoyunda yaptığı katliamlar, hak ihlalleriyle tanınan TC'nin bu soykırımı düzenlediği belgelerle kanıtlanmıştır. Dün 1938'de Dersim isyanını, Koçgiri, Ağrı İsyanlarını, Kürt ulusunun haklı mücadelesini, işçi ve emekçilerin gelişen hareketliliğini kanla, zorbalıkla bastıran TC bunları kabul etmediği gibi Ermeni soykırımını da kabul etmeyip, yaşananları çarpıtarak kamuoyuna sunmaktadır. İnkarı ve reddi içeren belgelerle TC kendini aklama çabası içindedir.

Ancak biz şunu biliyoruz ki TC tarihte ve bugün yaptığı katliamların, soykırımların hesabını emperyalistlere değil dünya halklarına vermek zorunda kalacaktır. Çünkü TC'den gerçek anlamda hesap soracak dünya halkları olacaktır.

“Anadilde eğitim” kampanyası ve TC’nin tutumu üzerine

Anadilde eğitim bütün ulusların, azınlık milliyetlerin en doğal en meşru hakkıdır. Ulus olarak Kürt ulusunun da en doğal ve meşru bir hakkıdır. Ama Türk egemen sınıfları bunu tanımıyor. Kürt ulusal varlığını da KKTH’ni da, ulusal haklarını da tanımıyor. Burjuva demokratik hak ve özgürlüklerini de tanımıyor, izin vermiyor. Bu anlamda anadilde eğitimi de kabul etmiyor, tanımıyor, izin vermiyor.

Bu yılın başından beri PKK, “Anadilde Eğitim” (kapsamını aşağıda açacağız) adı altında bir kampanya yürütüyor. Bu kampanya süreci bilinen bazı gerçekleri hafızalarda hep canlı tutup bilince çıkarmak gerektiğini bir kez daha gösteriyor. Bunlardan biri Türk egemen sınıfları ve devletin bu kampanya karşısındaki beklenen tavır ve tutumudur. Devletin bu kampanya karşısındaki tutumu TC’nin kuruluşundan beri izlediği her zamanki tutumu ve onun devamı olmuştur. Yani milliyetçi-ırkçı, şoven, ulusal baskıcı, ulusal imha, inkar ve asimile edici, en ufak demokratik hak ve özgürlüğe tahammül etmeyip dizginsiz bir faşist terör estirici olmuştur. Türk egemen sınıflarının ve devletin sınıf çıkarı ve sınıfsal ve yapısal özelliği bunu gerektiriyor. Başka türlü yaklaşması ve davranması beklenemez ve beklenmemelidir. Mücadele gücüyle boyun eğdirilmeden bu politika ve tavırlarında kararlı ve ödünsüz davranacakları da unutulmamalıdır. Hiç bir sınır tanımayacakları da bir an olsun unutulmamalıdır.

Bir diğeri her türlü demokratik hak ve özgürlüğün Kürt ulusal varlığının kabulü ve demokratik hakların da ancak mücadeleyle, savaşarak elde edileceği, zorla kabullendirileceği ve elde tutulacağı gerçeğini gösteriyor. Ve yine bir diğer gerçek; egemen sınıflara, onların devleti ve emperyalist efendilerine güvenerek, onlara boyun eğerek ve kendini onlara kabul ettirmeye çalışarak olumlu ve iyi bir yere varılamayacağını ve baskının hiçbir çeşidinden kurtulunamayacağını gösteriyor.

“Anadilde eğitim” talebi bile olmayan, budanmış ve kuşa çevrilmiş bu kampanya haline bile devlet tahammül edemiyor. Saldırıda sınır tanımıyor. MGK Ocak ayı sonlarındaki olağan aylık toplantısında sorunu ele aldı ve devletin ilgili kurumlarınca engellenip, etkisizleştirilip önüne geçilmesi ve kampanyanın Kürt kitlelerine mal edilip eylemliliklere dönüşmemesi için gerekenlerin yapılması talimatını verdi. İçişleri ve Milli Eğitim Bakanlıkları genelge üstüne genelge çıkararak polis-ordu-istihbarat güçlerince göz açtırılmayıp engellenmesi orta ve dengi okullarda, üniversitelerde kampanyaya katılanlar hakkında disiplin soruşturması açılması ve polisle işbirliği halinde önlenmesi talimatı verdiler. Yasalarında göstermelik de olsa var olan söz, toplantı ve dilekçe hakkı hiçe sayıldı ve göstermelik de olsa kullanılmadı, yok sayıldı. Savcı ve mahkemelerine gözaltı ve tutuklama kararları verildi. “Seçmeli dil dersi” talebinde bulunanların aileleri bile yaşlı, kadın, çocuk demeden gözaltına alınıp günlerce fiziki ve psikolojik işkencelere tabi tutuldu. Maddi ve manevi zararlara uğratıldı. Çocuklarına anadilleri olan Kürtçe isim verdikleri için Diyarbakır’da 7 aileye dava açtıklarını burjuva gazeteleri yazdı. Çocuklarına Kürtçe isim verenlerin hakkında dava açacaklarını da yazdılar. Yine burjuva basın ve yayın kurumlarında MGK talimatlarına uygun saldırılara, şoven propagandalara devam ediliyor vb. Bütün bu şovenist, faşist, acımasız saldırılar “demokratikleşiyoruz”, “demokratikleşme” demagojileri gölgesinde yapılıyor. Emperyalist AB demokratik gös-

terilerek, AB’ye uyum ve “demokratikleşme” yasaları uyum adı altında yapılıyor. PKK’nin de “demokratik cumhuriyet” için önemli ileri adımlar atılıyor, “en ideal sistem”, “demokratik sistem zafer sağlamıştır” vb. dediği ve alkışladığı koşullarda yapılıyor.

Kuşkusuz PKK-Öcalan başta olmak üzere bazılarınca sanıldığı ve yanıtılmaya çalışıldığı gibi, bu Türk ulusal baskı, imha ve asimilasyon, şovenist ve faşist saldırılar “devlet içine yuvalanmış”, “devletin demokratikleşmesini istemeyen” “bazı rantçı kesimlerin”, “şahinler kanadının” vb’nin işi, bunlarla sınırlı veya MHP ile sınırlı bir politika değil, bir bütün olarak Türk egemen sını-

dilde eğitimi de kabul etmiyor, tanımıyor, izin vermiyor.

Anadilde eğitim hakkı demokratik bir haktır. Bunu her zaman savunmalıyız. Dil bir anlaşma aracıdır. İnsanlar doğuşundan itibaren hitap edilen, öğretilen ve öğrenip konuştuğu dilde daha iyi anlaşır, daha iyi anlar. Eğitim anadilde olursa insanlar daha iyi anlar ve daha verimli olur. Ama anadili olmayan bir dilde yani yabancı bir dilde daha da zorlanır. Daha önemlisi bir ulusun ve insanların ana dilinin yasaklanıp zorla engellenip başka (yabancı) bir dille konuşmaya ve eğitime zorlanması bir baskı, bir haksızlıktır, bir hak gaspıdır, bir zorlamadır, dayatma ve asimilasyondur. Bu nedenle şiddetle karşıyız

kavganın gücüyle elde edilmesine bağlıdır.

Sınıf bilinçli proletarya egemen sınıflarca uygulanan bütün baskılara karşıdır ve acımasız düşmandır. İşçi sınıfı ve diğer emekçi kesimlere, ezilen ulus ve azınlıklara uyguladığı bütün baskılara karşı gelir, teşhir eder ve bunlardan kurtuluş için mücadele yürütür ve egemenlerin sınıf egemenliğini, sistemini yıkarak sınıfsal, sosyal ve ulusal kurtuluşun sağlanacağını önemle vurgular ve bu bilinçle hareket eder. Dolayısıyla konu özgülünde bizler, dillerin tanınmaması, yasaklanması ve anadilde eğitim hakkının tanınmamasına, yasaklanmasına şiddetle karşıyız. Baskı ve haksızlıkları kararlı ve tutarlıca teşhir ederiz. Anadillerinde konuşma ve eğitim hakkını

nıflarının politikasıdır. Devlet politikasıdır. Bazı kesimlerle sınırlı gören ve göstermek isteyen kafalar Türk egemen sınıflarını, onların devletini, onların arkasındaki emperyalist efendilerini temize çıkarıyor, masum gösteriyor demektir. TC’nin tarihini ve yapılanları da unutmuyor demektir. Sicilini temize çıkarmaya çalışıyor demektir. Tarihsel ve bugünkü olguyu görmediği, kavramadığı veya sırtını döndüğü gibi, kitlelerin bilinç ve zihnini bulandırarak onların da sırtını döndürmesini sağlamaya çalışıp böylece içinde bulunduğu pozisyonda destek güçleri yaratma çabası taşıyor demektir.

Anadilde eğitim bütün ulusların, azınlık milliyetlerin en doğal en meşru hakkıdır. Ulus olarak Kürt ulusunun da en doğal ve meşru hakkıdır. Ama Türk egemen sınıfları bunu tanımıyor. Kürt ulusal varlığını da, KKTH’ni da, ulusal haklarını da tanımıyor. Burjuva demokratik hak ve özgürlüklerini de tanımıyor, izin vermiyor. Bu anlamda ana-

ve karşı olmalıyız. Hele hele ulusal baskı ve asimilasyon amacıyla anadilde eğitimin reddedildiği ve yasaklandığı bir yerde, ülkede bu daha da önem taşır. Eğitimi anadilinde alma, görme en doğal haklardan biridir (elbette kişilerin başka dillerde eğitim alma hakları da vardır. Bu, kişilerin tercihidir. Bir tercih ve hak, zorunlulukla karıştırılmaz. Bunlar farklı şeylerdir. Burada tek tek kişiler değil, bir ulustaki insanların ana dilinde eğitim hakkı ve özgürlüğü sorunu üzerinde duruyoruz.) Bu hak ve özgürlük mutlak bir şekilde savunulmalı ve Kürtler’in de, azınlıkların da zorla yabancı bir dille (Türkçe vb.) eğitilmesi ve asimile edilmeye çalışılması her vesileyle teşhir edilmelidir. Ulusal baskıya başvuran güçlerden kurtulmadan da Kürt ulusunun bütün eğitimini anadilde yapması hakkına kavuşmasının hemen hemen imkansız olduğu unutulmamalıdır. Bu hakkın da elde edilmesi ulusal baskıya başvuran güçlerin egemenliklerinden kurtulmasına veya

genel demokratik bir hak olarak savunuruz. Propagandasını yaparız. Kitlelerde demokrasi bilincinin gelişmesi ve egemen ulus şovenizminin kırılması için de önem taşır. Bir kampanya olarak yürütüleceği durumlar da olabilir.

Ama bugün PKK’nin yürüttüğü kampanyaya desteklenmez ve eşlik edilemez. Çünkü 1- Öcalan’ın savunduğu ve PKK’nin onayladığı çizgi, Kürtleri bir ulus olarak görmüyor ve UKKTH’ni savunmuyor, eskimiş, tarihe karışmıştır vb. diyor. 2-Ulusal baskıya karşı çıkmıyor. Ulusal baskıya başvuran güçleri haklı ve meşru görüyor, onlar gibi düşünüyor, ilhak ve asimilasyonu haklı görüyor vb. 3- Genel olarak ulusal sorunu, özel olarak Kürt ulusal sorununu görmüyor ve reddediyor. Kürt sorununu “biraz dil sorunu” olarak görüp sorununu bununla sınırlı görüyor, emperyalistlerin kabul edeceği bir sınıra çekip orada boğuyor vb. 4- Eğitimin anadilde yapılmasını da savunmuyor. Kampanya anadil-

de eğitim de değildir. "Dilimizi seçmeli ders olarak öğretin" kampanyasıdır. Öyle başladı ve sonra isteyen evlerinde öğrenebire çekildi. 5- Bu kampanya teslimiyet ve ihanet çizgisinin arkasına güç toplama aracıdır. Kürt emekçilerini yanıltıp onların gücünü ve enerjisini etkisizleştirip devlete umut bağlama ve düzen içine çekme amacı taşıdığı için vb. desteklenmez.

Ama bundan bağımsız olarak diller üzerindeki baskı ve anadilde eğitim hakkının tanınmaması teşhir edilir. Anadilde eğitim hakkının propagandası yapılır.

Öcalan ve örgütü, anadilde eğitim hakkı kampanyası başlatmamıştır. "Anadil seçmeli ders olarak konulsun" şeklinde başlatmıştır. Dilekçe örneklerini öyle hazırlamışlardır. Anadilde eğitim hakkını bile savunmamışlardır. Yine de Türkiye'nin birçok yerinde yayılıp kitleselleşince ve yer yer eylemliliklere dönüşünce devleti rahatsız etti. Kürtlük üzerine bir potansiyel, canlı tutuluyor diye ürküdü. Devlet, rahatsızlığını açıkladı ve PKK'ye 12 maddelik ultimatom verdi. Öcalan ve çizgisi hemen çark etti ve "devletin bize Kürtçe için izin vermesinden ziyade, Kürtçenin bilimsel bir temelde mahallelerde, köylerde, özel öğrenme evlerinin kurulmasıyla olması daha iyi olur.. Alemdaroğlu'na dilekçe vermekle olmaz? Kendi köylerinde, evlerinde yapabilirler. Ben Kürt dilinin onbeş bin yıllık kökeninden bahsettim.... Alfabe de yasaklarsa bu Türkiye'yi bitirir. Bunları yapması kanunlara aykırıdır. Hatta pekçok sözleşmeye imza atmıştır. Deniz Baykal bile kendi kendilerine öğrenebilirler

diyor. Özel imkanlarla bu yapılmalıdır.

... Dilekçe bir hakır ama provokasyonlar olmamalı. Demokratikleşmenin önüne koymamak önemli. Bir ana adımdır, ayrı düşünülmemeli. Sadece dil için kışkırtmalara girmemek gerekir. Sağcı rantçılar bunu kullanabilirler... Devletin hak talebinden ziyade kültürevleri kurma, yaygın kültür çalışmaları yapma, araştırma, inceleme sonuçlarını halka benimsetme temelinde bir yöntem izlenmelidir.

...biz devletin ikinci resmi dili olsun demiyoruz, çarpıtmasınlar. Biz anadil diyoruz, resmi dil demiyoruz. ... kendi olanaklarımızla dili geliştirme devletin de buna engel olmaması" (Özgür Halk Şubat 2002) gerektiğini buyurdu. Hemen bazı düzeltici müritleri de "gelinen noktada provokasyona gelmemek gerekir, dilekçe vermek yerine evlerde, köylerde, mahallelerde kendi kendine Kürtçe öğrenme zamanıdır" (2 Şubat Yedinci Gündem D. Karakoçan) dediler. Hapsetmek istedikleri yerlerde de bir çalışma olur da devleti rahatsız eder duruma gelirse ve bu gözlenirse Öcalan ve örgütü ondan da vazgeçin çağrısı yapacaktır. Buna şimdiden kesin gözüyle bakılmalıdır.

Bugünkü kampanyalarında olsun veya başka kampanyalarında olsun eğer Öcalan ve çizgisini aşarsa veya devleti rahatsız eder noktaya gelirse ondan da vazgeçecektir. Eylemliliklere dönüşmesine engel de olacaklardır. Çünkü devlete kendini kabul ettirme bunu gerektirir. Bütün mesele "demokratik cumhuriyet" dediği TC'yle bütünleşme, hiz-

metine girme meselesidir. Politika ve kampanya bu eksensidir. Buna hizmet aracı olarak ele almıyor. Bunun da ileri ve desteklenir hiçbir yönü olmadığı açıktır.

Bu özü boşaltılmış, budanmış, tepe üstü dikilmiş "anadilde eğitim" için harekete geçirilmiş Kürt potansiyeline belirttiğimiz eleştiriler vurgulanarak Öcalan PKK'nin çizgisinden koptuğu ölçüde, özü ve içeriğiyle ayakları üzerine dikilmiş haliyle anadilde eğitim gibi demokratik bir talebe dönüştüğü ölçüde eylemliliklerinde yer alınacağı ve destekleneceği aksi halde desteklenmeyeceği vurgulanmalı.

Dahası PKK'ce amin denilen Öcalan çizgisi tarafından Kürt ulusunun ulus olarak görülmediği, Kürtlerin ulusal varlığının reddedildiği, UKKTH'nın reddedildiği ve vazgeçildiği, ulusal baskının onaylanıp onun parçası olunmanın savunulduğu vb. koşullarda ve Kürt sorununun hadım edilmiş birerazcık "dil sorunu"na hapsedildiği bir yerde ve koşullarda özü boşaltılmamış haliyle bile olsa anadilde eğitim kampanyası açma ve onunla uğraşmanın hiçbir anlamı yok. Böyle bir koşul ve dönemde gündem ve güncelleştirilmesi gereken ve kampanya gibi yürütülmesi gereken Kürtlerin bir ulus olduğu, ulusal baskının sadece Kürt ulusuna değil, azınlık milliyetlere de uygulandığı, ulusal baskıya başvuran güçlerin teşhir edilip bunlara karşı mücadele yürütmek gerektiği, egemen ulusun ayrıcalıklarına karşı çıkmak gerektiği, ulusların hak eşitliğini savunmak gerektiği, ulusların kendi kaderini kendilerinin tayin etmesi (UKKTH) gerektiği ve bunun de-

mokratik bir hak olduğu, bunları savunmayanların demokratik bile olmayacağı, ulusal baskı, inkar, imha ve asimilasyona karşı milliyetçiliğe, şovenizme karşı kararlı bir mücadele yürütmek gerektiği, ulusal sorunun emperyalistler ve yerli uşaklarının ulusal baskı siyaseti ve egemenliğinden kurtuluş sorunu olduğu, sorunun milliyetlere göre örgütlenme değil, bir ülkede bütün uluslardan işçi sınıfını, emekçi kitleleri kendi etrafında toparlayarak sınıfsal, sosyal kurtuluşla ulusal kurtuluşun da sağlanacağını propagandasını, örgütlenmesini ve mücadelesini yürütmek gerektiğinin vb. vurgulanmasıdır. Her zamankinden daha fazla vurgulanması, işlenmesi gereken budur. Bunları gömüp, üstünden atlayarak Kürt sorununu karikatürleştirilmiş "biraz" cık "anadil" sorununa dönüştürmenin ilerici, devrimci, demokrat, desteklenebilir hiçbir yönü yoktur. Egemen ulus burjuvazisinin ve devletin ulusal baskısı ve saldırılarının teşhiri ön planda tutularak Öcalan ve çizgisinin iç yüzünü ve bu kampanyayla da sergilenen politikalarını ortaya koymalıyız ve yine unutmamalıyız ki Türk egemen sınıflarının ve arkasındaki emperyalist çevrelerin ulusal baskı politikası sürdüğü ve ona son verilmediği müddetçe Kürt ulusunun ve emekçilerinin öfke ve isyanını hiçbir güç ve kimse söndüremeyecek, engelleyemeyecek ve mevcut sistem içinde tutamayacaktır.

PUSULA

PKK'nin tasfiyeci politikalarına karşı tavır almak Kürt ulusunun maruz kaldığı anti demokratik uygulamalara kayıtsız kalmak değildir

PKK cephesinde son yıllarda giderek hızlanan değişimlere ilişkin düşüncelerimizi, gerek gazetemizde gerekse çeşitli platformlarda ortaya koymaya çalıştık. Bu düşüncelerimizin, PKK'nin içine girdiği tasfiyeci süreci tamamen tersine çevirecek derecede bir etki yaratmayacağı gerçeğini biliyorduk. Ama az da olsa PKK'yi etkilemek, önceki devrimci çizgisine dönüşü sağlamak, dostluğun gerektirdiği sorumluluğumuzu yerine getirmeye ve Kürt ulusunun kurtuluşu için gerekli olan doğru yolu gösterme ve onlara yol göstermenin zorunlu görevini yerine getirmeye çalıştık.

PKK'nin içinde bulunduğu bugünkü olumsuz tablo, sınıfsal ve ulusal savaşım açısından elbette ki büyük bir kayıptır. Bugün bu kayıpları telafi etmenin yolu, yine Marksist-Leninist-Maoist anlayışımızı, teorik ve pratik bütünselliği içinde ısrarlı bir şekilde savunmaktan geçer/geçiyor. Böylesi tarihi süreçlerde, halka ve devrime karşı sorumluluk bilinci, böyle davranmamızı emrediyor. Zorunlu kılıyor. Dolayısıyla PKK'nin resmi-leştirdiği İmralı çizgisini eleştirmeye ve egemen ulus baskısını, Kürtlerin bir ulus olduğunu vurgulamaya ve Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunmaya

devam edeceğiz.

Hiç şüphesiz sorun salt eleştirmekle bitmiyor. Esas sorun, baş aşağıya giden bu gidişatı tersine çevirecek, halkın umut ve heyecanını, sınıfsal istemlerini diri ve canlı tutacak pratik adımlarda dönüşümün. Her halukarda, kitlelerin kafasındaki düşman kavramı silikleşmemeli, dağlardaki, sokaklardaki kavga özlemi kararmamalıdır.

Bugün her zamankinden daha çok, Kürt halkının her demokratik çıkışı ve tepkisi, tereddütsüz olarak sahiplenilmelidir. Kürt kurumlarına yönelik yapılan her saldırı, teşhir edilip kınanmalıdır. Örneğin anadilde eğitim talebine yönelik saldırılar, Kürt isimlerinin yasaklanması Kürt illerindeki OHAL uygulamaları ve HADEP üzerindeki baskılar ve kapatma girişimleri...

Ulusal hareketin tasfiyeci politikalarına karşı tavır almak demek, Kürt ulusunun maruz kaldığı anti-demokratik uygulamalara kayıtsız kalmak demek değildir. Tam tersine, ulusal baskının da her tezahürüne tavır alıp, Kürt ulusunun bağrında demokratik muhteva taşıyan her çıkışımız omuz vermek; halkın demokratik tepkisini, devrimci potansiye-

lini açığa çıkartmak gibi tarihsel bir görev ve sorumluluğumuz vardır. Şunu unutmamak gerekir ki; halklar arasında oluşan ön yargıları kırmanın, örgütsel birlik dahil her türlü birlikteliği yaratmanın yolu, bu yönlü pratik adımlar üzerinde şekillenip yükselecektir. Yaşamdan kopuk, söylem düzeyinde kalan hiçbir propaganda ve ajitasyonun, pratik değeri ve hükmü yoktur. Tarihsel tecrübe ve deneylerimiz, döne döne ve ısrarla bunu ispatlamıştır, ispatlamaya da devam ediyor. Bunu görmek gerekiyor.

Nitekim bu gerçeklik, PKK pratiğinde bir kez daha doğruluğunu ispatladı. PKK, ulusal devrimci çizgisinde ısrar ettiği sürece emperyalist haydutları karşısında görmüştür. Ve her seferinde de, "Terörüst örgüt" kalıpları içerisinde tanımlanıp tutum almışlardır. Emperyalistler, PKK'ye her fırsatta tüm ilerici ve devrimci değerlerinden arınarak TC'ye teslim olmasını; ve TC'nin de mevcut hiyerarşik yapısını bozmadan, "Kürt kimliği"ni tanımasını istediler. Yani "önce devrimci şiddetten vazgeçip teslim olun. Sonra biz ve TC sizleri düşünürüz" dediler. Bugün PKK'ye dayatılan ve önemli oranda da başarılı budur. Keza bu politikanın mimarı ABD'dir. AB'li emperyalistlerin PKK'ye yönelik öngördükleri politikalar da, özünde ABD'ninkinden farklı değildir. Onların tüm derdi ve farklılıklarının nedeni, bölgesel çapta ve Kürt coğrafyasında kimin daha etkin güç olacağı sorunudur. Bütün emperyalistler sınıfsal ve ulusal hareketleri bastırma, teslim alma konusunda görülmemiş derecede bir mutabakat halindedirler. NA-

TO'nun 50. kuruluş yılında emperyalistler ve uşaklarının yeni konsepti hatırlanırsa durum daha iyi anlaşılır.

Emperyalistler ve uşaklarının Kürt ulusal hareketini teslim alıp düzen içine çekilmesi konusunda da genel bir mutabakat halinde oldukları gözlenir. Elbette Öcalan ve PKK'nin sınıfsal, ideolojik ve siyasal duruşu onlara zemin sunmuştur. Başarı sağlamalarını kolaylaştırmıştır. Ulusal burjuva sınıfsal duruşunun sönen umudunun ciddi ölçüde emperyalistlerarası çelişmeye bel bağlaması onu daha kolay bu noktaya getirdi. Türk egemenleri ve emperyalist istemlerine göre kendini yontuyor. Öcalan İmralı süreciyle birlikte Kürt ulusal sorununu getire getire "biraz dil ve kültür sorunu"na çekti. Emperyalistlerin "dil ve kültürel hakları tanınmalıdır" dediği sınıra çekti. TC bunu bile kabul etmiyor.

Geçtiğimiz aylarda Öcalan ve partisi "Anadilde eğitim" talebini dile getirdi ve bir kampanyaya dönüştürdü. Anadilde eğitim istemi gelişip yaygınlaşma eğilimi gösterince devlet telaşlandı. Öcalan, üzerinde etkisizleştirip, demoralize edip, suskunluğa gömeceğini hesapladığı dev uyanacak diye panikledi. Bütün kurum ve güçlerini harekete geçirerek göz açtırmamaya çalıştı. Bugün en ufak demokratik bir talebe bile tahammül edilemiyor. Acımasız bir faşist terör estirilerle boğmaya çalışılıyor. Öğrencilerin açıklamalarını vahşice saldırılar, dilekçe veren öğrencilerin gözaltına alınması, evlerinin basılıp ailece gözaltına alınmalar, öğrencilerin bir kısmının tutuklanması, okuldan uzaklaştırılmaları, Kürtçe isimlerin bile yasaklanması

ve çocuklarına Kürtçe isim veren aileler hakkında davalar açılması vb. gibi faşist terör estiriliyor. Bütün bunlar Öcalan'ın da devletin de "demokratikleşme", "demokratikleşmede önemli adım" vb. türküleri söylediği dönemde ve eşliğinde yapılıyor. Devlet, saldırıları eşliğinde Öcalan ve partisine tehdit ve dayatmalarda bulununca, Kürt emekçilerini sokağa taşıyan eylemliliklerinden ürken Öcalan ve partisi budanmış "anadilde eğitim" talebi kampanyasını evlerde, odalarda öğrenmeye hapsetti. Öcalan ve partisi yangın söndürücü rolünü oynayarak kampanyanın daha da kitleselleşmesi ve eylemliliklere dönüşmesini engelleyip devleti biraz rahatlatırsa da köylerde ve mahallelerde evlerde odalara hapsedilmesini istediği "anadil öğrenme" istemi, Öcalan ve partisinin sınırını aşip devleti rahatsız edecek noktaya gelirse ondan da vazgeçip devleti rahatlatacak noktaya çekecekleri açıktır. İçeriği doğru doldurularak "Anadilde Eğitim Hakkı" gibi demokratik bir talebi savunmada bile tutarlı, kararlı ve dirayetli olamamaları acı bir durumdur. Kuşkusuz Kürt sorununun bir dil-anadilde eğitim sorunu olmadığı açıktır. Budanmamış haliyle anadilde eğitim hakkı Kürt sorununun sadece bir parçasıdır. Esası, özü, temeli vb. değildir. Sadece bir parçasıdır. Bu bile savunulmuyor. Anadilde eğitim hakkı gibi demokratik bir talebin bile savunulmamasını Kürt emekçileri bugün görmese bile yarın hiç mi hiç affetmeyecektir.

AB emperyalizmine kölelik yolunda geline aşama ve derinleşen çelişkiler

TC devleti AB'nin "Kopenhag Kriterleri" dahil öne sürdüğü bütün programları yerine getirsin veya bir bölümünü getirsin AB'ye alınmayabilir ya da alınabilir. Bu tamamen yukarıda altını çizdiğimiz üzere AB ile ABD arasındaki mücadelenin alacağı boyuta bağlıdır. Eğer TC devleti bildik politikalarını sürdürürse, yani ABD eksenli politikalarında daha da derinleşirse -ki bu süreçte durum bunu gösteriyor- AB'nin Türkiye'yi tamamen elinden çıkarmamak için "TAM ÜYE" yapması olasılık dahilindedir. Ancak AB'nin asıl amacı TC devletinin direncini önemli ölçüde kırarak onu ileri-ki süreçlerde kendi çıkarları açısından etkisiz bir güç haline getirmektedir.

Bugüne kadar Türkiye'yi AB'nin kapısına dahi yaklaştırmayan AB'li emperyalistlerin Türkiye'yi birden AB'ye "aday üye" yapmalarının temel nedeni ABD emperyalizminin bahsini ettiğimiz bölgeleri "yeniden yapılandırma" sürecine girmesi ve bu düzlemde Türkiye'ye ye-

10 Aralık 1999 tarihinde Helsinki'de yapılan AB (Avrupa Birliği) zirvesinde "Aday Üye" olarak kabul edilen Türkiye'nin 8 Kasım 2000 tarihinde açıklanan ve bütün aday ülkelerin uyması gereken koşulları öngören KOB (Katılım Ortaklığı Belgesi)'a karşılık 19 Mart 2001 tarihinde Bakanlar Kurulu onayı ile AB Komisyonu'na sunduğu UP (Ulusal Program)'un "kısa vadeli" taleplerinin yerine getirilmesi için verilen sürenin (24 Mart 2002) yaklaşmasıyla birlikte egemen sınıf klikleri cephesinde giderek yoğunlaşan ve zaman zaman tansiyonu yükselen tartışmalar yaşanıyor. Son olarak Harp Akademileri Komutanlığı tarafından düzenlenen "Türkiye'nin etrafında Barış Kuşağı nasıl oluşturulur?" konulu sempozyumda konuşan MGK Genel Sekreteri Orgeneral Tuncer Kılınç'ın "AB, Türkiye'yi ilgilendiren sorunlara menfi bakıyor, bu nedenle Türkiye'nin yeni işbirliği arayışları içerisinde olması gerekir, bunun en uygun tarzı Amerika'ya yakın görünen Rusya'dır.

Rusya aslında yalnızdır. Onunla birlikte Amerika'yı gözardı etmeksizin İran'ı alarak Türkiye'nin bir arayış içerisinde olması gerekir" şeklindeki özetleyebileceğimiz sözleri iplerin iyice gerilmesine yol açtı. Başta neredeyse siyasi geleceğini AB'ye tam üyelikte gören ve AB emperyalizmine kölece bağımlılığın şampiyonluğunu yapan ANAP ve lideri Mesut Yılmaz olmak üzere bilumum AB yandaşları ve onların uşak medyadaki kalemlerini tepkilerini daha yüksek sesle dil-

sinden gerekse emekçi halk kitleleri cephesinden ne anlama geldiğini ana hatlarıyla irdellemek önemli bir görev olarak karşımıza çıkmış bulunuyor.

AB ekseninde egemen sınıf klikleri arasında giderek sertleşen ve bir yol ayrımına gelinmesi ve olası gelişmeleri incelemeye önce AB emperyalizmi tarafından sunulan ve Türkiye'nin yapması zorunlu olan "ev ödevi"nin belgesi anlamına gelen KOB (Katılım Ortaklığı Belgesi)'un içeriğini kısaca hatırlatmakta fayda

talepler arasında ise; MGK'nın rolünün AB'nin kabul edeceği duruma getirilmesi, idam cezasının kaldırılması, siyasi, kültürel, ekonomik haklara ilişkin uluslararası anlaşmaların imzalanması gibi düzenlemelerin gerçekleştirilmesi yer alıyor.

Türkiye'nin KOB'a karşılık AB Komisyonu'na sunduğu UP (Ulusal Program)'un içeriğinin tam olarak KOB ile görülmekle birlikte bazı kesimlerin bu noktada başlattığı ve AB'nin Türkiye'yi bu koşullarda "tam üye" yapmaya-

AB'nin yeni stratejik hedefleri doğrultusunda ABD emperyalizmi ile arasındaki çelişkilerin keskinleşmesi ve bu çelişkilerin görülmesi noktasında Türkiye'nin üstleneceği rolün nasıl bir şekilde ele alınacağıdır.

AB-ABD emperyalizmi arasında keskinleşen çelişkiler ve Türkiye'nin durumu

Birçok kez altını çizerek belirttiğimiz üzere 21. yüzyılda emperyalistler arası pazar dalaşlarının kıyasıya süreceği bölgelerin (Balkanlar, Ortadoğu, Ortaasya-Hazar vs.) keştiği bir noktada yer alan Türkiye'nin jeo-stratejik konumunun önemi özellikle 11 Eylül saldırıları sonrası daha da önem kazanmıştır. Belki de 11 Eylül saldırıları ve sonrası gelişmeler birçok emperyalist strateji uzmanının öne sürdükleri yaklaşımlarını çok erken denilebilecek bir süreçte gündeme getirmiştir. Özellikle ABD emperyalizminin "terörizm"le mücadele adı altında dünya pazarlarını

lendirmeye başladılar. Neredeyse son bir haftadır uşak medyanın görsel ve yazılı kurumlarının ana gündemini AB eksenli tartışmalar oluşturmaktadır. Öyle bir hava estiriliyor ki emekçi halkımızın daha fazla sömürülmesi ve yoksullaşmasını sağlayacak AB üyeliğine karşı çıkmak ve AB emperyalizminin gerçek yüzünü halk kitlelerine göstermek "Vatan Hainliği" ile eşdeğer tutulmaya çalışılıyor. Bu nedenle AB üyeliği ve bu ekseninde kopartılan fırtınanın gerek egemen sınıflar cephe-

var sanırız. AB komisyonu tarafından sunulan KOB'da talepler iki aşamada ele alınıyor. Kısa vadeli olarak düşünülen ve 24 Mart 2002 tarihine kadar gerçekleşmesi öngörülen talepler arasında idam cezasının uygulanmaması, işkenceye karşı yasal düzenlemelerin yapılması, kültürel haklar ve ifade özgürlüğünün güvence altına alınması, Kıbrıs konusunda BM (Birleşmiş Milletler) görüşmelerinin hızlandırılması yer alırken, 2004 yılı sonuna kadar gerçekleştirilmesi istenen "orta vadeli"

çağı yönlü tartışmalar AB sürecinin yanlış ele alındığını ve AB üyeliğinin AB emperyalizminin stratejik hedef ve yönelimlerinden uzak bir şekilde mercek altına alındığını göstermektedir. Özellikle 11 Eylül saldırıları ve sonrasında yaşanan gelişmeler bu öngörümüzü bir kez daha kanıtlamıştır. Zira TC'nin AB'ye "tüm üye" yapılmasının temel kriteri ne KOB ile UP'un birer örtüşmesi ne de bu doğrultuda çıkarılan "uyum yasaları"nın AB normlarına uygun olmasıdır. Temel kriter

Özellikle ABD emperyalizminin "terörizm"le mücadele adı altında dünya pazarlarını yeniden denetimi altına almak amacıyla başlattığı saldırı ve savaş diğer emperyalist güçlerin özellikle AB emperyalistlerinin daha hızlı davranmasını zorunlu hale getirmiştir. Bu açıdan AB-ABD kapışmasının şimdilerde

yeniden denetimi altına almak amacıyla başlattığı saldırganlık ve savaş diğer emperyalist güçlerin özellikle AB emperyalistlerinin daha hızlı davranmasını zorunlu hale getirmiştir. Bu açıdan AB-ABD kapışmasının şimdilerde daha da kızışması sözkonusudur. Türkiye'nin AB'ye tam üyelik sürecini bu ekseninde değerlendirmek gerekmektedir.

Bugüne kadar Türkiye'yi AB'nin kapısına dahi yaklaş-tırmayan AB'li emperyalistlerin Türkiye'yi birden AB'ye "aday üye" yapmalarının temel nedeni ABD emperyalizminin bahsini ettiğimiz bölgeleri "yeniden yapılandırma" sürecine girmesi ve bu düzlemde Türkiye'ye yeni roller vermeye çalışmasıdır. Bu

keri denetimi altındadır. Türkiye'nin jeo-politik, jeo-stratejik konumu ve güçlü askeri yapısı dikkate alındığında AB ile ABD arasında Türkiye üzerindeki egemenlik çatışması önemli bir yer tutmaktadır. ABD, AB'nin (özellikle Almanya ve Fransa) tüm çabalarına karşın Türkiye üzerindeki egemenliğinin zayıflamasına karşı çıkıyor. Çünkü Türkiye, ABD için özellikle Ortadoğu ve Kafkaslar açısından ileri bir karakoldur. ABD, bu ileri karakol üzerindeki denetimini yitirmek istemiyor.

ABD'nin bu noktada Türkiye'nin AB'ye girmesini istemesini de bu çelişkiler ekseninde değerlendirmek gerekiyor. ABD, AB içinde kendini destekleyecek üye ülkelerin

bağlamasının mantıksızlığı çok rahat açığa çıkar. Şu görülmeli ve görüntüde çelişkili gibi dursa da altında yatan politika kavranmalıdır ki; TC devleti AB'nin "Kopenhag Kriterleri" dahil öne sürdüğü bütün programları yerine getirsin veya bir bölümünü getirsin AB'ye alınmayabilir ya da alınabilir. Bu tamamen yukarıda altını çizdiğimiz üzere AB ile ABD arasındaki mücadelenin alacağı boyuta bağlıdır. Eğer TC devleti bildik politikalarını sürdürürse, yani ABD eksenli politikalarında daha da derinleşirse -ki bu süreçte durum bunu gösteriyor- AB'nin Türkiye'yi tamamen elinden kaçırmamak için "TAM ÜYE" yapması olası-lık dahilindedir. Ancak

dar ikiyüzlü bir politika izlediklerinin açık göstergesidir.

Bütün bu gelişmeler doğrultusunda egemen sınıf kliklerinin kendi aralarındaki çelişkilerin AB ekseninde derinleşmesi ve sert tartışmaların yaşanmasının altında da emperyalist efendilerinin kendilerine verilecek rolleri yerine getirmedeki pervasızlığı yatmaktadır. Egemen sınıfların siyasi temsilcilerinin AB'ye üyelik konusunda hiçbir itirazları yoktur ancak AB emperyalizmine uşaklık ve dola-yısıyla emekçi halkımıza daha fazla sömürü uygulamakta hararetili bir yarış içerisinde-dirler. Gerek MHP'nin gerekse MGK'nın görüntüsel itirazları ise AB'ye yönelik şantaj manevralarından öteye bir

AB'ye üyelik sürecinde giderek derinleşen çatışmalarının esas olarak AB-ABD arasındaki mücadeleyle bağıntılı olduğunu ve bu uşaklar takımının bunun dışında hiçbir iradeye sahip olmadıkları orta yerdeyken sorunun emekçi halk kesimlerine bu şekilde yansıtılmayıp AB'den demokrasi beklentisi içerisine giren bilumum reformist kesimler ve yurtsever kesimin bu yönlü çabaları ibret vericidir. Yıllardır faşist diktatörlüğün yaptığı katliamlara, yargısız infazlara, gözaltında kayıplara, her türlü demokratik hak ve özgürlüklerin kısıtlanması uygulamalarına, Kürt Ulusunun inkar ve imhasına yönelik pratiklere ses çıkarmayan ya da göstermelik olarak karşı çı-

noktada ABD haydutu önemli aşamalar kaydetmiştir. Türkiye-İsrail askeri işbirliğinin sağlanması ve TC açısından çok büyük engel teşkil eden Kürt Ulusal Hareketi'nin denetim altına alınması ABD haydutunun elini güçlendiren en önemli etmenlerdir. İşte AB emperyalistleri, Türkiye'yi "aday üyeliğe" kabul ederken ABD'nin bu yönelimlerini kısa vadede olmasa da orta vadede kendi lehlerine çevirmeye çalışmaktadırlar. Bununla birlikte AB emperyalizmi açısından Türkiye'nin denetim altına alınmasının çok yönlü yararları bulunmaktadır. Hali hazırda Türk egemen sınıfları esasta ABD emperyalizminin siyasi ve as-

olmasını arzulamaktadır. Böylece AB içerisinde hem karışıklık çıkarmak hem de kendi çıkarlarını zedeleyecek kararların alınmasını zorlaştıracaktır. Almanya ve Fransa ise -ki AB'nin patronlarıdır bunlar, Türkiye'yi ABD'nin kontrolünden çıkarıp kendi egemenlikleri altına almak istiyorlar. Helsinki'de Türkiye'nin AB'ye adaylığının kabulünün esasını bu nedenler oluşturmuştur. Bu açıdan Türkiye'nin AB'ye tam üyeliğinin kabulünü AB-ABD emperyalizmi arasındaki mücadelenin seyri belirleyecektir. Bu gerçeklik ışığında baktığımızda bazı kesimlerin TC'nin üyeliğini "Kopenhag Kriterleri" nin yerine getirilmesine

AB'nin asıl amacı TC devletinin direncini önemli ölçüde kırarak onu ileriki süreçlerde kendi çıkarları açısından etkisiz bir güç haline getirmektedir.

Yaşanan son süreçteki gelişmeleri ve tansiyonu giderek yükselen tartışmaları bu düzlemde ele almak daha sağlıklı olacaktır. Yoksa AB'nin Türkiye'nin demokratik bir yapıya kavuşması yönündeki göstermelik çabaları göz boyamaktan başka birşey değildir. 11 Eylül sonrası AB içerisindeki ülkelerin "Terörizm" ile mücadele kisvesi altında birçok demokratik hak ve özgürlükleri kısıtlama yoluna giderek yasalarında yeni düzenlemelere gitmesi onların ne ka-

anlam taşımıyor. Kaldı ki bunu bile beceremiyorlar. Öyle ki MGK Genel Sekreterinin açıklaması Genel Kurmay Başkanlığı tarafından "şahsi görüş" şeklinde lanse edilerek geçiştirilmeye çalışılmaktadır. Bu nedenle AB ekseninde sürdürülen mücadelenin uşaklarının iradeleri dışında AB ve ABD emperyalistleri tarafından belirlenmesi sözkonusu olduğuna göre yapılan tartışmaların emekçi halkımızı oyalamaktan, yanıltmaktan ve aldatmaktan başka hiçbir anlam ifade etmediğini belirtmemiz gerekiyor.

AB'den demokrasi bekleyen hayal kahramanları
Egemen sınıf kliklerinin

karak aslında onay veren AB emperyalizminin kendi çıkarları doğrultusunda TC'yi "aday üye" statüsüne taşımamasından "demokrasi" beklentisine kapılmak saflık değilse siyasi körlüktür ve bu noktada faşist diktatörlüğün ve emperyalizmin geniş halk yığınları içerisinde "Truva atı" rolüne soyunmaktadır.

Bugün bu noktada büyük bir çıkmaz içerisine giren ve halka karşı görevini unutmuş, emperyalizm ve yerli uşaklarının değişik klikleri ile kol kola girerek "demokrasi mücadelesi" sahnesinden boyunları bükük bir şekilde ayrılanların tarih öntündeki sorumlulukları elbette sorgulanacaktır.

Tokat'ta gıda yardımlarıyla beslenen koruculuk

Bugün devletin girdiği ekonomik-siyasi krizin faturalarının halka ödetildiği bir ortamda Karadeniz Bölgesi'nde özelde de Tokat'ta yoksul emekçi halk, devletin ikiyüzlü politikalarının en pervasızını yaşamaktadır.

Pancara getirilen kotalar, gübre ve mazota yapılan zamlar, kesilen sübvansiyonlar Tokatlı köylülerin diğer köylülerle yaşadığı ortak sorunken, Tokatlı köylü devletin dipçikli zoru ile ayrı bir baskı altında da tutulmaktadır.

Bölgede devrimci örgütlerin ve komünist partisinin yürüttüğü gerilla faaliyetini engelleyemeyen devlet köylülere yönelmektedir.

Bölgede yıllardır gerillanın halkla bağıni kesmek için yapılan baskılar, gözaltılar, tutuklamalar, yayla yasakları, son dönemde zorla silah verip koruculaştırma çabalarıyla daha bir üst boyut almıştır.

Birkaç ay öncesine kadar silah almak istemeyen birçok köye bugün zorla silah verilmiş durumdadır.

Silah almakta direnen köylülerin direnci bahsini ettığımız baskılarla kırılırken, devlet şimdi de zulümkar yüzünü gizleme, halkın gönlünü kazanma çabalarına girmiştir.

Yayla yasaklarıyla hayvanlarını otlatamayan, devletin kör kurşununa gelirim diye geceleri bahçesini sulayamayan köylü, yoksullukla cebelleşirken devletin tokat atan elini şimdi de göstermelik yardımlarla karşısında bulmuştur.

Şu bir gerçekliktir ki daha dün dipçigiyle köylüleri meydanda toplayan, küfürler savuran, karakollarda dayak atan devletin bu "meziyetleri" halen devam etmektedir ve bunu ne bir teneke yağ, ne 10 kg et, ne de 3-5 giysi unutturabilir.

Yıllardır maruz kaldıklarıyla devlete güveni kalmayan köylüler bu yardımların ardından geleceklerin farkındalar. Bunu şöyle ifade ediyor Almus köylerinden bir kadın: "Biz onlar ellerinden poşetlerle bize gelsin istemiyoruz. Bunlar boşuna yardım yapmaz, bir iş var bunun içinde. Biz yardım istemiyoruz, bize baskı yapmasınlar, bir avuç yardımla bugün doyduk, yarın?"

Ülkemiz genelinde her an olası halk hareketlerini balçıkla sıvama adına yapılan bu yardımların, bölgede bunun yanısıra ve esas olarak devrimci ve komünistlerin faaliyetini engellemek için yapıldığını belirtmiştik.

Peki devlet bu yardımları nasıl ve kimlere yapmaktadır?

Bölgede her türlü olanağı devrimci ve komünistleri karalamak için kullanan devlet zaman zaman eline geçen itirafçıların iftiralalarını ve pişmanlık namelerini yerel TV ve radyoları kullanarak, halka yönelik psikolojik ideolojik terörünü sürdürürken, bu saldırsında son dönem yapmaya başladığı "yardım" şovlarını da bu araçlar aracılığıyla sürdürmektedir. Tokat ve çevresinde yayın yapan "Yöre FM" adlı radyo "Yöre halkına yardım kampanyası" adı verilen kampanyanın tanıtımını birkaç aydır yapmaktadır.

Bu tür yardımların muhatabı kaymakamlık ve valilikten devreye bizzat Tokat İl Jandarma Komutanlığı girmiştir. Bu sahte yardımlar çerçevesinde bugüne dek Üzümlü'den, Çerdeğ'in'e kadar birçok köye yapılan 10-15 kg gıda yardımlarının yanısıra köylerdeki ilkökul öğrencilerine de kırtasiye malzemesi-giysi verilmekte ya da onlarca asker eşliğinde göstermelik sağlık taramaları yapılmaktadır.

Tokat İl Jandarma Komutanlığınca sürdürülen bu yardımlar(!) "Asker yoksulun kamını doyuruyor" propagandasına karşın asıl olarak silah almayı koruculaştırmakla direnenleri kazanmayı ve devletin tabiriyle "Şehit ve gazi ailelerinin, güvenlik kuvvetlerine yardımcı olarak çalışan köy korucularının" gönlünü hoş tutup eteklerinde tutmayı amaçlamaktadır.

Son olarak geçtiğimiz kurban bayramından sonra Tokat Valiliği ve Tokat İl Jandarma Komutanlığınca toplanan etler yine bu "yardımse-

ver(!)"lik pozlarıyla dağıtmaya başlandı. Tokat Valisi **Mehmet Gündoğdu**, Tokat Belediye Başkanı **Nizamettin Aydın**, Tokat İl Jandarma Komutanlığı Kurmay Albay **Namık Dursun**, Tokat İl Emniyet Müdürü **Yusuf Altınpınar**'ın denetiminden geçen etlerin 600 paketinin yapılan açıklamalara göre ilk etapta "200 paketi şehit ve gazi ailelerine, 400 paketi güvenlik kuvvetlerine yardımcı olarak çalışan köy korucularına dağıtılacak. Kalanlar ise belirlenen yoksul evlere dağıtılacak."

Görüldüğü gibi devletin yoksul halkı düşünmek gibi bir endişesi yoktur. Devlet ancak kendi çıkarları doğrultusunda 3-5 kırıntıyı gözden çıkarır.

Tekrar "koruculaştırma"ya dönecek olursak;

Bugün bölge köylülerinin -özellikle alevi köylülerinin en büyük derdi ellerine zorla tutuşturulan silahlardır. Koruculaştırmaya karşı toplu bir karşı koyuş gösteremedikleri için parça parça silah verilen köylüler tam bir çıkmaz içindedir. Bugün devletin silahını almanın ve yarın bu silahları gerillaya karşı kullanmakta zorlanmanın girdabındalar.

Düşüncelerini sordüğümüz bir köylü özetle şöyle anlatıyor düşüncelerini ve sıkıntılarını tek cümleyle:

"Verdiler sonunda silahları, elimizi kolumuzu bağlayıp verdiler ama zorumuza gidiyor işte."

Özellikle Almus köylerinde daha çarpıcı bir gerçeklik olan zorla silah dağıtımı ve koruculaştırma ile bölge halkının yaşadığı sıkıntıları tüm

kamuoyuna aktarmak için Almus Durudere (Filtse) köylüleri ile yaptığımız söyleşi-röportajı sizlere aktarıyoruz.

Durudere köyü de Almus'un birçok köyü gibi devletin, yoğun baskı altında tuttuğu köylerden.

Köyden devrimci faaliyete katılan birçok insanın olması devletin köye saldırılarını daha da artırmış durumdadır. Geçtiğimiz aylarda köye yakın bir yerde DHKP-C'ye ait olduğu söylenen bir depo açığa çıkmıştı.

Bu olayla birlikte gözaltılar yaşanmış; Ali İşeri, Halil İşeri, Rıza Güzel, Bektaş Güzel ve Durmuş Güzel günlerce gözaltında tutulmuştu.

Bu yaşananlardan sonra Jandarma silah verme konusunda baskısını artırmış ve birçok insan silah almış durumdadır. Silahlar önce köyün gençlerine verilirken gençler "aldık başımıza belayı" diyorlar ve çaresiz olduklarını söylüyorlar. Ve konuyu daha detaylı anlatması için sorularımızı yöneltiyoruz Durudereli bir köylüye.

-Öncelikle geçtiğimiz yıl Ekim ayında Almus'ta Jandarma öncülüğünde örgütlenen mitingin köyünüze yansımını öğrenebilir miyiz?

Köylü: Almus'ta miting yapıldığı tarihlerde toplantı da yapıldı. Almus'un her köyünün muhtarını çağırdılar. Toplantıda Durudere, Serince,

Çamdalı köyleri üzerinde çok durdular. Özellikle Serince'de köylünün kanını içeceğini söyleyenler "Serince köyünün muhtarı haindir, şerefsizdir, TİKKO ile beraber eylem birliği yapmıştır" diye tutanak tutmuşlar. Durudere ve Serince'de baskılar çok. Şimdi silah aldı çok kişi. Almayanlara baskı var, karakola götürülüp duruyorlar. Almus'taki mitinge de "herkes katılacak" dediler. Zorladılar, hemen her köyden araba tutmak zorunda kaldı. Bizim köyden de araba kalktı, korkumuzdan.

- Köyünüze silah ilk ne zaman verildi ve kaç kişi aldı?

Köylü: Önce köydeki evlerin resmini çektiler, evde duranların da resmini aldılar. Sonra her evden ekmek topladılar. Köye yakında çıkan sığınakta ekmek çıkmış, kimin ekmeği olduğunu tesbit edeceklermiş, Köyün unu da, suyu da mayası da bir, bu ne biçim iş. Her köylünün ayağındaki lastiği bile incelediler. Ayakkabı numarasına kadar. O bittikten sonra elektriklerimizi kestiler. Köylüden biri kızdı komutana "biz" dedi. "Alevi olmakla suçlu mu olduk, niye elektriğimizi kestiniz, komşunun oğlu dağdaysa, bize niye baskı yapıyorsunuz?" dedi. Bunların daha kötüsü Serince'de oldu. Komutan ağza alınmayacak küfürler ediyor "Bu aleviler hem hıristiyan hem Ermeni", "Siz karılarınızı dağdaki teröriste peşkeş çekiyorsunuz, karılarınız onları yıkıyor" diyor.

Aradan birkaç gün geçtikten sonra elektriğimizi verdiler. Bunların hepsi gözdağıdır, halkı

duğu için "terörist" denmiş köylüye, hep baskı görmüş, hep sindirmişler, korkuyor köylü. Kimsenin güveni yok şimdi, iki gün karnı doysa ne çıkar. Yarın silahlar kaybolda diyecekler ki "siz bunları onlara verdiniz" Para cezası verecek belki, köylünün parası yok ki nasıl ödesin.

-Koruculuğu kabul etmeyip buralardan giden oldu mu?

Köylü: Başka köylerden çok olmuş, hala da var. Ama bizim köylüler topraklarına bağlıdır, gitmezler.

- Köylü silah alırken en çok neyi düşünerek aldı ya da almak zorunda bırakıldı?

Köylü: Bu halk mecbur kaldığı için silah aldı, kimse gönüllülükle almadı. Çevre köylerden sırf para için alanlar da var, ama onlar da bilinçsizce alıyorlar. Kimse alayım da birilerini öldürüyüm diye almadı, devlete karşı durulmadığı için alındı.

Mesela Çamdalı'na, Serince'ye, bizim köye verildi, nasıl verdiler, Kadıvakkı'na verdiler nasıl verdiler, ikisi aynı değil. Orada gönüllü olan çok, zaten şimdi devlet orayı koruyor da yardım da yapıyor. Ama şunu bilsin herkes, onları ne zamana kadar koruyacak devlet? Bir sürü köy muhtarı devlete çalışmış, gerillayı ihbar etmiştir ve para yemiştir. Devlet korumuş mu onu? Kafasına 500 bin liralık kurşun yemiştir. Hangisinin ailesine bakmıştır devlet, hiç birinin.

Devlete elini veren kolunu kapırtıyor. Bunu biliyoruz ama silahlara he dedik, bizden başkasını beklemesin devlet. Leveke köyü muhtarı devletin parasını yedi, sonra da çekti ikiyüzlülüğün acısını, kim bakıyor ailesine, kimse.

- Anlatıklarımıza göre bölgede devlet bu politikaya önem veriyor, neden bu kadar ağırlık veriyor, silah vermeye? Belki kendisi de biliyordur bu halkın kendi evlatlarına silah sıklamayacağı ama ille de veriyor silah.

Köylü: Devletin silah vermedeki amacı açıktır. Dağdaki gerillayla köylüyü birbirine düşürmek. Gerillanın köylüye güvenini bozmak. Kendi adamını gerilla kılığına sokup gönderecek ama giden özel tim olacak. Köylü bilerek, bilmeyerek kurşun atacak belki, yani bir gün burada kan dökülecek. Sonra da yakacaklar burayı, bunu yaparlar da.

Sivas'ın Sarıören köyünde yaptılar bunu. Adamın 30 büyükbaş hayvanı varmış, hepsine tek tek kurşun sıkılmış asker. Adı kim? PKK yaptı. Niye yaptı? Köy silah aldı, korucuya "teröristler yaptı" diyecekler. Geçenlerde Akarçay'dan bir köylü vuruldu. Devlet vurdu. Neymiş dur çekmişler, durmamış.

Hiçbirimizin can güvencesi yok. Biz yine de şunu biliyoruz, kendi çocuklarımıza silah kullanmayız. Devlet en fazla bizi cezaevine atar, ölürlük orada. Ne ihbarcılık ne başka şey bize yakışmaz.

"KORUCULUK KOLUMUZDA GİZLİ KELEPÇE"

İşte böyle bir gerçeklikle yüzyüze Almuslu köylüler. Kimi silah almadığı için köyünü terk ediyor; kimi silah almak zorunda kaldığını belirtep kör bir kuyudaymış gibi kaldıklarını söylüyor; kimi de yarın gerillaya sıklamayacağı kurşunun bedeli olarak tutuklanmayı bekliyor.

Tüm bu sıkıntıları köyden bir kadının şu sözleri oldukça açık anlatıyor. "Koruculuk kolumuzda gizli kelepçe, bilmiyoruz nasıl çıkacak kolumuzdan"

Bugün bölgeden göndermek istediği ilerici insanlara "yukandakiler sizi listeye almış" diyerek buraları terk etmelerini söyleyen devletin bu çabaları çaresizliğinin ürünüdür. Hiçbir güç halkın gerçekleri görmesini, halkın evlatlarıyla kucağa yaklaşmasını engelleyemeyecektir.

TC, siyasi ödevlerinde sınıfta kalıyor

24 Mart 2002 tarihi emperyalistler ve yerli uşakları açısından kilit önem taşıyor. Bu tarihe kadar 57. hükümet Avrupa Birliği için verilmiş olan ev ödevlerini yapmak zorunda. Birliğe uyum sürecinde ulusal programın kısa vadeli hedefleri içinde yer alan bir dizi konu hakkında yeni yasal düzenlemeler yapılmak durumunda.

Son bir yıllık dönem içinde ülkeyi emperyalistler için dikensiz gül bahçesi yapmak için mali nitelikteki birçok yasağı doğrudan doğruya tartışma bile yapmaksızın çıkartan uşaklar takımı AB'nin öngördüğü siyasi kriterlerin gerçekleştirilmesi durumunda özgürlük mücadelesi sürdüren siyasi öznelerin hareket alanlarını genişleteceği endişesini taşımaktadır.

Avrupa Birliğine üyelik açısından zorunlu görülen hukuki düzenlemeler nedeniyle egemen klikler arasındaki çatışma da iyice su yüzüne çıktı.

Her iki temel kampta bulunan klikler ağızlarından temel hak ve özgürlükleri, demokrasiyi düşürmüyorlar. Ancak iş küçük de olsa demokrasi adına, özgürlük adına bir iş yapmaya gelince devletin milletiyile bölünmez bütünlüğü, üniter devlet, ulusal onur ve benzeri mazeretlerle ipe un sermeyi sürdürüyorlar.

Bu uyum yasalarının en önemli değişikliğini Basın Yasası içeriyor. 12 Eylül Cuntasının kangrenleşmiş yarısı, özgürlükçü muhalefetin en önemli düşmanı Basın Yasası tamamen değiştirilmesi mümkün iken tam tersi bir tutum takınılarak Birlik'çe en çok eleştirilen altı maddede yapılacak değişikliklerle yetinilmek isteniyor. Basın yasasının yasakçı özü korunarak, savcı kararı ile toplantı, müsadere sürüyor. Yasak dilde yayın yasağı kaldırılırken, cezalar bir miktar azaltılıyor. Değişikliklere göre bölünmez bütünlük ve milli güvenlik ile cumhuriyetin temel ilkeleri aleyhine suçtan mahkumiyet halinde, eserlerin basımında kullanılan matbaaya el konulabilecek.

Yine devletin ülkesi ve milletin bölünmez bütünlüğünün, milli güvenliğinin, kamu düzeninin, genel ahlakın korunması ve suç işlenmesinin önlenmesi için tedbir yoluyla

soruşturma aşamasında savcının talebi üzerine sulh ceza hakimince, kovuşturma aşamasında görevli mahkemece her türlü basılı eserler toplatılabilecek. Gecikme bulunması halinde ise bu iş savcı kararıyla yapılacak. Bu halde savcı, kararını en geç 48 saat içinde ceza hakiminin onayına sunacak, hakimlikçe 48 saat içinde karar verilmezse savcılık kararı hükümsüz kalacak.

Alın size burjuvaziden basına özgürlük, matbaaya el koyma tehdidi, bu da yetmezmiş gibi üstüne bir de her halükarda toplatma yetkisi. Oysa süreli yayınlar için toplatma kararının tam bir yıkım olduğunu herkes bilir. Süreli yayın bir kez toplatıldıktan sonra hakim tarafından aklansa bile yeniden dağıtım girme şansı yoktur. Güncelliğini yitirdiği için artık herhangi bir ekonomik değer ifade etmez. Matbaanın müsadere tehdidi ise basında son derece gelişmiş olan oto sansür uygulamalarını daha da pekiştiren bir olgudur. Milyonlarca dolar değerindeki baskı tesislerine yapılan küçük bir harebe dayanılarak el konulabilir. Çünkü el konulma gerekçesi bölünmez bütünlük, milli güvenlik ve benzerleridir. Ve bu ülkede her şey bölücü eylem olarak nitelenebilir, her şey milli güvenlikle ilgilidir.

Yine aynı şekilde Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanununda yapılacak değişikliklerle toplantı yasağı kaldırılmak yerine ince bir makyajla yetiniliyor. Tertip komitelerine katılım yaşı 18'e çekilirken, toplantı erteleme yetkisi olağan halde 2 ay, olağüstü halde 3 ay olarak belirleniyor. Toplantı ve gösterilerde yasak dil uygulaması kaldırılırken bu hakkın kullanılmasının önündeki en önemli engel olan izin-bildirim sistemi korunuyor. Yani toplantı hakkı yine yok. Basın açıklamalarında polis cop-

ları halkın tepesine tepesine inmeye devam edecek.

Dernekler Kanunu'nda kurucu üye olma yaşı 18'e çekilerek, uluslararası faaliyet yasağı kaldırılmakta ve 312. maddeden mahkumiyetin dernek üyeliği için engel teşkil etmesi kaldırılarak olumlu bir takım değişiklikler yapılırken diğer yandan yasakçı zihniyet değişmiyor. Devlet aleyhine cürüm işlemekten mahkum olanlar dernek üyesi olamıyor ve dahası alevi derneğin kapatılmasına yol açan ünlü "azınlık yaratılması" adlı 5. madde yasakçı özü korunarak değiş-

durumlarda parti kapatılabilecek. Partilere kapatma yerine devlet yardımından yoksunluk cezası verilmesi yasada yapılacak yeni bir değişiklik.

Evlere şenlik bir düzenleme de işkence konusunda. Bundan sonra bedelini ödemeyi gözü kesen işkence yapacak. Zira AİHM'in işkence nedeniyle verdiği mahkumiyet kararları ödenecek tazminatlar için işkenceci polisler rücu-geri dönme- edilecek. Diğer yandan Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanununda çok ama çok ince rötüşlar yapıyor. Bu rötüşlar o kadar ince ki pratik olarak

hiçbir şeyi değiştirmeye muktedir değil. Bu yüzden polisin yine bildiğimiz polis olacağı, işkenceci ve baskıcı niteliğini koruyacağı aşikar.

Tasarıda olumlu tek adım DGM yasasında bulunan, tutuklanan kişiye belli bilgilerin iletilmesiyle avukatıyla görüşmesini yasaklama yetkisini veren fikrının kaldırılması.

Tüm bu bahsettiğimiz yasalar özgürlükleri yok eden ve bu nedenle değişmesi elzem kanunlar. Ancak gelin görün ki faşizm her zaman olduğu gibi arsızlığı ele alıp halkı kandırmaya çalışıyor.

Ancak sınıf bilinçli proletarya bilir ki emperyalizm

tiriliyor. Sonuç olarak alevi vb. derneği kurup kültür ve geleneğini koruyup geliştirmek hala yasak.

Siyasi partiler yasasında yapılan değişikliklerle parti kapatma zorlaştırılıyor. Tasarıya göre partilerin "odak" oldukları gerekçesiyle kapatılması kaldırılarak bunun yerine suç sayılan fiillerin o parti üyelerince yoğun bir şekilde işlenmesi ve parti yönetici kurullarının, genel başkanının veya meclis grubunun zımnen veya açıkça benimseydiği veya bu eylemler doğrudan partinin yönetici kurullarınca kararlıkla işlendiği

ve proleter devrimler çağında burjuvazinin demokrasi ve özgürlük gibi sorunu bulunmamaktadır. Onun tüm derdi sömürü esaslı egemenliğinin sürdürülebilmesidir. Coğrafyamızda burjuvazinin halka verebileceği demokrasi ve özgürlük talan, yağma, baskı ve şiddettir, sömürüdür.

Bu yüzden proletaryanın besleme umutlara, besleme yarınlarına karnı toktur. Proletarya özgürlük ve demokrasinin mücadelesini yürütüyor. Ve bu uğurda bedel ödemekten/ödetmekten çekinmiyor.

Susurluk'ta kazayla kuyruğu kopan yılan, yeniden tıslamaya başladı!

Kaza sonucu ortalığa dökülen devletin "gayri-resmî" cinayet şebekelerinin sadece bir bölümü; "sürekli aydınlık için bir dakika karanlık" kampanyasında en geniş ifadesini bulan toplumsal muhalefetin baskısıyla, yargı organları eliyle kısmen deşifre edilip de sembolik "ceza"larla ödüllendirildikten sonra, sıra istemeye istemeye infaz aşamasına gelince, resmi refleksi, özellikle de para-medya eliyle yeniden gösterilmeye başlandı. Katliamcı ölüm makinalarının "rambo", "efsane" diye geçici istirahatgahlarına "hüzünlü" törenlerle uğurlanışı; halka, ilerici, yurtsever, demokrat ve devrimci güçlere karşı gözdağı verme kampanyasına dönüştürüldü.

Kendi itiraflarından (Ayşe Arman'ın 10.02.02 tarihli röportajı), öldürdüğü insan başına verildiği anlaşılın, 300-350 adet Devlet Takdir-nameli rambo bozuntusu Ayhan Çarkın ile Devlet Üstün Cesaret ve Feragat Madalyalı "efsane yarbay" Korkut Eken şahsında yürütülen propaganda; yargısız infazlar, gözaltında kayıplar ve faili "meçhul"lerin meşruiyetini amaçlamakta, önümüzdeki süreç açısından "hukuk devleti" kavramının mevcut pratiğinden kopul-

maması gerektiğine vurgu yapmaktadır. Zaten bu tip kontr-gerilla örgütlenmelerinin ağa babası ABD, 11 Eylül sonrası bu faaliyetleri yüzeye çıkarma işaretini çoktandır vermiş bulunuyor.

"DGM Savcılığı'nın esas hakkındaki mütalasında, olayların bir bölümünün aydınlığa kavuşturulabilirdiğinden bahsediliyor, soruşturmanın "tüm imkansızlıklar" a rağmen ikmal edildiği söyleniyordu. Yargı sürecinin perde arkasını, 23.02.02 günlü Cumhuriyet'teki röportajında, 6 No'lu DGM'nin dava sürecinde Başkanlığını yapan emekli hakim Sedat Karagül, "Susurluk 3 polis, 2 kumarhaneciden ibaret değildir. Dosyayı genişletmeye çalıştıkça tükanyordu. Ben Susurluk'a Çin Seddi diyorum. Çözmeye çalıştıkça tükanyorsun, aşmaya çalışıyorsun, ancak aşamıyorsun. Savcı Aykut Cengiz Engin dosyayı bana verirken, 'Ben aşamadım. Ah, aşabilürsen sen engelleri aş.' dedi. Ancak, ben de aşamadım" sözleriyle her şeyi anlaşılır kılacak biçimde anlatıyordu...

Mahkeme önüne çıkarılanların, kişisel menfaatleri için uyuşturucu ve kumar başta olmak üzere bir dizi adı suça, doğaları gereği bulaşarak çizgi dışına çıkmalarını, bir ölçüde kabul eden yargı organları; asıl gerçeği gizleme gayretine girmişlerdir. Mahkemelerin "bağımsız çete" saptaması yerinde değildir. Gerek resmi raporlar, gerek işkenceci katillerin beyanları, gerekse de bütün örtme ve karartma çabalarına rağmen ortalığa dökülen deliller, bu örgütlenmenin devletle organik bir bütünlük arz ettiğini, hiçbir şüpheye yer vermeyecek biçimde kanıtlamaktadır. Nite-

kim bu yapılanmanın, üst düzey şeflerinden Mehmet Ağar dahil tüm elemanları, "her şeyi emir ve talimatlar doğrultusunda yaptım" şeklinde konuşmaktadır. Kaldı ki, yargı organları, yine kendilerine ait şu tespitleri ile de aykırı düşmüşlerdir:

"Çatış ve arkadaşlarının iribatları, yakınlıkları, teşekkülün yukarıdan aşağıya siyasi ayaklarının ve idari yüksekliklerinin denetimini içinde ve özellikle Tarık Umüt olayı nedeniyle Mehmet Ağar'ın 'bizim tosunlar bizden habersiz bir şey yapmazlar' demesi..." (İstanbul 6 No'lu DGM Kararı)

"Yapılan soruşturmalarda, ulaşılan bilgi ve belgelerin olayın arkasındaki ilişkilerin güç, karmaşık ve dıymarlı makamları ve görevlileri de kapsayacak ölçüde olduğunu ortaya çıkarıldığı, ..." (Yargıtay 8. Ceza Dairesi'nin 15.01.'02 tarih, '01/16176 esas ve '01/125 sayılı "Onama" Kararı)

Bu belirlemelere uygun tarzda ne hazırlık soruşturması, ne yargılama ve inceleme yapılmış, ne de hüküm tesis edilmiş, dolayısıyla adalet meclisinin gözü bir kez daha oyulmuştur. Konuya ilişkin en net "karar düzeltme" gerekçesi; kendilerini "biz en son halkayız" diye niteleyen, "Gözümü kırpmadan çok adam öldürdüm. Görevimdi, işimdi. Hiçbir şey bana onları öldürmekten daha fazla mutluluk veremez." diye ağzından salyalar akıtarak böbürlenen Ayhan Çarkın'dan geldi:

"Ben böyle bir çete olduğuna inanmıyorum. Devlette çete olmaz."

Mevcut iktisadi ve sosyal yapının üstyapı ku-

rumu olarak şekillenen, ülkemizdeki gibi baskıcı, otoriter, temel hak ve özgürlükleri istisnai bir rejime tabi tutan devletler; sisteme karşı olanlara yönelik infaz ve imha birliklerini hep kuragelmışlerdir. Değil bunların, otoparkçılardan arazicilere kadar mafya bozuntusu tüm grupların, devletin ilgili kurumlarından bağımsız "iş" yapabilmeleri mümkün değildir. Bu olgu, bütün dünyadaki mafyatik örgütlenmeler açısından da böyledir. Emperyalizm, sadece iktisadi ve siyasi varlığı ile değil, her türlü yasal ve yasadışı suç örgütlerinin bizzat yaratıcısı ve yöneticisi olarak da yeryüzündeki bütün kötülüklerden birinci dereceden sorumludur.

Son günlerde, AB'ye uyum hazırlıkları vesilesiyle yoğunlaşan idam cezası tartışmalarının ne kadar anlamsız olduğunu, "yasal darağacı" yerine, faili "meçhul", yargısız infaz ve gözaltında kayıp yöntemleriyle binlerce kişinin canına giren, devletin resmi ve gizli-resmî görevlilerinin icraatları göstermektedir. Bunun en somut örneğini de, Susurluk'taki kaza sayesinde küçük bir bölümü deşifre olan "kahraman" katliamcılar oluşturmaktadır. Kaza sonucu kuyruğu kopan yılan, bütün gövdesiyle ortaya çıkarılıp başı ezilmediği müddetçe, zehirleyerek öldürmeye devam edecektir. Nitekim, ülke şartları gereği eski temposunu düşürmekle beraber, bilinmelidir ki daha da seri bir biçimde ölüm kumaya hazır beklemektedir. Son haftalarda verilerek istenen mesaj budur.

Açılım Hukuk Bürosu

Bir kavga bir direniş günüdür 8 Mart

Bu yılki 8 Mart kutlamaları da Mart'ın ilk eylemi olması ve isyancı ruhun alanlara taşınması açısından coşkulu oldu. Alanlarda haykırılan sloganlar, emperyalist sadıranlığa, IMF politikalarına, hücre tipi yaşama karşı durmanın 8 Mart'ın direniş ruhunu kuşanmaktan geçtiğinin göstergesiydi.

Ezenle ezilenin kıyasıya mücadeleye verdiği, bu uğurda nice bedellerin ödendiği bir kavga günüdür 8 Mart. New Yorklu tekstil işçilerinden günümüz emekçi kadınlarına ulaşan mücadele dolu yolda cesaretle emeğine sahip çıkan ve kavganın destekçisi değil, sahibi olan emekçi kadınların günüdür. Emperyalist kapitalist sömürünün azgınca yaşandığı, küreselleşme saldırılarının doru-

ğuna, IMF politikalarına, hücre tipi yaşama karşı durmanın 8 Mart'ın direniş ruhunu kuşanmaktan geçtiğinin göstergesiydi.

Tüm dünyada kutlanan "8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü"nün ülkemizde bazı illerde yasaklanması, insanların gözaltına alınması, TC'nin örgütlü gücün yaratacağı coşkudan ne kadar korktuğunun da ifadesi oldu.

gür haykırıldığı yürüyüş boyunca devrimci kortejlerden emperyalist sadıranlılığı, ekonomik krizi, IMF'yi, hücre tipi hapisaneleri protesto eden sloganlar yükseldi. Mitingte tecrit karşıtı ve anadilde eğitim ile ilgili materyallere polis tarafından el konuldu. Gençlerin yoğun olarak katılımının gözlemlendiği **Yeni Demokrat Kadın**, Partizan korteji de disiplini, ve coşkusuyla dikkat çekti. Mitingte

hem de Kürtçe konuşmalar yapıldı. Miting İlkay Akkaya ve Koma Asmin'in söylediği, coşkulu türkülerle sona erdi.

hergün 8 Mart'ın sloganlarıyla sona erdi.

ANKARA

8 Mart'ta miting yapılmasına izin verilmeyen Ankara'da aralarında EKB, İHD Genel Merkezi, İHD Ankara Şube kadın komisyonu, Cemre Kadın Dergisi, DSİP, HADEP, Halkevleri Genel Merkezi, KESK Kadın Sekreteryası, ÖDP ve çeşitli feminist ve anarşist grupların da bulunduğu "Barış İçin Sürekli Kadın Platformu" 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü çeşitli tarihlerde yaptıkları farklı eylemlerle kutladılar.

2 Mart 2002 tarihinde Yüksel Caddesinde saat 12:30'da biraraya gelen platform üyesi kadınlar savaşa, tecrite ve yoksulluğa karşı mücadele çağrısı yaptılar. "Kadınlar sokağa, eyleme, özgürleşmeye", "Yoksulluğa, savaşa, tecrite hayır" pankartları açılan eylemde yapılan açıklamada "yüzyıllardır kadın, şiddetin doğrudan mağduru olmuştur. Bu yüzden yaşadığımız acılar bizi biraraya getirdi" denildi.

5 Mart 2002 tarihinde ise Kızılay postanesi önünde toplanan

İstanbul

ğaya ulaştığı, ekonomik krizlerin açıklıkla yüzyüze bıraktığı, hücreleştirme saldırısıyla insanların birbirinden yalıtılmaya çalışıldığı günümüz koşullarında kadın olmanın adı da mücadele etmekle eşdeğer olmak zorunda. Bir başkaldırı günü olan 8 Mart, kadının hem ulusal, hem sınıfsal, hem de cinsel olarak sömürüldüğü, köleleştirildiği bu sisteme isyan etmenin de adı olmuştur çünkü. Savaşın, krizin, açlığın en çok da kadınları etkilediği bugün, emperyalizme, ırkçılığa, şovenizme, faşizme, cins ayrımcılığına ve her türden gericiliğe karşı örgütlenmek, harekete geçmek zorundadır kadınlar.

İçinden geçtiğimiz süreçte birlikte değerlendirdiğimizde bu yılki 8 Mart kutlamaları da Mart'ın ilk eylemi olması ve isyancı ruhun alanlara taşınması açısından coşkulu oldu. Alanlarda haykırılan sloganlar, emperyalist

İSTANBUL

İstanbul'da 8 Mart'ta 5 binin üzerinde kitle Çağlayan meydanında buluştu. 25 kadın örgütünün "Kadınlar özgürlüğümüz için dayanışmaya, örgütlenmeye" adı altında düzenlediği mitinge kadın platformunun alana erkekleri almama anlayışlarını protesto eden devrimciler özgürlüğün kadın erkek omuz omuza kazanılacağını belirterek mitinge kadın erkek birlikte katıldılar.

Mitinge yöresel kıyafetleriyle katılan **HADEP'li kadınlar** anadilde eğitim, demokratik cumhuriyet ve barış içerikli sloganlar atarken yine alanda görseleliğiyle dikkat çeken **EKB** korteji de mitinge trampetleriyle coşku kattı. Kadın platformunun hemen arkasında "üç kapı üç kilit açılınsın ölümler durdurulsun" önlüklerini giyen TUYAB'lı ailelerin arkasında devrimci sosyalist dergiler yer aldı. Birlikte sloganların daha

19 Aralık ve ÖO'da şehit düşenlerin resimlerini taşıyan **TA-YAD**'lılar, ardından **Tüm-Tis, Belediye İş 2 No'lu Şube, Disk Limter-İş** de yerlerini aldı.

Alana gelindiğinde F tipi hapisanelerdeki uygulamaları protesto etmek ve "üç kapı üç kilit" önerisine destek sunmak için 5 dk. oturma eylemi yapıldı. Eylem süresince sürekli olarak "Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun", "içerde dışarda hücreleri parçala", "Yaşasın ÖO direnişimiz" sloganları atıldı. Daha sonra kitle, emeğin kurtuluşunda şehit düşen kadınlar için 1 dakikalık saygı duruşunda bulundu. Tertip komitesi tarafından 8 Mart'ın ücretli izin günü olması, kadınlara sosyal güvence sağlanması, eşit işe eşit ücret ödenmesi, yeni medeni kanundaki kadının nafaka vereceği hükmünün kaldırılması ve savaşa, yoksulluğa, tacize, tecavüze, tecrite karşı hem Türkçe

TUZLA

Deri-İş Tuzla Şubesi'nde yapılan etkinlik saygı duruşuyla başladı. Daha sonra Hacer Servi ve Tuzla Şube Başkanı Hasan Sonkaya

İstanbul

günün anlam ve önemini belirten konuşmalar yaptılar. Aymasan direnişçilerinin oluşturduğu müzik grubu yerel türkülerle kitleyi coşkulandırdı. Ardından tiyatro grubu 'Bakış'ın "bana dokunmayan yılan bin yaşasın" adlı oyunu yoğun beğeni topladı. Yoğun bir katılımı gerçekleştiren etkinlik "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü", "Hergün kavga

platform üyesi kadınlar hapisanelerde bulunan tüm siyasi ve adli kadın tutsaklara 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesi ile dayanışma amaçlı kart gönderdiler.

7 Mart 2002 tarihinde üçüncü kez toplanan kadınlar 17:30'da mum yakarak yaklaşık yarım saat oturma eylemi yaptılar. Kadınlar "8 Mart Dünya Ka-

dınlar Gününü yasaklayan zihniyeti kınıyoruz! Kınıyoruz! Kınıyoruz!” dövizleri açtılar. Ağzlarını bantlayıp siyah giyinen kadınlar daha sonra İnsan Hakları Anıtı önüne yaktıkları mumları bırakarak alkışlarla dağıldılar.

Ankara’da günler öncesinden başlayan etkinlik **8 Mart** günü Yüksel Caddesinde yapılan eylemle devam etti. “Sürekli barış için kadın platformu” pankartlarının açıldığı eyleme yaklaşık 500 kadın katıldı. Eylemde ilk olarak kadınlar adına Hülya Tarhan bir açıklama yaptı. Tarhan açıklamasında “Savaşları istemiyoruz. Yarım değil tam medeni yasa istiyoruz; Çocuklarımıza parasız eğitim istiyoruz. Özgürce düşünmek, özgürce ifade etmek istiyoruz. Renginden, dilinden, dininden, cinsel kimliğinden düşüncesinden dolayı kimsenin acı

şiddete, tecavüze karşı kadınlar el ele özgür günlere” yazılı “Bağımsız Kadın İnisiyatifi” imzalı pankart yer alırken onun arkasında sırayla Antimilitarist feministler, yöresel kıyafetleriyle Hadep Kadın Kolları, Dicle Kadın Kültür Merkezi, Barış Anneleri inisiyatifi, TAYD-DER, EKB, ÖMP, Sosyalist Kadın inisiyatifi, EMEP, İHD, DİSK, Emekli-Sen, KESK İzmir Şubeler Platformu pankartlarıyla yer aldılar.

“Ulusal Cinsel Sınıfsal Sömürüye Son” yazılı Sosyalist Kadın İnisiyatifi imzalı pankartla katılan İşçi-Köylü, Mücadele Birliği, Devrimci Demokrasi ve Odak dergisi okurları “Yaşasın ölüm orucu direnişimiz”, “Katil devlet hesap verecek” vb. sloganlar atarak zindanlarda devam eden şanlı Ölüm Orucu direnişine dikkat çektiler.

le canlılığını korurken emek sömürsünü ve örgütlülüğü anlatan bir pandomim programa ayrı bir renk kattı. Alınterinin karşılığının ancak örgütlü mücadele ile alınacağı mesajını veren pandomim kitlenin oldukça da ilgisini çekti.

BURSA

Tunceli Kültür ve Dayanışma Derneği Kadın Komisyonu “8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar gününü kutlamak amacıyla 6 Mart günü eğitim araçları salonunda gece yaptı.

“Demokrasi mücadelesinde yaşamını yitirenler” için saygı duruşunun ardından dernek başkanı Adnan Güneş ve Kadın Komisyonu Başkanı Zeynep Beytaş günün anlam ve önemini, sınıflı toplumlarda egemenlerin kadına biçtiği rolü anlatan konuşmalar yaptılar. Geceye Gazete-

konuşma yaptılar. İşçi-Köylü okurları ve birçok kurumun mesajının okunduğu, 200’ü aşkın kitlenin katıldığı gecede Koma Jiyana Azad ve Koma Rezan müzik gruplarının söyledikleri Kürtçe türkülerle birlikte kitle halaya durdu.

MALATYA

Tokat/Zile

Paris

çekmesini istemiyoruz.” dedi. Ayrıca PSAKD Mamak şubesi 4, 5, 6, 7, 8 ve 9 Mart tarihlerinde 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Gününü kutlamak için panel, tiyatro, konser vb. şenlikler düzenledi. İHD Ankara Şubesi Mimarlar Odası Genel Merkezi bahçesinde resim sergisi yaparken Tunceli Kültür ve Dayanışma Derneği ise 9 Mart 2002 tarihinde bir panel düzenledi. EKB, Genel İş Toplantı Salonunda 10 Mart 2002 tarihinde saat 13:00’de bir şenlik düzenledi.

İZMİR

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü İzmir’de çeşitli kadın örgütleri, siyasi partiler ve kitle örgütlerinin oluşturduğu kadın platformu tarafından yapılan yürüyüş ve mitingle kutlandı. Yaklaşık 2 bin kişinin katıldığı miting Cumhuriyet Meydanı’ndan saat 14:00’te Gündoğdu Meydanı’na yürüyüşle başladı. Yürüyüş kortejinin en önünde “savaşa,

TOKAT

Zile EMEP ve ÖDP İlçe örgütleri tarafından organize edilen 8 Mart etkinliği 9 Mart 2002 tarihinde Belediye Düğün Salonu’nda yapıldı.

Etkinlikte ilk sözü alan EMEP İlçe Başkanı Av. Şükran Özer; New Yorklu kadın tekstil işçilerinin mücadelesine vurgu yaparak, emperyalizm ve ülkemiz egemen sınıflarının uyguladığı sömürü ve zulme karşı kadınları örgütlenmeye çağırdı.

ÖDP Zile İlçe Başkanı Av. Sultan Aktaş da; emperyalizmin saldırılarının kadınları daha çok etkilediğini vurguladı.

Sahnede yerini alan yerel genç sanatçı Seyrani Akdeniz türkülerıyla söz oldu kitleye. “Nazım yılı” vesilesiyle Nazım’ın da anıldığı, şiirlerin okunduğu etkinlikte Nazım’ca esen bir rüzgar sardı katılanların yüreğini.

Program gençlerin türküleriy-

miz Bursa temsilciliğinin yanısıra birçok kurumdan mesajlar da gönderildi.

8 Mart’ta birçok kurumdan oluşan “8 Mart Kadın Platformu” tarafından organize edilen eyleme 150’ye yakın kitle katıldı. Platform adına SES üyesi Neriman Kaya günün anlamına değinerek “Toplumun bilinç kazanması için çaba gösteren yüzlerce kadın bugün cezaevlerinde sekiz metre karelik hücrelere kapatılarak toplumdan tecrit edilip insani olan herşeye ve kendisine yabancılaştırılmaya çalışılıyor” dedi. Kitle buradan Heykel postanesine kadar yürüyerek kadın tutsaklara kart gönderdi.

HADEP Bursa İl Örgütü de 8 Mart akşamı Manoli düğün salonunda “8 Mart Dünya Emekçi Kadınları günü” ile ilgili bir gece düzenledi.

Saygı duruşu ile başlayan gecede günün anlamı ile ilgili HADEP, Emekçi Kadınlar Birliği, Sosyalist Eylem Platformu birer

Malatya’da ortaklaştırılmayan 8 Mart eylemlerinin sönük geçtiği gözlemlendi. Etkinliklere, 8 Mart Cuma günü postane önünde yapılan basın açıklamasıyla başladı. 8 Mart öncesine kadar ne yapacağı belli olmayan KESK; Yeni Demokrat Kadın, Emekçi Kadınlar Birliği, postane önünde yapacağı basın açıklamasını birleştirdi. Açıklamada KESK imzalı bir basın metni okundu. 8 Mart’ın tarihçesine ve önemine dikkat çekilen açıklama “yaşasın onurlu mücadelemiz” sloganıyla bitirildi.

HADEP kendi binasında bir etkinlik düzenlerken aynı gün saat 13:00’de Tek Gıda İş-Sendikası salonunda Tekel işçilerinin katıldığı etkinliğe desteğe giden EKB’li kadınlar sendika yönetimine etkinlik salonuna alınmadı. EMEP Malatya örgütlülüğü de Renkli Düğün Salonu’nda Ali Ekber Eren’in katıldığı bir şenlik düzenledi. Son olarak da KESK; Tek Gıda-İş Sendika salonunda şiddetin psikolojik ve fizyolojik sonuçlarının konuşulduğu bir söyleşi düzenledi. 9 Mart’ta yapılan söyleşi Eğitim-Sen müzik grubunun verdiği dinletiyile son buldu.

ADANA

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla KESK Adana Şubeleri ve diğer sendikaların yanısıra EMEP, TKP, ÖDP, İHD, Devrimci sosyalist basının katıldığı bir miting düzenlendi. 9 Mart 2002 Cumartesi günü Mimar Sinan açık hava tiyatrosu önünde başlayan ve yaklaşık 2000 kişinin katıldığı mitingte 8 Mart, coşkuyla kutlandı. Yürü-

yüş boyunca polislin kurt köpekleriyle aldığı ablukaya rağmen “8 Mart ruhuyla hücreleri parçala”, “Kahrolsun IMF kahrolsun emperyalizm”, “Hergün 8 Mart hergün isyan”, “Baskılar bizi yıldırmasın”, “Katil devlet hesap verecek” sloganlarına tahammül edemeyen TC’nin kolluk güçleri Partizan-Yeni Demokrat Gençlik

ve Devrimci Demokrasi pankartlarını alana sokmayarak birkez daha acizliğini gösterdi. İstasyon meydanına kadar yürüyen kitle, burada yapılan konuşmalar ve halaylardan sonra dağıldı.

MERSİN

Bütün dünyada Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak kutlanan etkinliklere valilik kendileri kutlayacağı gerekçesiyle başka kurumlara izin vermedi. 16 kurumdan oluşan Mersin Kadın Platformu’nun Büyükşehir binasının önünde yapmak istedikleri basın açıklamasına da izinsiz olduğu gerekçesiyle izin verilmedi. Platformun açıklamayı sendikaların ve HADEP’in bulunduğu sokakta yapması engellenmeye çalışıldı. Açıklama sırasında açılan dövizlere saldıran polis özellikle hücre karşıtı slogan atan kişilere müdahale ederek gözaltına almak istedi. Kitlenin gözaltılara izin vermediği yaklaşık 200 kişinin katıldığı açıklama, alkış ve zılgıtlarla sona erdi.

PARİS

8 Mart, Paris’te iki ayrı eylemle kutlandı. İlk olarak İşçi-köylü okurları, bir seminer düzenledi. Seminerde genel olarak, YDD’nin kadınlar üzerindeki etkisi, uluslararası mücadele ve ülkemiz gerçeğine dikkat çekildi. İkinci olarak diğer DKÖ’lerle birlikte müracaat edilen mitingte izin verilmemesi üzerine yaklaşık 200 kişilik bir katılımı miting düzenlendi. F Tipi zindan saldırısına dikkat çekilen mitingte alanlarda eylemlere devam edilmesi mesajı verildi.

Özgür bir dünya yaratma mücadelesinde yeni kadın

BÜTÜN ÜLKELERİN EZİLEN KADINLARI;ORTAK DÜŞMAN OLAN EMPERYALİZME KARŞI MÜCADELEDE BİRLEŞİN!

2002 yılında da,toplumda önemli bir potansiyeli oluşturan kadınların bir çok noktada yaşadıkları sorunlar çözümlenememiş durumdadır.Kapitalist-emperyalist sistemlerde ve onlara bağımlı yarı-feodal,yarı sömürge ve sömürge ülkelerde kadınlar yine bu 8 Mart'a da baskı ve sömürü ağını iliklerine kadar yasar bir şekilde gireceklerdir.Sınıfsal-ulusal baskının yanı-sıra,cinsel sömürüyü de en acımasız şekilde yaşayan kadınların durumu,hakim sınıflar bu 8 Mart'ta da içini boşaltmaya çalışarak,salon kutlamalarına dönüştürüp,kuşa çevirmenin çabasını vereceklerdir.

Oysa,onlar da biliyorlar ki, 8 Mart,salon kutlamaları,çay partileriyle geçiştirilebilecek bir gün değildir.

Bu günün,işçi sınıfının ve kadının sınıf savaşımında yerini almasıyla birlikte,işçi kadınlarının kanlarıyla yazdığı ve yarattığı gün olduğunu da çok iyi biliyorlar. Ve bu güne sahip çıkması gerekenler varsa,onlar da,ezilenler ve sömürülenlerdir.Yani,işçi sınıfıdır.

Bizler biliyoruz ki,sınıflı toplumlarda ezenle ezilenlerin ortaklığı söz konusu olamaz.Ezilenlere karşı verilen savaşım kazanan 8 Mart'ta ezen tarafından kutlanamaz,sahiplenilemez. Çünkü,onlar,ezilen ve ezen zıtlaşmasının bir ucu olan kapitalist-emperyalist sistemin mimarı ve uygulayıcısıdır lar.İşçi sınıfının kanları-canları pahasına yattığı değerlerin içini boşaltarak,maniple etmeleri onların her zaman yaptığı görevleridir.

Talepleriyle-istemleriyle,üzerlerindeki sınıfsal-ulusal baskı ve cinsel sömürüye karşı,bu sisteme baş kaldıran,sürekli kurtuluşları için,değişik biçimlerde çıkış yolları arayan kadınların,örgütlü bir biçimde,sorumluluklarının bilinciyle hareket etmelerinin önlerini de bu anlamda sürekli kesme durumunda olmuşlardır.

Bu düzenin kendi egemenliğini devam ettirmesi için, başta işçi sınıfı olmak üzere,onun bir parçası olan kadınları da özel olarak en iyi biçimde sömürmesi gerekmektedir.Bu yapılırken de,yaşanan coğrafyaya göre farklılıklar arz etse de,aile kurumu,din,devlet otoritesi kullanılmaktadır.Özellikle geri bırakılmış ülkelerde kadını sömürmenin en iyi yollarından biri ise,emperyalizme bağımlı ulusal ekonomilerin dibe vurmasından,iş alanlarının azlığından kaynaklı,kadının fuhuş pazarına sürülmesidir,metalaştırılmasıdır.

Filipinlerde,Tayland'da,Arap ülkelerinde,Türkiye'de,Afrika'da ve hatta işsizliğin çığ gibi arttığı Avrupa ve ABD'de kapitalizmin en fazla rant sağladığı alan fuhuş sektörü olmaktadır.öyle ki,bu sektörde çalışmak zorunda bırakılanlara özel yasa çıkartılarak,bu insanların daha iyi kar getirmeleri için sigortalı çalışmaları dahi bir çok ülkede sağlanmıştır.

11 Eylül sonrası kendisini daha da açıktan hissettiren emperyalizm,kendine küreselleşme politikaları adı altında bir kılıf bularak daha da azgınlaşmıştır. Bu politikalarıyla genel olarak işçi sınıfını,özelde de kadınları,gençlik ve çocukları hedef almıştır.ABD,İngiltere,Almanya başta olmak üzere dünyanın bir çok emperyalist ülkesinde çıkartılan ama kökenleri en azından

90'li yıllara ve öncesine uzanan,11 Eylül'le birlikte bunu daha hızlandırarak çıkartılan ya-

salar boşuna değildir.Emperyalizmin çırpınması olarak da değerlendirebileceğimiz anti-terör Yasalarıyla dünya halklarına,terörlerini daha açıktan yapabilmek,onları sindirebilmek,uyusaltırarak daha fazla baskı ve sömürüyle onları modern köleler haline getirmeye çalışan emperyalizm,verilen haklı mücadelelere karşı her türlü şiddet içeren yaptırımlardan da geri durmamaktadır.11 Eylül'den sonra Afganistan savaşı bunun en somut örneğidir.Bu güne kadar Orta Doğu,Kafkaslar,kısmi olarak Arap ülkelerinin bazıları emperyalizmin asi çocukları durumundaydı.Ve bunlar uysallaştırılmalı,oralardaki petrol yatakları,uyuşturucu üretimi,stratejik konuma sahip ticaret yolları,vb.de denetim altına alınmalıydı.Ve şimdi sıra Irak'a gelmiştir.

Oysa bu savaşımında,daha öncekilerde olduğu gibi,tüm ezilenler gibi kadınların da hiç bir çıkarı yoktur.Her gün tepelerine onlarca bomba yağdırılan insanlara,sizi özgürlüğü-nüze kavuşturup,barışı getireceğiz diye dalga geçmekte ancak emperyalizme yaraşır bir tavidir.

Savaşın bittiği söylenmesine rağmen hala bölgeye Barış gücü gönderile-rek,bölge işgal altında tutulmaktadır.Diğer taraftan Körfez savaşı sürecinde olduğu gibi,İrak'ın çevresine asker yığınağına hazırlanılmakta,diğer taraftan sınıf savaşımının son yıllarda önemli yol aldığı Filipinlere de s a l d ı r m a-

nın planları yapılmaktadır.

Bu 8 Mart'ta savaşa karşı sesimizi yükseltmek,bölge insanlarıyla dayanışmayı pekiştirmek zorunludur. Orta-Doğulu, Afganlı kadının yanında olduğumuzu,Filistinli kadınlarla yüreğimizin çarptığını onlara duyurmalıyız.Gerici,yobaz,ortaçağdan kalma şeylere ve mollalara,katliamcılara karşı mücadele etmenin propagandasını yapmalıyız. Avrupa'da ve savaş bölgesindeki kadınların da sorumluluklarının bilinciyle hareket etmeleri gerekmektedir. Çocuklarımızı emperyalist savaşlara katılmaları için doğurmadık sloganlarıyla,sokaklara taşımalyız.İşgal bölgesine gönderilecek askerlerin oralara gitmemeleri için yoğun propaganda yapılmalı,askerlerin oralara neden gitmemeleri gerektiğine çağrılarımızı daha yüksek sesle söylemeliyiz.Emperyalizmin çirkin yüzü teşhir edilmeli,küreselleşme adı verdikleri politikalarının,insanlara açlık,sefalet,göz yaşı,katliam,savaş getirdiğini

anlatmalıyız,yazmalıyız,haykırmalıyız.

Orta- Doğunun yanı başında Türkiye ve T.Kürdistanında bir buçuk yıldır devam eden ölüm Oruçları direnişinde emperyalizmin dayatmaları iyi görülmelidir.IMF'inin de dayatmalarıyla hareket eden Türk hakim sınıfları bu güne kadar F-tipi tabutluklarda direktmektedir.19 Aralık katliamında şehit düşenlerle birlikte Ö.O da güneşe uğurladıklarımızın sayısı 85'e ulaştı. Ve bugün toplumun hücreleştirilmesinde ısrar eden faşizm can almaya devam ediyor.Baro başkanlarının önerdiği Üç Kapı,Üç Kilit formülünü direnişçiler de kabul etmelerine rağmen,faşizm direnişçileri imha politikasına devam etmektedir.Çok demokrasi havarisi kesilen ve tabutlukların asil mimarı olan emperyalist devletler ise yalalakaları olan TC'nin bu eksiksiz uygulamalarına alkış tutmaktadırlar.

Diğer taraftan,yıllardan bu yana,kendi dillerini konuşamayan,kendi kültürlerini rahatça geliştiremeyen,ibadetlerini yasaksız

işte bu 8 Mart'ta,aynı zaman da,bizlerden kilometrelerce uzaklarda gelişen bu mücadeleye kulak vermek ve faşizmin bu yaptırımlarına karşı da sesimizi yükseltmeliyiz.Tüm kitle örgütleri,aydınlar,sanatçılar,sivil toplum örgütleri ve en önemlisi de devrimci tutsaklarında sahiplendiği, Üç Kapı,Üç kilit talebini sahiplenmeliyiz. Kürt ulusunun haklı olarak talep ettiği anadil Kampanyasına sahip çıkmalıyız.

Yaşadığımız Avrupa coğrafyasında mücadele edilmesi gereken bir çok sorunlarımız vardır.

İnsanın insanca yaşamasına karşı çıkarak emeklilik,sağlık,eğitim,iş olanaklarının kısıtlanmasına giderek ve insanların sosyal faaliyete girmelerinin önü kesilerek,ekmek parası kazanma savaşı vermelerinin bilinçli politikasını çok ince bir şekilde yapan ve uygulayan emperyalizm,bir taraftan da kemer sıkmayı önerdiği halkların sırtından elde ettiği karlarla silahlanmaya ağırlık vermektedir.Yeni para birimi Euro'nun tedavüle girmesiyle,her türlü gıda,giyim,kira,vb gibi yaşam için gerekli olan temel ihtiyaçlarda yapılan ve %100'lere varan zamlardan en fazla kadınlar ve çocuklar etkilenmektedir.

Aylıklarda hiç bir artış görünmezken,pahalılığın diz boyu artmasının yanı-sıra,tek başına çocuk yetiştirenlere getirilen ek vergilendirme ve bir çok noktada verilen ek yardımların kesilmesi veyah kesintiye uğraması yalnız yaşayan kadınların durumunu daha da zorlaştırmıştır.

Özelleştirmelerin bir sonucu olarak kendini hissettiren işsizlik de en fazla kadınları hedef almaktadır.

Göçmen kadınlar hala geldikleri ülkelerin töreleriyle yaşamaya devam ederlerken,burada doğup-büyüyenlerin kültür çatışmaları ve bocalamaları hala devam etmektedir.

Artık,devletlerin desteklerinin ortaya çıktığı faşist partiler ortalarda cirit atarken,göçmenlere karşı yapılan saldırılara seyirci kalmaktadır.

Sonuç olarak diyoruz ki;Kadınlar haklarını ve dolayısıyla 8 Mart'ı da burjuvaziden zor ve şiddetle elde ettiler. Burjuvazinin sunduğu hiç bir tavize de onay vermemişlerdir,vermeyeceklerdir de.Onlar daha fazla istemesini,söke söke almasını dün biliyorlardı,bu günde ve yarın da söke söke almaya devam edeceklerdir.Mücadelelerinin merkezine kapitalizme karşı mücadeleyi koyarlarken,yabancı düşmanlığına,ırkçılığa,şovenizme,cins ayrımcılığına karşı, Dünya işçileri,ezilen Kadınlar Kardeşler.sloganına sadık kalacaklardır. Kadınların bilinçlenmesini isteyen herkes,onu kavga'nın orta yerinde görmeyi de istemelidir.

ATİK KADINLAR KOMİSYONU

ATİK; Postfach 102565, 50465 Köln; Fax: 0221 / 7390139

www.atik-online.org; e-mail: atik1986@compuserve.de

ABD ile Rusya arasında Gürcistan pazarlığı sürüyor

ABD'nin Gürcistan'a asker çıkaracağını bildirmesinin ardından Abhazy ve Güney Osetya halkları gergin bir bekleyiş içinde. ABD Kuvvetlerinin Gürcistan'da konuşlanmasının ardından ABD ve Rusya arasında yoğun bir diplomatik ve askeri hareketlilik gözleniyor. El Kaide militanlarının bulunduğu iddia edilen Pankisi geçidinde ABD'nin asker yığınağına karşı Rusya'nın da ileriye dönük planları olduğu ve belli tavizler verse bile çıkarlarını esas alacağı açıktır.

11 Eylül saldırısının ardından aradığı gerekçeyi bulan ABD emperyalizmi önce Afganistan'a müdahale etmenin zeminini yarattı. Bunu yaparken bir yandan da bu saldırının uzun süreli olacağını ve kendi deyimleri ile "teröre" destek veren tüm ülkelerin ABD tehdidi altında olacağına da değindi. Afganistan saldırısında yararlanmak üzere önce Özbekistan, Pakistan ve Tacikistan'a çok sayıda askerden oluşan ABD üsleri kuruldu. Bu ülkelerdeki ABD üslerinin herbirinde en az 3000 kişilik askeri birlikler bulunuyor. 11 Eylül'ün ardından 6 ay içinde tüm dünya üzerindeki askeri yığınağını iyice artıran ABD, Ortadoğu'dan Asya'ya Pasifik'e kadar çok sayıda bölgede askeri üsler oluşturdu. Üslerin kurulduğu alanlara baktığımızda bunların ABD Başkanı Bush'un belirttiği gibi "açık ve mevcut tehlike" oluşturan ülkelerin yakını olduğunu görüyoruz. Öyle ki 11 Eylül'den sonra ABD tarafından asker gönderilen 13 ülke var. Bunlardan bazıları Afganistan, Pakistan, Özbekistan, Tacikistan, Kırgızistan, Gürcistan, Filipinler, Yemen, Sudan, Kuveyt ve Türkiye.

Bugüne kadar ABD askerlerinin ayak basmadığı Kırgızistan'da da büyük bir askeri üs kurulması düşünülüyor. 3000 kişiden oluşacak üste askerlerin yanısıra saldı-

rı uçakları da konuşlanacak. Böylece ABD Rusya, Çin ve İran'ın tam ortasına yerleşmiş olacak. Her ne kadar ABD'li yetkililer kamuoyuna yaptıkları açıklamalarda "terörle savaş bittiğinde bu bölgelerden çekileceğiz" deseler de bu mücadelenin 50-60 yıl sürebileceğini de ekliyorlar. Son günlerde bu isimlerden ikisi özellikle ön plana çıkıyor. Gürcistan ve Yemen'de de askeri üsler açan ABD, gelen tepkileri de çeşitli açıklamalarla bertaraf etmeyi amaçlıyor.

ABD'nin Gürcistan'a asker çıkaracağını bildirmesinin ardından Abhazy ve Güney Osetya halkları gergin bir bekleyiş içinde. ABD Kuvvetlerinin Gürcistan'da konuşlanmasının ardından ABD ve Rusya arasında yoğun bir diplomatik ve askeri hareketlilik gözleniyor. El Kaide militanlarının bulunduğu iddia edilen Pankisi geçidinde ABD'nin asker yığınağına karşı Rusya'nın da ileriye dönük planları olduğu ve belli tavizler verse bile çıkarlarını esas alacağı açıktır. Yapılan kimi yorumlara göre Pankisi geçidi karşılığında Rusya da Gürcistan'ın Güney Osetya ve Abhazy bölgelerine gözlerini dikmiş durumdadır. Bunun bir ispatı da Rus Duması ve Abhazy parlamentosundan karşılıklı yapılan açıklamalardır. Rus Duması "ABD'nin Gürcistan'a askeri birlikler yerleştirdiği teyit edilirse Duma'da karşılık olarak Abhazy'nın bağımsızlığının tanınması konusu gündeme gelebilir" derken Abhazy parlamentosu temsilcileri de "Abhazy'da bu yıl içinde bu cumhuriyetin Gürcistan'dan ayrılarak Rusya'ya bağlanması ile ilgili referandum yapılabilir" diyor. Buna

devamla Gürcistan'da kendi birlikleri bulunan Rusya bu birliklerini boşaltabileceğini ancak bunun 14 yılı bulabileceğini belirterek ABD'ye askeri olarak da bir mesaj vermeye çalışıyor. Bunu yanısıra üstü kapalı tehditler görüşmelerine de yansıyor. ABD ve Rusya Dışişleri Bakanları Colin Powell ve İgor İvanov arasındaki bir telefon görüşmesinde İvanov "bu operasyon bölgede işleri daha da zorlaştırabilir. Bu hareket beklenmedik sonuçlara yol açabilir. Hem maddi ve hem de siyasi açıdan bedeli olabilir" sözleri bu tehditlere bir örnek.

Bu arada Rusya basınının ABD'nin bu atağının nedenini "terör" olarak değil, Kafkasya ve Ortaasya'nın devasa enerji kaynaklarına ulaşmak olarak belirlemesi oldukça ilginçtir. Gürcistan'ın iç durumuna baktığımızda tek sorunun Pankisi geçidine yığılan ABD askerleri olmadığını görüyoruz. Abhazy ve Osetya bağımsızlık talep ediyor. Gürcistan yönetiminin Rusya ile gergin ilişkilere sahip olması da burada yatıyor. **Rusya her iki bölgedeki ulusal hareketleri de destekliyor.** Bu arada Gürcistan yönetimi de Abhazy'yı hedef gösteren açıklamalarına devam ediyor. Gürcistan Devlet Güvenlik Bakanı Valeri Haburzan-ya, Abhazy'nın "teröristler" için iyi bir sığınak olduğunu belirterek bu bölgeyi saldırıya açık hale getiriyor. Kaldı ki bu açıklamaların ardından ABD gazetelerinde atılan başlıklar bu açıklamaların etkili olduğunu gösteriyor. Sağcı bir Amerikan gazetesi olan Washington Times bu sözleri "Abhazy terörist saklamakla suçlanıyor" şeklinde başlığına taşıyor.

Bu arada ABD basınında çıkan haberlere de değinmek gerekiyor. 11 Eylül saldırısının ardından sürekli halkı tedirgin ederek histerik bir biçimde "yine saldırı olabilir" çığlıklarını atan medya Gürcistan çıkarmasının ardından işe Rusya'yı da karıştırarak saldırı dalgasının genişlemesine hizmet ediyor. Teröristlerin Rusya'dan al-

dıkları nükleer bomba ile ABD'ye saldıracağını iddia eden medya, ABD'li yetkililerin açıklamalarını da vererek çeşitli ülkelere yapılacak müdahaleleri meşrulaştırmaya çalışıyor. "Afganistan'da dağıtılan El Kaide güçlerinin başka ülkelerde toparlanma aşamasında olduğu" vb. söylentiler sürekli tekrarlanarak sözü edilen başka ülkeler ABD saldırısına açık hale getiriliyor.

Bu olaylarda sürekli tekrarlanan bir diğer konu da ABD'nin U2 adı verilen ünlü casus uçaklarının, Afganistan'a karşı kullanılmak üzere İncirlik'te tutulmasıdır. 26 Eylül'de bunların kullanımı gündeme gelmiş ancak Rusya'nın tepkisi üzerine vazgeçilmiştir. Ancak henüz yeni yeni ortaya çıkıyor ki bu uçaklar 1991-96 yılları arasında İncirlik'te konuşlandırılmıştır.

Bir diğer önemli konu da ABD askerlerinin girdikleri bölgelerde etnik/dini, bölgesel çatışmaları da körükliyor olmalarıdır. İlk olarak Pakistan ve Afganistan arasında açığa çıkan gerilim Hindistan içinde Hindu ve Müslümanların birbirine girmesi ile devam etmiştir.

YEMEN'E ASKERİ DANIŞMAN(!)

ABD ayrıca, şimdilik askeri üsler kurmadığı veya gerek duymadığı ülkelere de askeri danışmanlar ve istihbarat uzmanları gönderiyor. Bu ülkelerden biri de Yemen. Yemen'de iki El Kaide üyesinin bulunduğu beliren ABD'li yetkililer bu ülkeye askeri kuvvet göndermeye hazırlanıyor. İki kişilik bir El Kaide grubu için 100 kişilik bir asker grubunu bölgeye gönderen ABD'nin amacının bu militanları yakalamak olmadığı çok açıktır. Bu arada ABD'li yetkililer de yaptıkları açıklamalarda El Kaide'nin sadece bir mazeret olduğunu, ABD'nin çıkarları doğrultusunda daha birçok ülkeye saldırabileceğini itiraf ediyorlar. İran, Irak, Endonezya ve Sudan'ın yanında Kolombiya ve Nepal de ABD'nin hedef tahtasında.

İbrahim Sevimli son yolculuğuna uğurlandı

68 kuşağının ve Türkiye devriminin başkaldırı ruhunu temsil eden Denizler, Mahirler ve İbrahimler; pasifizme, revizyonizme ve her türden renklenmiş reformizme karşı; radikal silahlı direnişin ve mücadelenin simgesi olarak tarihteki yerlerini almışlardır. Her ne kadar kimilerinin ardılları, reformizmin, parlamentarizmin kulvarında gezinseler de, bu başkaldırı ruhunu yaşatan, devrim mücademesine nice değerler katan onlarca, yüzlerce insanımız mevcut. İşte Türkiye zindanlarının direnç çiçekleri, işte bari-katların ve dersimin Karadenizin dağlarında şahanlaşan Maoist gerillalar ve niceleri...

1967 yılında Dev-geç içinde başlayan devrimci yaşamı, 12 Mart AFC'sı

ile süren zindan yaşamı ve işkenceleriyle devrimci geleneğin sürdürücüsü olarak bu yolda yerini alan TÖB-DER içinde yöneticiliği ve Devrimci-Yol'un önder kadrolarından olan İbrahim Sevimli 1 Şubat 2002'de yakalandığı kanser hastalığına yenik düşerek bedenen aramızdan ayrıldı.

1980 12 Eylül AFC'sı sonrası yaşamının Almanyanın Hannover şehrinde sürgün olarak devam ettien İbrahim Sevimli; emperyalist yoz, çirkef kültüre karşı daima ilerici, devrimci olanı sahiplenmiş ve aynı zamanda yazar, aydın kimliğiyle de çevresini sorunlara karşı duyarlı olmaya çalışmıştır. Hannover demokratik kamuoyu tarafından tanınan ve sevilen bir sima olması; O'nun son

yolculuğunda binlerin uğurlaması ile yalnız bırakılmayarak sahiplenmişlerdir. 16 Şubat tarihinde yapılan anma yürüyüşü ve toplantısına ATİK- ATİF taraf-

ları da katıldı. ATİK, ATİF taraftarları yaptıkları çelenk ve yayınladıkları mesajla İbrahim Sevimli'yi son yolculuğunda yalnız bırakmadı.

Emperyalizm kaybedecek, intifada ateşini yükselten Filistin kazanacak

Tüm dünyanın dikkatinin yoğunlaştığı Ortadoğu'da yaşanan çatışmaların son bulması için farklı ağızlardan değişik öneriler gündeme gelirken Filistin ve İsrail arasındaki misilleme saldırıları da sürüyor. Ortadoğu sorununa ilişkin gündeme getirilen ve en çok konuşulan Suudi Veliht Prensi Abdullah'ın önerisinin yanısıra Libya Lideri Muammer Kaddafi de bir öneride bulundu.

ABD geçtiğimiz günlerde yıllık İnsan Hakları Raporunu yayınladı. Çin, Rusya, Suudi Arabistan gibi ülkelere yoğun eleştiriler yönelen ABD; "sütten çıkmış ak kaşık" misali yine sıraladı bu raporda incilerini.

Afganistan halkına yağdırılan bombaların, yakılan evlerin, Taleban askerlerine uygulanan insanlık dışı işkencelerin sorumlusu kendisi değilmişcesine büyük bir yüzüzlükle insan hakları savunucusu kesilen ABD, bu raporda İsrail'in katliamlarını ise şöyle değerlendiriyor.

Rapora göre "İsrail insan hakları alanında bazı hak ihlallerine vesile olsa da asıl olarak terörizmle mücadele etmektedir."

Bu durumda efendisince sırtı sıvazlanan İsrail'e de, işgal ettiği Filistin topraklarında kan dökmeye devam etmek düşüyor. Her geçen gün karşılıklı çatışmaların

munda tüm Arap dünyasının İsrail'i resmi olarak tanıyarak diplomatik ilişkiye geçmesinin sağlanması şeklinde özetlenebilecek önerisi, özellikle ABD emperyalizmi ve onun Ortadoğu'daki en önemli uşağı olan İsrail'in önünü önemli oranda açacak ve nefes almalarını sağlayacak bir duruma yol açacaktır. Faşist TC'nin dışında doğru dürüst hiçbir siyasi ve ekonomik ilişkisi bulunmayan, Ortadoğu'da tamamen tecrit edilmiş ve yıllarca Filistin halkına kan ve gözyaşından başka birşey vermeyerek katliamcı yüzü tüm dünya halkları tarafından tescil edilmiş olan siyonist İsrail devletinin bu önerinin gerçekleşmesi durumunda çok önemli bir siyasi kazanım elde edeceği açıktır.

Filistin halkının bedeninden oluk oluk kan akarken İsraili yetkililer kana susmuşluklarıyla şu açıklamaları yaptılar:

İsrail Adalet Bakanı Meir Şitrity güc

Mart ayının ilk günlerinde İsrail'in saldırılarını yine Filistinlilerin eylemleri takip etti.

Nablus yakınlarındaki Balata ve Cenin'deki Filistin mülteci kamplarına tanklarla, füzelerle saldıran İsrail 30'a yakın Filistinli'yi katletti, 100 civarında insanı yaraladı. Ölen Filistinlilerin ikisinin çocuk olduğu açıklanırken çocuklardan 7 yaşında olanının kurşuna dizilmesi İsrail siyonizminin katliamcı yüzünü çok açık göstermektedir.

İsrail'in Filistinli çocuklara yönelik son saldırıları bununla da bitmemiştir. El Bedeviye köyü yakınlarında bir tepede oynayan çocuklar İsrail tanklarındaki askerlerce çağırılıp üzerlerine ateş açılmıştır. İsrail Ordusu bu hain saldırıya "Uyarı ateşiyle tesadüfen vuruldular" tanımlaması yapsa da Filistin intifadasında şimdiye kadar ölenlerin üçte birinin çocuk olması bu "tesadüf" açıklamasını yalanlamaktadır.

Bu kayıpların üzerine Filistinlilerin yaptığı 2 ayrı eylemde çoğu asker 30 İsraili öldü. Eylemi El-Fetih örgütüne bağlı El Aksa şehitler Tugayı üstlendi.

3 Mart 2002 akşamı devreye yeniden ABD emperyalistleri patentli Aphoche helikopterleri girdi. Ve devamında yine F 16 uçakları. Kana bulan Filistin topraklarına yine füzeler ve roketler yağdı. 3 Filistinli öldü.

Ve son bir hafta içinde neler oldu Ortadoğu'da? **İsrail siyonizminin binlerce çocuğunun düşlerini çaldığı Ortadoğu'da namlunun gölgesinde uyuyan çocuklar süren çatışmaların ince bir ayrıntısı kimileri için. Oysa onlar Ortadoğu'da savaşın öznelerinden biri.** Aileleri, akrabaları, arkadaşları katledilen, sakatlanan binlerce çocuk daha ergenliğe gelmeden savaşçı oluyor halkı için.

17 yaşındaki Hamas militanı Muhammed Ferhat da halkın acılarıyla beslediği kinini kuşandı. Gazze Şeridi'ndeki Yahudi yerleşim yerlerine sızan Ferhat, mermileri bitene kadar 20 dakika boyunca ateş açtı ve orada yaşamını yitirdi.

Bu saldırıya yanıt vermekte gecikmeyen İsrail, iki gün içinde en büyük katliamlarını yaptı. İçlerinde kadın, çocuk, yaşlı yaklaşık 50 Filistinli farklı saldırılarda yaşamını yitirdi. Böylece son bir hafta içinde ölen Filistinli sayısı 104'e, İsraili sayısı 35'e yükseldi.

İsrail'in Gazze Şeridi'ne yönelik saldırılarda yaşamını yitiren kamu güvenliğinden sorumlu Tümgeneral Ahmed Mefrec, son intifadadan beri öldürülen en üst düzey Filistinli yetkili olarak açıklandı.

TC TANKLARINI İSRAİL SİYONİZMİ MODERNİZE EDECEK

Ortadoğu'da yaşanan çatışmalar her geçen gün yeni bir boyut kazanırken bu yaşananlar karşısında endişelendiğini söyleyen Ecevit sorunun çözümü konusunda ABD'den olaya ağırlığını koymasını

istedi.

Oysa ki bugüne kadar binlerce Filistinliyi yaralayan, öldüren çatışmaları bu aşamaya getiren ABD'nin ağırlığından aldığı hızla kan döken İsrail siyonizmidir. Bugün Ortadoğu halklarının sırtından inmeyen ABD daha nasıl ağırlığını artırabilir sormak lazım Ecevit'e. ABD'nin çizdiği güzergahtan çıkmayan ülkemiz egemenlerinin büyük bir ikiyüzlülükle kardeş müslüman ülke teraneleri satmalarının gizlenebilir bir yanı kalmamıştır. Bunu İsrail'le geliştirdiği çok yönlü ilişkilerden de anlayabiliriz.

Askeri donanımını güçlendirmek için milyarlarca doları gözden çıkararak TC, ABD'ye uşaklıkla aynı kulvarda koştuğu İsrail ile ilişkilerini geliştirme adına yeni bir projeye daha imza attı. American General Dynamics ve FNSS-Nurol şirketlerinin de katıldığı tank modernizasyonu ihalesini İsraili IMI firması kazandı. Bugün Filistin halkına füze ve roket yağdırmada ustalaşan İsrail'in katliam deneyimlerini öğrenmek için çırpınan TC, 170 adet M60 AI tankını bu şirkete modernize ettirecek.

8 Mart 2002'de Ecevit başkanlığında toplanan Savunma Sanayi İcra Komitesi'ne Genel Kurmay Başkanı Org. Hüseyin Kıvrıkoğlu, Millî Savunma Bakanı Sebahattin Çakmakoğlu, Savunma Sanayi Müsteşarı Dursun Ali Ercan katıldı.

Toplantıda ihalenin İsrail IMI firmasınınca 700 milyon dolarlık bir teklifle kazanıldığını açıklayan Ecevit, Filistin halkına yağacak füzelere, kurşunlara nasıl para akıttığını gizlemeyeceğinden olsa gerek bazı endişelerini dile getirdi. Ecevit alınan kararla "Filistin davasına duyarlı olan Türk toplumunun tepkisi olumsuz olabilir" yönlü açıklamalar yaparak temkinli olunması gerektiğini belirtti.

Bölgede yaşanan çatışmalar birçok çevrece "içler acısı" ilan edilirken saldırıların perde arkasındaki sorumlusu ABD, yaşananlardan sonra şiddetin tırmanmasından "endişe duyduğunu" açıkladı. Bölge gelişmelerini yakın takibe almak üzere ABD, Ortadoğu temsilcisi Anthony Zinni'yi bölgeye gönderirken ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney de 10 Mart 2002 tarihinde düzenlediği Ortadoğu ziyareti ile kendi emperyalist çıkarları gereği bölge nabzını ölçecek ve yeni ülkeleri kan deryasına çevirmenin planlarını yapacaktır.

Arafat'ın da çözüm için gerek ABD'ye gerek BM (Birleşmiş Milletler)'ye gönderdiği çağrılar, yardım dilekleri bugün Filistin halkının yarasını sarmayacaktır.

Şu gerçeklik, halkların haklı mücadelesiyle er ya da geç anlaşılacaktır. Başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalistlerin ve uşaklarının kolunun uzandığı her yerde halklar için zulüm vardır. Ve bu zulmü engelleyecek olan elbette ki halkın örgütlü mücadelesidir.

yaşandığı, onlarca insanın öldüğü Ortadoğu'da ölüm artık sıradanlaştı.

Tüm dünyanın dikkatinin yoğunlaştığı Ortadoğu'da yaşanan çatışmaların son bulması için farklı ağızlardan değişik öneriler gündeme gelirken Filistin ve İsrail arasındaki misilleme saldırıları da sürüyor.

Ortadoğu sorununa ilişkin gündeme getirilen ve en çok konuşulan Suudi Veliht Prensi Abdullah'ın önerisinin yanısıra Libya Lideri Muammer Kaddafi de bir öneride bulundu.

Suudi Arabistan Prensi Abdullah'ın aslında hiç de yeni olmayan önerisini "iyimserlik veren bir gelişme" olarak niteleyen ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell; Mısır Devlet Başkanı Hüsnü Mübarek'in Filistin ve İsraili yetkilileri bir araya getirecek önerisini de takdir ettiğini söyledi. Prens Abdullah'ın İsrail'in işgal ettiği Filistin topraklarından çekilerek 1967 yılı öncesi sınırlara gelmesi duru-

kullanmanın bir zorunluluk olduğunu belirtirken şu cümleleri sarf etti: "Filistinliler ateşkes için yalvarmak zorunda kalacak. Bunun için cezalandırılmalarını amaçlayan her operasyonu onaylarım." Yine Kudüs Belediye Başkanı Ehud Olmert İsrail halkına Filistinliler'e karşı bir savaşa hazır olunması çağrısı yaptı.

Ve bu kışkırtıcı açıklamaların ardından yaşanan tablo; füzeler, bombardımanlar, kurşunlar, ölümler...

İsrail ordusunun "Renkli Seyahat Operasyonu" dediği saldırıların ardından son bir buçuk yıllık bilanço: 1436 ölüm ve binlerce yaralı (tabi ölenlerin 1100 kadarı Filistinli).

Şubat ayının son günlerinde El Aksa Şehitleri Tugayının Cenin sorumlusunun da bulunduğu 7 kişi İsrail askerlerince vurulmuştu. Bunun üzerine Filistinliler'ce düzenlenen bir intihar saldırısıyla da Filistinli militan hayatını kaybederken ikisi de yaralı olarak yakalandı.

Proletarya Partisi'nin yiğit neferleri kavgamızda yaşıyor

Emin Uğurlu

Proletarya Partisi saflarında mücadele yürütürken 27 Mart 1979'da Almanya'da şehit düştü.

Kavgamızda yaşıyor.

Mustafa Akdal

19 Mart 1982'de Proletarya Partisi saflarında mücadele yürütürken Almanya'da trafik kazası sonucu ölümsüzleşti.

Kavgamızda yaşıyor.

Hıdır Yıldız

17 Mart 1986 yılında Dersim dağlarında çatışarak şehit düştü.

Kavgamızda yaşıyor.

AHMET MUHARREM ÇİÇEK

Elazığ'da gerici bir ailenin çocuğu olarak doğdu.

İstanbul Tıp Fakültesi'nde okurken Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimiyle tanışan Ahmet Muharrem Çiçek, Proletarya Partisi saflarında savaşırken aranın duruma düşmüştü. Son olarak kaldığı İstanbul Şeh-

remini'ndeki ev bir ihbar sonucu polisler tarafından sarıldığında teslim olmayarak çatışan A. Muharrem yoldaş, son mermisini de harcadıktan sonra silahını kırıp düşmana bırakmadı.

19 Mart 1973'teki bu çatışmada eve giren polislerce katledilen Ahmet Muharrem Çiçek silahını kırıp düşmana teslim etmeme geleneğini yaratarak tarihe adını yazdırdı.

Anısı mücadelemize ışık tutuyor.

Tarihine sahip çıkmayan, geleceği kazanamaz

Karadeniz'i kızıştıranların kavgasını büyütüyoruz

Deniz, Hüseyin ve Yusuf'un idamını engellemek için THKP-C ve THKO'nun birlikte düzenledikleri eylemde Ünye'de bulunan NATO üssünden 3 İngiliz teknisyeni kaçırarak, Niksar'ın Kızıldere köyüne giden Mahir Çayan ve arkadaşlarının bulunduğu ev, 30 Mart 1972 tarihinde TC askerleri tarafından sarıldı. Teslim olmayarak çatışan Mahir Çayan ve arkadaşları Türkiye devrim tarihinde devrimci dayanışmanın en güzel örneklerinden birini sergileyerek ölümsüzlüğe ulaştılar. Onları kavgamızda yaşatıyor, kanlarının yerde kalmayacağına and içiyoruz.

18 Mart 1871 Paris Komünü

Proletaryanın burjuvaziye karşı giriştiği ilk iktidar denemesi olan Paris Komünü; bugün uluslararası proletaryanın ve onun önderliğindeki ezilen dünya halklarının sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerinin ilham kaynağı olmakta ve bu mücadelenin yolunu aydınlatmaktadır.

1789'da iktidarı ele geçiren burjuvazi aradan çok zaman geçmeden emekçi yığınlara baskı ve şiddetini göstermede gecikmedi. Feodalizme karşı mücadelede barış, eşitlik ve özgürlük sloganlarıyla kitleleri ardından sürükleyen burjuvazinin baskı ve sömürsünün feodalizmden aşağı kalır yanı yoktu.

İşçilerin yaşam koşulları gittikçe kötüleşiyor, Fransız burjuvazisinin sermayesi işçilerin kanı-canı üzerinde yükseliyordu. Bu baskı ve zulme karşı emekçiler birçok kez ayaklanmış fakat doğru bir önderlikten yoksun olduklarından bu ayaklanmalar başarıya ulaşamamıştı.

Birçok kez burjuvazinin ihanetine uğrayan proletarya edindiği deneyimlerle kendi örgütlerini kurdu.

Paris işçi örgütlerinin temsilcileri toplanarak bir Merkez Komitesi seçtiler. Merkez Komitesi'nin önderliği

altında Paris'in 20 yönetim bölgesinde Genel Güvenlik Konseyi'nin kurulmasını kararlaştırdılar. Ayrıca Merkez Komitesi Prusya saldırısına karşı Paris'in savunulmasını örgütleyeceğine dair hükümete söz verdi ve bunun için de; halkın kitle halinde silahlandırılması, polis örgütünün dağıtılması, derhal Komün seçiminin yapılması vb. istemleri içeren kendi programını hükümete sundu. Hükümet, Komün seçimlerine izin vermedi ama Ulusal Muhafız örgütlerinin kurulmasını onayladı. Böylelikle işçilerin silahlanma olanağı doğmuş oldu.

Prusya ordusunun 18 Eylül 1870'deki Paris kuşatmasında bari katlarda yiğitçe direnen işçiler, burjuvazinin Prusya ile el altından anlaşmasını anlayınca, hükümete doğru yürüyüşe geçtiler. Bu kendiliğinden gelişen işçi eyleminde hükümet gösteriyi bastırmak için birçok kişiyi tutukladı.

Bu olayın hemen ardından Millet Meclisi seçimleri yapıldı. Ve 17 Şubat 1871'de Thiers hükümeti kuruldu. Hükümet ilk iş olarak Prusya ile bir anlaşma imzaladı. Prusya birlikleri Paris'in bazı mahallelerine yerleşmeye başladılar ve denetimlerine al-

dılar. Bu durumu öğrenen işçiler, hemen harekete geçtiler. Ve bir Ulusal Muhafız Federasyonu kurdular.

18 Mart'ta Thiers hükümeti, işçilerin Prusya birliklerinden ele geçirdikleri topları almaya kalkışınca, işçiler sokaklara döküldüler. Yine aynı gün (Thiers hükümetinin karşı çıkmasına rağmen) Merkez Komitesi, Komün seçimlerinin yapılmasına karar verdi. **Verilen bu karar, yeni bir iktidarın, Proletarya iktidarının doğuşu demektir.**

Burjuvazi Komün seçimlerini boykot etmesine rağmen, işçiler büyük bir coşku ile seçimlere katıldılar. Yapılan seçimlerden sonra Komün peş peşe önemli bazı kararlar aldı. Bakanlıklar yerine komisyonlar kuruldu. Silahlı halkı temsil eden Ulusal Muhafızlar, sürekli ordunun ve polis örgütünün yerine geçirildi. Patronlar tarafından terkedilen işyerleri, işçilere verildi. Fırınlardaki gece çalışmaları kaldırıldı. Fabrikalardaki para cezaları kaldırıldı. Boş konutlar en çok gereksinimi olan ailelere verildi. Ayrıca Komün üyeleri başta olmak üzere, bütün kamu görevlileri aynı ücreti alacaklardı. Ve bunlar her an için görevden azledileceklerdi.

"Mülksüzleştiricilerin mülksüz-

leştirilmesini" hedef alan Komün; bu davranışlarıyla bütün şimşekleri üzerine çekmişti. Paris proletaryasının yaktığı bu devrim ateşini bütün Fransa'ya yayılmadan söndürmek için harekete geçen burjuvazi, Prusya burjuvazisinden destek alarak hazırlıklara girişti. Bu durum karşısında Komüncüler Fransa'nın hainlerine karşı savaş açmaya karar verdi. Ancak geç kalmıştı. Ulusal Muhafızların 2-4 Nisan tarihleri arasındaki saldırıları, takviye güç olan Versay birlikleri tarafından geri püskürtüldü. Bunun ardından, Thiers hükümeti Komün'e karşı azgınca saldırıya geçti.

Marks'ın deyiimiyle **"Göğü fetheden"** Parislilerin, bu şanlı direnişi, Komün'ün düşüş tarihi olan 28 Mayıs 1871'e kadar sürdü.

Marks'ın **"insan neslini sınıf hakimiyetinden ebediyen kurtaracak büyük sosyal devrimin şafağı"** olarak değerlendirdiği Paris Komünü; yenilgisine rağmen, proletaryanın, burjuvaziden iktidarı almasının ilk pratik deneyi olarak tarihi bir öneme sahiptir.

“LİG, emperyalist saldırılara karşı halkların ortak mücadelesinin örgütüdür”

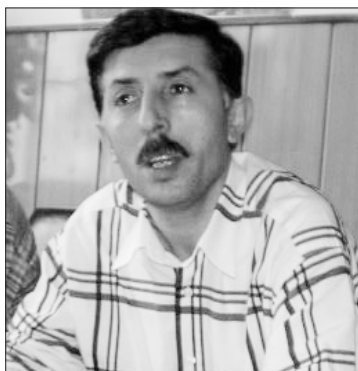
Asya'nın, Afrika'nın, Latin Amerika'nın, Kuzey Amerika'nın, Avrupa'nın, Okyanusya'nın 37 ülkesinden 217 anti-emperyalist ve demokratik kitle örgütünden 337 delegenin katıldığı kongreyle 2001 Mayıs'ında kurulan Halkların Uluslararası Mücadele Ligi'nin iki kongre arasında en yüksek karar organı olan Uluslararası Koordinasyon Komitesi (ICC) üyeleri Deri-İş Sendikası Genel Başkan Vekili **Musa Servi** ve Belediye İş Sendikası 2 Nolu Şube Başkanı **Hasan Gülüm**'le LİG'in amaçları, hedefleri ve çalışmaları üzerine yaptığımız söyleşiyi tüm devrimci-demokrat kamuoyunun LİG'i tanımaları ve önemini kavramaları için bir katkı olacağı dileğiyle okurlarımıza sunuyoruz.

Emperyalizmin neo liberal politikalarına karşı işçi sınıfı ve bağlaşıklarının tepkisi ve bu tepkinin yarattığı bir örgütlenmedir LİG.

-LİG hangi ihtiyacın ürünü olarak oluşturuldu? Amaç ve hedefleri nelerdir?

Musa Servi: Dünyaya baktığımızda emperyalistlerin işçi sınıfına karşı hem kendi ülkelerinde hem de sömürge, yarı sömürge ülkelerde neo liberal politikalarla saldırdığını görürüz. Gelişen noktada emperyalizm siyasi ve ekonomik olarak içinde bulunduğu krizi değişik çıkışlarla, giderme çabası içinde. Yeni Dünya Düzeni, küreselleşme adı altında da emekçileri daha fazla sömürmekte, hak gasplarını daha fazla uygulamakta. Yeni Dünya Düzeni söylemi içinde artık sınıf hareketi, sınıf mücadelesi olmayacaktı, bu yönüyle de emperyalistler de istedikleri şekilde saltanatlarını sürdüreceklerdi. Bizim ülkemiz gibi yarı sömürge yapıya sahip ülkelerdeki işçi ve emekçiler cephesinde bu saldırılar daha fazla kendisini hissettirdi. Mesela özelleştirmeler sonucu yüzbinlerce insan işini kaybetti. Gümrüklerin kaldırılmasıyla ithal malların ülkeye gelmesiyle, IMF'nin tarım politikasıyla dışa bağımlılık daha da büyüdü. Şu anda Avrupa ülkelerinde de geçmişte kazanılmış sosyal haklar emperyalist saldırı karşısında sürekli eriyor.

Bu çalışma sendikaların içinde bulunduğu çıkmazı da kırma yönünde önemli bir misyon üstlenecektir.

Yarı sömürge ülkelerde de, gelişmiş ülkelerde de işçi ve emekçilere yönelik saldırıları boşa çıkartabilmek için, küreselleşmeye karşı işçi sınıfı mücadelesinin ileri taşınması için biraraya gelinmesi gerekiyordu. Küreselleşmeye karşı anti faşist, anti emperyalist olan güçler biraraya gelerek bir çıkış noktası yakalamak zorundaydı. LİG de bunun ürünü olarak 37 ülkede yapılan çalışmalar sonucu çeşitli demokratik kitle örgütleri ve sendikaların oluşturduğu bir yapı. Bu çalışmada ilk aşamada tartışmalar, farklı bakış açıları da oldu. Ama biz, sendikaların her ne kadar sınıf mücadelesinde bir araç olarak kurulsun da nihai zaferi, nihai mücadeleyi mutlaka beslemesi gerektiğini düşünüyoruz. Ve LİG'de de bu yanı öne çıkarıldı. Birçok kurumun LİG'in bu çalışmasında biraraya gelerek böyle bir çıkış gerçekleştirilmesi, gerçekten bu kadar görkemli bir çalışma sergilenmesi, bu kadar sendika ve kitle örgütünün biraraya gelmesi önüne koyduğu hedeflerin gerçekleştirilebilirliği ve programının umut verici olmasından kaynaklanmaktadır. Mesela biz LİG'in kuruluş aşamasına da katılmıştık. Çeşitli sendikalar içindeki “olumsuz-

luklara, esen rüzgara karşı duramayız” anlayışına karşın, dünyada ezilenler olarak, çalışanlar olarak küreselleşme saldırısına karşı, emperyalistlerin yeni söylemlerine karşı da bir çıkış noktası olarak değerlendiriyoruz. Sonuç olarak emperyalizmin neo liberal politikalarına karşı işçi sınıfı ve bağlaşıklarının tepkisi ve bu tepkinin yarattığı bir örgütlenmedir LİG.

-LİG'in bugüne kadar yaptığı çalışmalar konusunda bilgi verir misiniz?

Hasan Gülüm: LİG'in üzerine oturduğu 16 madde var. Bu maddelerin başında emperyalizm, faşizme ve her türden gericiliğe karşı dünya halklarının sosyal kurtuluş mücadelelerine omuz verir. Bu bir tanesidir. Gençliğe ilişkin, köylüye ilişkin vs. en genel anlamıyla bu 16 başlık devrimci demokrat kamuoyuna deklare edildi. LİG'in yaptığı çalışmalar şu ana kadar Türkiye'de pek fazla görülmedi. Çünkü esas olarak şu an LİG kendi kendini yerli yerine oturtmak istiyor. Bu şimdilik bir tanım süreci, kitlelerle buluşma süreci aslında. Esas olarak bu süreçten sonra yani bu süreci tamamladıktan sonra pratik eylemliklerine yansiyacak. Bu yönünü henüz tamamlamış değil. Örneğin ülkemizde henüz bunu tamamlamış değiliz. Kendi dışımızdaki kesimlere açılmış değiliz.

Musa Servi: LİG'in en başta kendi içinde kurumsallaşması gerekiyor, bu süreç içerisinde yani kuruluş aşamasından bu yana önüne koyduğu hedefleri gerçekleştirilmesi, verimli çalışma yapabilmesi için kurumsallaşması gerekiyor. Şu anda merkezi yeri Hollanda'dadır, ayrıca Filipinler'de ve İngiltere'de de büro açılacak. Buraların da kurumsallaşması gerekir. Ve bu ülkelerden bilgi akışının net bir şekilde, düzenli bir şekilde alınmasının yöntemleri araştırılıyor, bunun araç gereçleri mutlaka hazırlana-

cak. Çeşitli ülkelerde küreselleşme karşıtı yapılan eylemlerde LİG de yerini almıştır. Bu, çok kitlesel biçimde basında kamuoyunda öne çıkmamış olabilir. Ama mutlaka bu küreselleşme karşıtı grupların da yönlendirilmesi öncülüğünün yapılması temelinde bir çaba içerisinde. Ancak ülkemizde LİG'le ilgili yaptığımız çalışmayla ilgili, şunu açık ve net bir biçimde ortaya koymamız gerekir. LİG'in faaliyetine çok ihtiyaç duyulmasına rağmen henüz tam anlamıyla bilince çıkarmış değiliz. Sınıf mücadelesini derleyip toparlayıp genel saldırıları boşa çıkartmak temelinde de, LİG'in üzerine gitmede de henüz yeterince propagandasını yapmış değiliz. Bu anlamda tüm ülkelerde görev alan LİG'e üye olan adayların da kurumsallaşmayı öne çıkarması gerekir. Bundan sonra Dünya Ticaret Örgütü'ne karşı, gerek 16 Mart'a gerek 18 Mart'a yönelik bir program çıkarıldı. Bu program doğrultusunda katılımcıları bağlı bulunduğu ülkelerde bu tür protesto gösterilerine katılacaktır. Bunun dışında biliyorsunuz LİG, Başkan vekili **Memik Horoz'un tutuklanması ile ilgili çeşitli ülkelerde protesto gösterileri basın açıklamaları yapmıştır.** Tabi bu desteğin yetersiz olduğunu bilince çıkartarak tekrar tüm üyelerine bu konuda faks çekmiş, basın bülteni hazırlamış Türkiye konsoloslukları önlerinde farklı eylem biçimleri koymuştur.

-37 ülkeden katılımı var dediniz. Bu kadar ülkeden bu kadar çok kurumun biraraya gelmesi nasıl sağlandı? Nasıl bir çağrı üzerine biraraya geldiniz?

Musa Servi: Başta da söyledik. Emperyalizmin siyasi ve ekonomik olarak çıkmazda olduğundan dolayı tüm ülkelerdeki emekçi halklara yönelik uyguladığı baskı politikası var. Bu baskı politikalarını boşa çıkarabilmenin yolu da mutlaka müca-

deleden geçer. Kendi ülkemizi gözönüne aldığımızda da bu anlamda IMF ve DB'nin dayatmaları sonucu tamamen onlara bağılı olduğumuzdan dolayı gerek işçi kesiminde, gerek öğrenci gençlik kesiminde, gerek tarım ve köylü kesiminde yoğun bir sıkıntı ve tepki var işte bu tepkinin örgütlenbilmesinin yolu da mutlaka ortak hareket etmekten geçer. LİG'in kuruluşu yeni değildir, uzun yıllardır bunun çalışması yapıyordu. Aynı temeller doğrultusunda, aynı ilkeler temelinde birleşen kesimler, kurumlar bu ihtiyacın ürünü olarak biraraya geldiler. Bizler ilk etapta yeterince hazırlanarak katılmadık. Ama oraya gittikten ve oradaki coşkuyu yaşadıkten sonra buraya döndüğümüzde eksiklerimizi giderme çabası içine girdik. Burada alt çalışmalar oluşturma çabası içindeyiz. Bugün öncelikli olarak LİG'i tanıma görevimiz var. Öncelikle kendi tabanımıza anlatmamız gerekir ve bunun dışında dışımızdaki devrimci demokrat kesime anlatmamız gerekecek. Bir örnek vereyim. Bir süre önce Van'a bir kongreye gittik. Sendikalarda artık karşı koyuş çok düşük, tamamen bir teslimiyetle karşı karşıya. Çok haklı olarak işçiler “artık ne yapacağız, ölümüne terkedildik, herkes çıkışını bekliyor” diyordu. Ben de Halkların Uluslararası Mücadele Ligi'nden bahsettim, işçilerin büyük dikkatini çekti. İşçi ve ezilen halklar yaşanan tikanıklıktan kaynaklı bu tür oluşumlara umutlu bakıyor ve bir çıkış olarak görüyor. İşte bizim artık böyle bir çıkış noktamız var. Bu çıkış noktasında da yerimizi almamız gerektiğini düşünüyoruz.

-LİG'in örgütlenmesi Türkiye'de sendikalar üzerinden mi olacak? Neden sendikalar üzerinden?

Hasan Gülüm: LİG değişik ülkelerdeki kurumlardan oluşuyor. Türkiye ayağında bizler bu

işin sendikalar üzerinden gidilmesini hem mevcut sürecin kendisine denk düşen bir çalışma olduğunu düşünüyor, hem doğrusunun da bu olduğuna inanıyoruz. Nedeni şu; şimdi işçi sınıfı içerisinde, kitleler içerisinde sendikalar çok önemli bir misyonu taşıyor. Ayrıca toplum içinde de çok önemli bir rol oynuyor sendikalar. Bugün yetersiz, eksik, olumsuz olmasına rağmen sendikalar, yerli yerine oturtulduğunda, doğru işletildiğinde etkili bir güç olacaktır. Tam da bu LİG'in biçimini buralardan, esas olarak işin sahibi olan işçi ve emekçilere taşınabileceğini düşünüyoruz. Dolayısıyla bunun etrafında örgütleyicisi olan, onları reddetmeyen, onları ortak eden ama işin merkezinde sendikalar olmalıdır. Türkiye'de de bunun üzerinde inşa etmeyi hedefliyor. Bu çalışma sendikaların içinde bulunduğu çıkmazı da kırma yönünde de önemli bir misyon üstlenecektir. İşçi sınıfının üzerinde uluslararası, enternasyonal bir oluşum olması da olumlu bir etkiye bulunacaktır.

- Türkiye ayağını ele alırken kısa vadede mi düşünüyorsunuz? Yoksa uzun vadede tüm demokratik kurumları ve sendikaları içine alacak bir çalışma mı düşünüyorsunuz?

Hasan Gülüm: Şimdi şöyle, LİG'e katılabilmek için LİG'in son 1. yürütme kurulu toplantısında kamuoyuna çok net deklar edildi. Aynen şu; anti faşist, anti emperyalist olan her kitle örgütü bu sürece katılabilir, ama bu hemen tamam katılıyor, elbette böyle değil. Yani LİG'in temsilcilerinin denetiminden geçecektir. Yani LİG'in kaide ve kurallarını benimseyecektir. Bu yönüyle kendi dışımızdaki sendikalardan başlayarak demokratik kitle örgütlerini örgütlemeyi düşünüyoruz. Bu, bugün hemen olabilecek iş değildir, sürece yayılabilecek bir iştir. LİG'in kongresine bir buçuk yıl kaldı. O zaman Türkiye'deki durum da net olarak ortaya çıkar.

-LİG'in kurulmasıyla birlikte hemen sonuç alıcı bir takım beklentiler ortaya çıktı. Böyle bir ele alış doğru değil, geniş kesimleri kucaklamak için daha ince elelyip sık dokumak gerekiyor herhalde.

Musa Servi: Bu mücadele uzun soluklu bir mücadele, yani kısa sürede sonuçlar almamız mümkün değil. Başta kendi içerisinde kurumsallaşması gerekiyor. Bunun dışında da faaliyeti uzun bir faaliyet olarak değerlendirmek gerekir. Önce LİG'in ihtiyaçlarına göre, LİG'e uygun kendimizi konumlandırmamız gerekiyor. Siyasi ve ideolojik olarak kendi tabanımızda tartışıp, bilince çıkarmak gerekiyor.

Önümüzdeki sürece baktığımızda ileride saldırılar daha da yoğunlaşacak. O zaman LİG'in ihtiyacı daha fazla hissedilecektir. Ama bizim bu ülkelerdeki faaliyeti nasıl bütünleştirebiliriz, o dayanışma ruhunu, enternasyonal dayanışma ruhunu nasıl öne çıkarmak gerektiğini düşünüyorum. Uzun ve kısa vadeli hedefler koymak zorundayız. Kısa vadeli hedefler içinde LİG'in amacını gerçekten bizim başta kendi tabanımıza anlatmamız gerekiyor, sonra demokrat kesime anlatmak gerekir, sonra bunun tanıtımı ile ilgili geniş toplantılar yapmak gerekir, işçi eylemlerinde ya da değişik eylemlerde dayanışma ruhunu ortaya çıkarmak gerekir. Bu temelde beslemek gerekir diye düşünüyorum.

-Dünyada gelişen bir küreselleşme hareketi var. Bu hareketi nasıl değerlendiriyorsunuz ve LİG'in bu hareket içindeki yeri nedir?

Musa Servi: LİG bu küresel-

rütenler bunu çok önce görmüşlerdi aslında ve LİG kurulurken zaten bu çalışma bunun üzerinde oturmuştu. Belki tam olarak örgütlenemedi, bu hareketleri ya da bu kurumları kendi içerisinde toparlayamadı. Ama LİG'in üstlenmesi gereken tam da işin bu boyutu. Bunun için de her ülkenin kendi toprakları içerisinde bunun alt yapısını, ayaklarını oluşturması gerekiyor. Biz kendi ülkemizde de bunu oluşturmaya çalışacağız. Tabanımızın yani işçi sınıfının esas olarak bu sürece katılmasını örgütleyeceğiz, kendi dışımızdaki sendikalara bu süreci götüreceğiz, dışımızdaki sendikaları bu sürece katacağız. LİG'in ihtiyacını onlara anlatıp bu sürece onları katacağız. Türkiye'de de son süreçte küreselleşme karşıtı kurumlar, gruplar hatta bireyler var, ama örgütsel olarak bir boşluk var. Tam da bu ayağını LİG'le doldurmak istiyoruz. LİG'in üstüne oturduğu misyona uygun konumlandır-

ma politikası var.

Musa Servi: Ancak Emperyalistlerin kendi içinde yaşadığı dalaşı var. Gerek Çin gerek Rusya gerekse Avrupa'ya baktığımızda bunu çok net görebiliriz. ABD tek hakim güç havasına girse de işin esası öyle değil, emperyalistler arası çatışma esastır ilkesi geçerliliğini koruyor. Biz LİG olarak çıkar çatışmasının bitmediğine inanıyoruz, zaten ileride bu kendini açığa çıkaracaktır. Emperyalizm kedisine yönelik nerede bir mücadele varsa onu bastırmak istiyor. Özellikle de Halk Savaşı temelinde yürütülen mücadelelere eski bir önem veriyor ve bastırmak için her türlü yöntemi mübah görüyor. İşte emperyalistlerin konsensüs sağladıkları nokta burasıdır. Yani kendi egemenliklerini sürekli kılmak için halkın çıkarları için muhalefet yapanları bastırmaktır. Bu temelde onların gerçek yüzünü emekçi halklara iyi bir

leşme karşıtı gösterilerde yer almıştır. 11 Eylül saldırısı sonrası küreselleşme karşıtı eylemlere "terör" bahane edilerek bir saldırı sözkonusu. LİG önüne belirli faaliyetler koymuştu. Küreselleşme karşıtı eylemliliklerde yer almak organize etmek de bunlardan biriydi. Bu konuda çalışmaları var. Ancak bu küreselleşme hareketinin içeriğinin doldurulması gerekir. Küreselleşme karşıtı grupların hepsi anti faşist, anti emperyalist güçler değil. Bunlara dikkat çekildi. Hatta bir toplantıda LİG'i içeri almamaya çalışmışlar. Ama bizim görevimiz içeriğini doldurarak önderliğini yapmaktır. Önümüzdeki süreçte LİG'in öne çıkarılması gerekir.

Hasan Gülüm: Son dönemlerde dünyada küreselleşme politikalarına karşı eylemlilikler artmakta. LİG'in çalışmasını yü-

mak ve işlevli kılmak istiyoruz.

-LİG 11 Eylül saldırısını ve ardından gelişen emperyalist saldırganlığı nasıl değerlendiriyor? Bu konuda bu emperyalist saldırganlığa karşı çalışmaları var mı?

Hasan Gülüm: 11 Eylül'ün kısa adı "emperyalizm kağıttan kaplandı". 11 Eylül sonrasında dünya emperyalizmi kendisini yeniden yapılandırıyor. LİG böyle değerlendiriyor. Burada mevcut yarı sömürge ve sömürge ülkelerde saldırılarını barış ve kardeşlik adına yapıyor. Barış adına savaş, gözyaşı, kan var. Buna benzer bütün ülkelerde yaptığı, kendi politikalarını bu ülkelerde yerleştirmesidir. Sürece böyle bakıyor. LİG'in emperyalizmin yeniden yapılandırılmasına karşılık halkların mücadelesiyle ortaklaşarak karşı koy-

şekilde kavratmamız gerekir. LİG'in görevlerinden bir tanesi de budur.

-LİG'in son toplantısında Nepal ile ilgili de bir karar çıktı ...

Hasan Gülüm: Nepal'de monarşiye karşı bir mücadele var ve LİG de Nepalilerin verdiği önerge doğrultusunda bu mücadeleyi destekleme kararı aldı. Örneğin ABD son dönemlerde bu gibi Halk Savaşının güçlü olduğu yerlerde özel elemanlarını, birliklerini, kurumlarını buralara yöneltiyor. Bunu Peru'da Gonzalo'nun tutsak edilmesinde de görmüştük. Filipinler'de son dönemde savaşın seviyesinin aşağıya çekilmesi için yeni taktik ve yöntemlerle ABD tarafından özel görevli insanlar gönderiliyor. Nepal'de de benzer durum söz konusu.

- Türkiye'de süren Ölüm Oruçları ile ilgili LİG'in çalışmaları konusunda bilgi verir misiniz?

Hasan Gülüm: Bu konuda bizim bir önergemiz oldu LİG'e ve kabul edildi. ÖÖ'larına ilişkin LİG'e katılan kuruluşlar kendi ülkelerinde, ÖÖ'larının bitirilmesi ve tutukluların taleplerinin kabul edilmesi yönünde çalışmalar yürütüyorlar. Aynı zamanda konuya ilişkin topladıkları imzaları da ilgili yetkililere gönderdiler. Avrupa'da da buna ilişkin katkı sunuyorlar. Orada bulunan Türkiyeli demokratik kitle örgütleri bu mücadeleye katkı sunuyorlar. Bu konuda tüm kurumlar güçleri oranında birşeyler yapacaklar. Bir de bir basın bülteni hazırlayarak demokratik kamuoyuna sunduk.

-Devrinci demokrat kamuoyuna ya da kurumlara bir çağrınız, mesajınız var mı?

Musa Servi: Elbette demokratik kamuoyuna bir çağrımız olacaktır. Bütün dünyada da gördüğümüz üzere tüm ezilen kesimlere yoğun ve vahşi bir saldırı söz konusu. Nerede bir direnme varsa emperyalizm bu direnme ruhunu boğmaya yönelik yoğun bir çaba içerisinde. Buralardaki halk mücadelesini ekonomisiyle, askeriyle, parasıyla bastırmaya yönelik çaba içinde. Çalışanlar açısından da baktığımızda gerek kazanılmış hakların elde edilmesi gerek emperyalizmin küreselleşme adı altında saldırılarını boşa çıkarmanın yolu da oradaki halkların ortak mücadelesidir. Türkiye'de de yoğun bir saldırı ile karşı karşıyayız. Sendikalar cephesinde örgütlenmeye yönelik yoğun bir saldırı var. İnsanlar açlık ve sefaletle karşı karşıya, işten atılıyor, ekonomi tamamen IMF politikalarına teslim edilmiştir. Tarımla uğraşan vatandaş tarlasını ekemeyecek durumdadır. Bunlar da ileriki süreçte daha fazla açlık, yoksulluk demektir. Yüreği emekten yana çarpan insanların mutlaka LİG etrafında birleşmesi gerekiyor. Şu anda LİG'e 16 tane başvuru var. Bu da LİG'in önemini gösteriyor.

Hasan Gülüm: Başta da söylediğim gibi bizim dışımızdakilere bunu anlatacağız, bu iş tamamlandıktan sonra LİG görevlerini yerine getirebilecektir. LİG mücadelenin ortaklaştırılmasının bir aracıdır. Genel saldırılara karşı halkların ortak mücadelelerinin örgütlenmesidir. LİG'in ortaya koyduğu siyasal anlamda genel tespitlerde ortaklaşan herkesle ortak olabilir. Bu konuda biz kendi üzerimize düşeni yapmaya çalışacağız, anti emperyalist, anti faşist tüm güçleri Halkların Uluslararası Mücadele Ligi'ne çağırıyoruz.

Zulümle susturmak isteyenler barikatlarda yenildiler

**“Haykır acını ey halk
Başegme haykır!
Bir yol kavşağında ve
ancak
yaraların haykırışla onarılır”**

Haykırdılar.... yürüdüler zulmün üstüne üstüne Gazi sokaklarında, Ümraniye’de, Okmeydanı’nda, Nurtepe’de... Saldırlara karşı bedenlerini barikat yaparak isyan ateşleri yaktılar karanlığa inat Mart’ın isyancı ruhunu kuşanarak. Katliam ve direnişin içiçe yaşandığı Gazi sokakları, zulme, zulmedenlere direnişle karşılık vermenin zorunlu olduğunu bütün yalınlığıyla bir kez daha ispatladı.

Bir katliamın ardından tepki olarak başladı ilk başlarda Gazi direnişi. Tarihler **12 Mart 1995**’i gösterdiğinde saat 20:45’te Gazi mahallesinde **Cemevi ve dört ayrı kahvehane otomatik silahlarla tarandı**. Bu saldırıda Cemevi bekçisi **Halil Kaya** ve gasp edilen taksinin şoförü öldürüldü. Halil Kaya ve taksi şoförünün öldürülmesini protesto eden Gazi Halkı sokaklara döküldü.

Saldırıları bizzat devlet tarafından düzenlenmişti. Amaç belliydi; işçi, emekçi, ilerici kitlelerin, biraraya geldiği bu kahvehaneleri tarayarak, mez-

hep çatışması gibi göstererek halka gözdağı vermek ve onların sorunları çerçevesinde örgütlenmesinin önüne geçmekti.

Yılların birikmiş kin ve nefretini kuşanan Gazi halkı başkaldırdı. Devletin alevi sünni çatışmasıymış gibi gösterme girişimlerine rağmen devrimcilerin de kısa sürede müdahaleleriyle adresini doğru belirledi. Planları tutmadı; halk camilere değil karakola yöneldi. “Olay polis ve MİT’indir, katiller karakolda, oraya yürüyelim” diyen binlerce kişi Gazi Polis Karakolu’na yürüyüşe geçti. Böylece yaratılmaya çalışılan alevi sünni çatışması boşa çıkarılmıştı. Çevik Kuvvet vahşice kitleye saldırdı. Çevik Kuvvet yetmemişti devlet, ordusunu da göndermişti Gazi’ye. Panzeriyle, gaz ve sis bombalarıyla, binlerce silahlarıyla onbinlerce kurşun yağdırdı.

“Başımızda olayın ilk günü helikopter dolanıyordu. Barikatlarda herhangi bir taşkınlık yoktu. Ne olduysa panzerler hücum edince oldu. Polisler ateş açmaya başladılar. Ben polislerin ortasında kaldım. Vurun, bu alevilerin kökü gel-sin’ diye bağıyorlardı. Sopa-yı dikine dikine vurdular kafama. Sayamadım bile. En az 30 polis vardı. Beni köşeye sıkış-

tırmaya çalıştılar. Karanlık bir boşluğa çekselerdi öldüreceklerdi. Mermiyi sürdü o anda yaralandım.” (Mahalle halkının anlatımlarından)

“Biz yıllardır bu mahallede alevi sünni kardeşçe yaşamaktayız. Bu, bazı çevreleri rahatsız etmekteydi. Ve her fırsatta düşmanlık yaratmaya çalıştılar. Bunu beceremeyince böylesi bir yola başvurdular. Olaylar sırasında yaralanan arkadaşlara sünni kardeşlerimizden de yardım edenler oldu. Polisin vahşetinden kaçanları evlerine alıp polisin gazabından kurtardılar. Tüm bu dayanışmaya rağmen bir “alevi sünni çatışması var” biçiminde açıklama yapanların tek bir niyetleri var. O da provokasyon yaratmak” (Mahalle halkının anlatımından)

Muharebe başlamıştı. Devrimci ve komünist güçlerin de çabasıyla halk hazırlıksız olmasına rağmen devletin saldırısına boyun eğmedi. Eline ne geçerse onunla mahallenin her caddesine her sokağına barikat kurdu. Vahşice saldırılara cesaretle, bilinçle, cüretle karşı koydu. Dillerinde sloganlar, gözlerinde devlete nefret, tüm yüreklerini ortaya koyarak, kadını, erkeği, genci, yaşlısı, çocuğuyla, barikatın arkasına geçtiler.

“Evli ve bir çocuk annesiyim. O akşam eşim evde yoktu. Ancak ertesi gün sokağa çıkabildik. ‘Gazi faşizme mezar olacak’ sloganları ortalığı inletiyordu. Halkımız çok güzelleşmişti.. Tek yürek tek yumruk misali karakola ilerlemeye çalışıyordu(...) İlk ateş açıldığı an o koşuşturma içinde inşaatın bodrumuna eşimle ve birkaç insanla birlikte sığındık(...) Sonuçta kitlenin kalmadığı bir anda çevik kuvvet bodruma girdi. Bizi zorla coplarla dışarı çıkardı. Alanda rastgele sağımıza solumuza coplarla vurmaya başladılar. Sendeledim ve düştüm.” (Mahalle halkının anlatımından)

Barikatın iki yakası vardı; Bir yakasında işçisi, işsizi, ev kadınları, esnafıyla emekçi **Gazi halkı**; direnişi, azmi ve kararlılığı temsil ediyordu. Diğer taraftaysa kiralık katilleri, hainleri, halk düşmanlarıyla **devlet**; korkuyu, onursuzluğu, kallesliği temsil ediyordu. İki yakada kıyasıya süren bu muharebede **Halil Kaya**, Reis Kopal, **Fadime Bingöl**, Sezgin Engin, **Ali**

Yıldırım, Zeynep Poyraz, **Mümtaz Kaya**, Dilek Sevinç, **Fevzi Tunç**, Hakan Sel, **Mesut Efe**, Hüseyin Bilal, **Hasan Gürgen**, Dinçer Yılmaz, **Hasan Ersürer**, Şefika Sevi, **Güllü Altunbağ**, Mehmet Gündüz şehit düşerken yüzlerce kişi de yaralandı. Gazi halkı gece gündüz demeden üç günü aşkın süren bu direnişte talepler öne sürerek bu talepleri koşulsuz kabul ettirdi.

Protestolar diğer mahallelere de yayılmıştı. Nurtepe’de, Okmeydanı’nda, Kağıthane’de, Soğanlı’da, 1 Mayıs Mahallesi’nde, Gülsuyu’nda, Tuzla’da, Kartal’da da protestolar yükseldi. Halk, katliamın sorumlularının yargılanmasını istiyordu. Gazi’de cenazeler toprağa verilirken Ümraniye’de gruplar halinde biraraya gelen halkın üzerine de sivil faşistler tarafından uzun namlulu silahlarla ateş açıldı. Birkaç dakika süren tarama sırasında **Genco Demir**, **İsmihan Yüksel**, **Hasan Puyan**, **İsmail Baltacı** olay yerinde **Hakan Çabuk** ise ağır yaralı olarak kaldırıldığı hastanede şehit düştü. Hakan Çabu-

cezasıyla cezalandırıldılar. Tek tutuklu sanık olan Adem Albayrak’ın da tutukluluk süresi gözönüne alınarak tahliyesine karar verildi. Böylece onlarca kişinin ölümü, yüzlerce kişinin yaralanmasıyla sonuçlanan **Gazi katliamından sorumlu olanlar, ellerini kollarını sallayarak aramızda “dolaşıyorlar” ya da emirler bekleyip yeni katliamlara hazırlanıyorlar.**

Gazi direnişi başta Gazi halkı olmak üzere geniş kitlelerin kendine güvenini geliştirdi. Gazi halkı, kitlelerin harekete geçtiğinde ve kararlı direniş gösterdiğinde düşmanın nasıl diz çökmek zorunda kaldığını, eninde sonunda zaferin direnenlerin olduğunu yaşayarak gösterdi. Harekete geçmeleri, ölüme meydan okumaları halinde pes edecek olanın; her türlü silahla tepeden turnağa donanmış “güçlü” gözükene ege-men sınıflar ve onun cellatları olduğunu ve bu cellatların halkın örgütlü gücü karşısında nasıl güçsüzleştiğini, küçüldüğünü ve yenildiğini gösterdi. Devletin alevi sünni çatışması

k’u hastaneye yetiştirmeye çalışılan **Yaşar Aydın** da dönüşte trafik kazasında yaşamını yitirdi. Katliamın ardından devlet, katliamdaki sorumluluğunu gizlemek için bazı polisleri göstermelik olarak soruşturma açtı. Halkın tepkisinden kaçmak için de mahkemeyi İstanbul dışına Önce Afyon’a daha sonra da Trabzon’a taşıdı. Yıllarca süren davada 2000 Mart ayında karar çıktı. 18 polis hakkında beraat kararı verilirken Adem Albayrak ve Mehmet Gündoğan adlı polisler de cinayet suçundan 7 yıl 8 ay hapis

yaratarak toplumu sindirme çabaları Gazi’yle sınırlı değildi öyle de kalmadı. Gazi halkı faşist devletin gerçek yüzünü, daha önce de Çorum’da, Maraş’ta, Sivas’ta görmüştü. Ama Gazi halkı Pir Sultanların, Şeyh Bedrettinlerin isyancı ruhunu kuşanmıştı. “Bozuk düzende sağlam çark olmaz” diyerek başkaldırdı saldırılara. Devlet sert bir kayaya çarptığını anlamıştı. Çünkü kısa zamanda örgütlenmişti Gazi halkı. Devlete değil kendi örgütlü güçlerine inanmışlardı.

Ateşi harlamak ve körüklemektir Newroz

*“Demirci Kawa derlerdi adına
Yiğitler başıydı dağlarda
Tek tek yanan ateşleri
Birleştirip Ninova'ya kaydırmakta
Zalim Dehak'sa oturmuş
yatağında
Başındaki yaralara
Tabakta gencecik beyinleri
çalmakta
Bütün çileler tek bir söz
içindedir.
Demiri dövmek tavında
gerekir.”*

Uyanışın, harekete geçmenin, isyan etmenin adı olan Mart'ın isyancı ruhu çok gerilerden gelmektedir. Bir başkaldırı, bir isyan günü olarak kutlanan Newroz, baharda isyanın sembolü olmuştur. Önceleri bir efsane olarak yayılan Newroz daha sonra sadece bir efsane olmaktan çıkarak bir isyan günü olarak kutlanagelmiştir. Efsaneye göre ise Mezopotamya topraklarında kurulu bulunan Asur İmparatorluğunda zalim mi zalim bir kral yaşamış. Adı Dehak olan bu kral Asur içinde yaşayan halklara özellikle de Kürtlerin ataları olan Medlere büyük acılar çektirir, işkenceler edermiş. Efsanenin devamına göre zalim Dehak bir gün amansız bir hastalığa tutulur. Danıştığı dönemin tüm hekimleri hastalığına bir çare bulamazlar. Son olarak danıştığı bir hekim hergün iki Med gencinin beynini yemesini tavsiye eder Dehak'a. Ve böylece zalim kral hergün 2 Med gencinin beynini yiyerek yaşamını devam ettirmeye başlar. Sıra kralın sarayının hemen yanbaşımda oturan **Demirci Kawa'nın** yedi oğluna gelmiştir. Kawa istemeye istemeye de olsa verir çocuklarını Kral Dehak'a. Ama içinde de bir isyan, bir kin tohumu filizlenmeye başlamıştır böylece. Yüreği dövdüğü demir gibi sertleşmiş, korlaşmış, tava gelmiştir. Ve patlar, zamanı gelmiş bir volkanın patlaması gibi. Onun kini, gücü yayılır dalga dalga tüm halkın yüreğine. Dehak'ın zulmüne maruz kalan herkesin intikam günü gelmiştir artık. Ve önde Demirci Kawa, arkada halk basarlar zalim Dehak'ın sarayını. Dehak'ın öldürülmesinin ardından halk bunu, sarayı ateşe vererek ve dağ başlarında ateş-

ler yakarak kutlar. O günden bu yana her 21 Mart'ta ateşler yakılır dağ başlarında.

Bugün ise zalimin adı değişmiştir sadece. Aradan binlerce yıl geçmesine rağmen Kürt ulusu üzerinde estirilen terör artarak devam etmiş ve etmektedir de. Tek fark o zamanın Dehaklarının yerini bugün faşist TC devletinin almış olmasıdır. Faşist TC'nin kurulduğu günden bugüne 1925'te Şeyh Sait ayaklanmasına; 1928'de Koçgiri; 1938'de Dersim, Ağrı, Zilan isyanlarına karşı tek cevabı saldırmak ve kan dökmek olmuştur. Zulüm düzenleri kurulduğundan beri düzenin efendileri hep halkların özellikle de gençlerin beyinlerini hedef almışlardır. Yıllardır Kürtler'in varlıkları dahi yok sayılarak, kendilerinin aslında Türk oldukları beyinlerine kazanılmak istenmiştir. Zulme karşı başkaldırıyla, isyanla dolu bir tarihe sahip, ayrı bir dili, kültürü, müziği, gelenekleri olan bir ulus yokedilişe mahkum edilmeye çalışılmıştır. Tüm bu amaçları içinde beyinleri özellikle de genç beyinleri asimile ederek etkisiz kılmak ulusal bilinci dejenere etmek için yoğun bir ideolojik bombardımanla yoketmek/yemek için uğraşmıştır. TC, Kürtler bir ulus olduğunun bilincine varıp, isyanlara durunca da katliamlarla, işkencelerle, zorla göçlerle jenoside varan uygulamalara girişmiştir. **Tüm sömürücülerde olduğu gibi TC'nin hedefi olan beyinler yalnızca Kürtlerinki değildir. Kendisine karşı gelebilecek/gelen herkese aynı şekilde saldırmaktadır.** İşte Ölüm Oruçları. Hapishanelerde tutsak aldığı bedenlerin beyinlerini de istemektedir. Bunu “başardığında” rahatlayacak, kendisine alternatif kalmayacaktır. Bu yüzdendir okullarda gerici-ırkçı eğitim sistemiyle gençlerin beyinlerini doldurarak, kendisine hizmet eden tek tip robotlar yaratmak istemesi. Robotlar düşünemez yalnızca programlananları yerine getirir.

Newroz kutlamalarına baktığımızda da aynı saldırı dalgasının varlığını görüyoruz. Ancak bunların içinde en acımasızı 1992 yılında yaşandı. Cizre, Şırnak, Şemdinli, Eruh, Kurtalan, Derik, Kızıltepe, Lice, Kulp, Nusaybin, Midyat, Hakkari, Bitlis, Diyarbakır ve daha birçok ilde Newroz'u kutlayan halka panzerlerle saldıran, otoma-

tik silahlarla ateş açan devlet 100 kişiyi katletti. 1992 yılından buyana yine saldırılar yaşansa da bu kez kaba saldırıların yerini daha sinsi saldırılar almaya başladı. Newroz'u “nevruz”la değiştiren devlet bu sözde bahar bayramının aslında Türklerin bir bayramı olduğunu söyleyerek kutlamalar organize etmekten de geri durmadı. Tarih kitapları birdenbire ortaya çıkan bu Türk bayramından sözeder oldu. Birçoğumuz hatırlarız meclis bahçesinde yakılan ateşlerden atlayan milletvekillerini. Ya da Demirci Kawa edaları takınan Tansu Çiller'in demir döverkenki komik ve içler acısı halini. O günden bugüne değin Newroz'un içini boşaltma çabaları yoğun olarak devletin gündeminde oldu. Özellikle bugün gelinen aşama açısından baktığımızda nice direnişlere imza atan Kürt halkının sessizliğe gömülmeye çalışıldığını görüyoruz. Saldırıları dünkünden daha şiddetli ve azgın yaşanmakta ancak buna rağmen halkın yüreğindeki özgürlük ve isyan ağacının yeni yeni filizler vermesi engellenememiştir. Nice yıllık direniş tarihi ayaklar altına alınmaya çalışılmakta, dünün Dehaklarının bugünün TC devleti olduğu gerçeği karartılmak istenmektedir. Oysa ki çağdaş günümüz Dehakları da bugün halkların beyinlerini uyuşturmayaya, çalmaya çalışmaktadır. Gerilla savaşının Kürt halkına kazandırdığı cesaret

ve cüret hergün verilen yeni yeni tavizlerle gölgelemek istenmektedir.

NEWROZ İSYANDIR!

“Dağlayan acılırsa katliamlarsa halkı eriyorsa binlerce insan karanlık hücrelerde ağlamaktan yanırsa gözleri anaların yolu yok kurtuluşun isyanı seçmedikçe.”

Newroz isyandır. Bahar ve umuttur. Zalimden, zulümkardan hesap sormanın gü-nüdür. Her Newroz'da üzerinden atlanan alevler, Demirci Kawa'nın zaferi mustulama için yaktığı alevlerdir. Gerillanın her 21 Mart'ta silah çatarak dağların doruklarını aydınlatması ve çınlatmasıdır. Bugün bu gerçekler her ne kadar gözardı edilmeye çalışılsa da Demirci Kawa misali filizlenen isyan kıvılcımları asla karartılamayacak ve söndürülemeyecektir. Sessizliğe gömülmeye çalışılan isyan çığlıkları asla teslimiyetin karanlık sularında boğulamayacaktır. **Bu yıl da 21 Mart'ta yakacağımız isyan ateşleri Mart'ın çağrısına kulak verenlerce çoğalarak büyüyecektir. Demirci Kawa'nın demire çaldığı su unutulmamacak, aynı ateş zalimleri yakmaya devam edecektir.** Ateşi büyütme için 21 Mart'ta analarda olmalı ve her yerde isyan ateşini yüksetmeliyiz. Nasıl ki Dehaklar zulümleriyle hala varolageliyorlarsa Demirci Kawalar da varolacaktır. Ta ki zulmün saltanatı yıkılıp, sınıfsız, sınırsız bir dünya kurulana dek.

İşçi-köylüden

Faşist Türk Ordusu uşaklıkta sınır tanımıyor!

En son söyleyeceğimizi en başta söylemek gerekirse, son günlerde Türkiye kamuoyunu oldukça meşgul eden ve tartışmalara neden olan, MGK Genel Sekreteri Orgeneral **Tuncer Kılınç**'ın tavrıyla alevlenen, Avrupa Birliği'ne "**giriş**" konusuna ve en önemlisi de ordunun "**bağımsız**" bir güç olarak yansıtılmasına açıklık getirmiş olacağız.

Ne demişti **Tuncer Kılınç**, Türkiye'nin yeni işbirliği arayışları içinde olmasını da önererek? "**Bunun en uygun tarzı Amerika'ya yakın görünen Rusya'dır. Rusya aslında yalnızdır. Onunla birlikte Amerika'yı gözardı etmeksizin İran'ı alarak Türkiye'nin bir arayış içinde olması gerekir.**" Kastetikleri yeni arayışlar, Türkiye'nin Avrupa Birliği dışında yeni arayışlara girmesidir. Ama aslında böyle bir durum yok. Bu ve benzeri açıklamalarda hedeflenen, AB'li emperyalist efendilerinden taviz koarmaya yönelik bir **santaj**dır.

Türk ordusu kendisine **emredilen** rolü oldukça iyi oynuyor.

Emperyalizme göbekten bağımlı **Komprador Burjuvazi ve Büyük Toprak Ağaları'nın** devleti olan TC'nin, emperyalizme uşaklığının **güvencesi** ve işçi sınıfı ve emekçi halk üzerindeki katliam, baskı, işkence ve sömürü **araçlarından** biri olan ordunun; TC tarihinde sıklıkla gördüğümüz bir biçimde, aynı zamanda, halkı yanıltmanın, halk kitlelerinin bilincini **maniple** etmenin bir aracı olarak da kullanıldığını görmekteyiz. Bu **maniplasyon** bazen öyle başarılı olmuştur ki, kendisine ilerici diyen kesimleri bile etkilemiş hatta geçmişte bazı küçük burjuva devrimcilerini, (her ne kadar onların ideolojik duruşlarından bağımsız olmamakla birlikte), ordudan devrim beklemeye kadar varan anlayışlara bile götürmüştür.

TC'nin kuruluşundan itibaren her dönem hakim sınıfların baskı ve zulmetme aracı olan ordu, emperyalist politikaların ülke topraklarında ve bölgede uygulanmasının bir aracı olarak da kullanılabilmiştir. Askeri darbeler, emperyalist politikalar ve onların uşaklarınca tezgahlanmış, ordu kendisine emredilen bu görevleri "**başarıyla**" yerine getirmiş, hem askeri darbe dönemlerinde hem de **kışlada** yken bile binlerce yurtseverin, halk evla-

dının, devrimci ve komünistin kanına girmiş, işkencelerden geçirmiştir. Üstelik tüm bunları "**ülke**" için, "**vatan**" için, "**halk**" için, "**bağımsızlık**" ve "**demokrasi**" için yapıldığı ileriye sürülmüştür. Gerçek büyük bir başarıyla karartılmış; ordu **bağımsızlığın** ve **demokrasi**nin güvencesi olarak yansıtılmıştır.

Emperyalizmin uşağı Türk hakim sınıfları arasındaki çelişkilerin giderilmesi, devletin emperyalizmin iç pazar ve kaynak ihtiyacına uygun olarak yeniden yapılandırılması, egemen sınıf ittifakının bu politikalar kapsamında mümkün olabilmesi, bunun için "**balans ayarlarının**" yapılması, ordunun **görevleri** arasında yer aldı.

Bu durum özellikle 12 Eylül öncesi daha ön plandaydı. Bunda 12 Eylül öncesi siyasal alan ile devletin bürokratik yapısı arasındaki ilişkinin **örtük** karakterde olmasının payı büyüktür. Ordu, her seferinde yıpranmaması için "**tarafsız**" bir güç olarak ortaya çıkıyor ve müdahalelerde bulunuyordu. Bunu yaparken siyasal ve ekonomik düzeyde resmi olarak herhangi bir "**tarafın**" adına açıklama yapmıyordu. Ancak 12 Eylül sonrasında bu ilişki daha **açık** bir karakter kazandı. Hem askeri bürokrasinin siyasal alana müdahale tarzında bu gelişti ve hem de siyasal alanla ekonomik alan arasında açıklamalar kimlerin siyasal görevlerini yapmadığı, kimlerin siyasal olarak hedef alınması gerektiği gibi içerikler kazandı. Öyle ki **subayların** ağzından çıkacak cümleler bile heycanla beklenir oldu!

Tuncer Kılınç'ın son açıklamaları da bu anlayış çerçevesinde şekillendi ve ele alındı. Ve mesele esas olarak, AB'ciler ve AB'ci olmayanlar olarak tartışılarak, yine bildik maniplasyonlar yapıldı. Halen de yapılmaktadır. Neydi bu maniplasyonlar, "**Asker AB'ye karşı**", "**Askerden bağımsızlıkçı tavrı**", "**Askerden yeni arayışlar**" vb. onlarca spekülasyon, büyük ve iddialı haberler, açıklamalar; yazı ve makaleler. Bütün bunların altında yatan ise askerin sanki emperyalist politikalarından bağımsız bir tavır olabileceği, bu yönlü bir adım atabileceği ve özellikle emperyalistler arasında bir **tercih** yapma durumu olduğu, bağımsız bir güç olduğu yanılısamasıdır.

Şu kesinlikle bir gerçektir. Ordu devletin **temel gücüdür** ve dikkate alınması gerekir. **Bu bir gerçek olduğu kadar, bununla birlikte bu gücün uşak bir güç olduğu gerçeği de akıldan çıkarılmamalıdır.** Bu gerçeklik bir an olsun akıldan çıkarıldığında, yapılan değerlendirmeler, havada kalacak ve hiç kuşkusuz ki doğru olmayacaktır.

Sözü fazla uzatmadan kısa kısa değinirsek:

Hemen belirtelim ki AB'ne üyelik bir **devlet politikası** olarak açıklanmış ve ABD tarafından da **desteklenen** bir politikadır. ABD'nin neredeyse bütün açıklamaları Türkiye'nin AB'ne girmesi yönlüdür ve bir önceki ABD başkanı Clinton'un **rüyalarını** süsleyecek denli önemsenmektedir.

Üstelik bugün, Türkiye AB'nin dışında olmasına rağmen, AB'nin **dış ticaret politikasını uygulamakla yükümlüdür.** 1995 Gümrük Birliği Belgesi ile, Türkiye'nin AB emperyalistlerine **bağımlı** durumu daha da artmıştır.

Sanıldığı gibi Türkiye'nin bir arayışa girmesi söz konusu değildir. Çünkü Türkiye, zaten halihazırda ABD politikaları doğrultusunda Rusya ile ilişkilerini **geliştirmektedir.** Bu ilişkiler ve özellikle askeri alandaki işbirliği, daha önceki **İşçi-köylü** sayılarımızda **işlenmiştir.**

Şu anda da ABD emperyalizminin Kafkasya'ya müdahalesinin bir yansıması olarak Gürcistan'da konuşlandırılan ABD askerleri, yıllardır burada "eğitim ve danışmanlık" faaliyetini sürdüren Türk subaylarının nüfuz bölgesine yerleşmiştir. Bu faaliyet de NATO'nun **Barış İçin Ortaklık** (BİO) programı çerçevesinde ve ABD'nin "**terörle mücadele**" yalanları eşliğinde sürdürülmektedir.

Türkiye'nin bölgede ABD politikaları doğrultusunda vurucu bir güç olarak şekillendirilmesinin birçok örneği verilebilir. Özellikle içte; gerek devletin yeniden yapılandırılması sonucunda, hakim sınıfların uşaklığının daha da derinleşmesi ve uygulanan politikaların nihai olarak başarılı olabilmesinin yolunun da içte ilerici, devrimci ve komünist muhalefeti bastırmanın en önemli ayağı olan F tipi tecrit saldırısının hayata geçirilmesinden geçtiğini defalarca ifade ettik.

Bugün Türkiye, emperyalistlerin bölge halklarına yönelik vurucu bir gücü olarak konumlandırılmaya devam etmektedir. Bunun hazırlıkları yapılmaktadır. Türkiye bölgede bir jandarma rolüne soyundurulmuş, Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkaslara "**güvenlik**" adı altında mü-

dahale etmesinin (ki bu müdahale emperyalist çıkarlar doğrultusunda, bölge halklarının kanına girmek olarak anlaşılmalıdır) önü açılmıştır.

Bu gerçeği Genelkurmay Plan ve Prensipler Başkanı Hava Korgeneral **Reşat Turgut**, T. Kılınç'ın görüş açıkladığı toplantıların ikinci gününde "**Önümüzdeki dönemde ikili bazda İran ile, bölgesel alanda ise Ortadoğu ve Kafkaslar bütününde güvenlik artırıcı önlemler doğrultusunda karargah çalışması**" yaptıklarını söyleyerek ifade etmiştir.

Kısacası TSK'nin tavrı (kendi içerisindeki güçlerin birbirleriyle çatışması bir yana- ki bu da emperyalistlerin çıkar dalaşlarından bağımsız değildir- kendinden menkul, başlı başına bir tavır değil, tam aksine emperyalist politikaların, başta da ABD emperyalizminin bölgeye yönelik politikalarından bağımsız değildir. Olsa olsa Türk hakim sınıflarının kendilerini AB'li emperyalistlere daha fazla bir fiyata **pazarlamaları**, bölgede emperyalistler arası çıkar dalaşından daha fazla kemik kapma **çabası** olarak görülmelidir.

Çünkü Türk hakim sınıflarının elindeki en önemli koz, dünyanın sayılı ordularından birini elinde bulundurmasıdır. Bu da emperyalistlerle **pazarlık yapmalarını değil** - çünkü böyle bir koşulları yoktur- olsa olsa pazarlamada komisyonun daha da artırılmasına yarayacaktır. Ünlü para spekülörü **George Soros**'un dediği gibi "**Sizin özel sektörünüzün, işadamı becerinizin, ekonomik programlarınızın saptadığı hedeflerle ürettiğiniz ürünlerin rekabet gücü ve dış piyasalarda satış şansı fazla yok. Sizin en iyi ihrac ürününüz ordunuz**" dur.

Evet, emperyalistler ve onların yerli uşakları **Komprador Burjuvazi ve Büyük Toprak Ağaları**, Mehmetçiği **ihrac** etmeye hazırlanıyorlar. Hem de bütün halkın gözlerinin içine baka baka. ABD emperyalizminin bölgedeki çıkarlarının koruyucusu ve bekçisi olarak. Ne karşılığında? ABD Büyükelçisi **Robert Pearson**'ın ifadeleriyle "**ABD vatandaşları Türkiye'ye ekstra vergi ödüyorlar. IMF'nin 35 milyar dolarının %17'si bizim vergilerden, geri kalan da bizim bastırmamızla size verildi.**"

İşte size "**bağımsız**", "**güvenilir**", "**TC'nin ve demokrasinin koruyucusu**"nun fiyatı!

Büyük Adam Küçük Aşk'ta “Perde çekildi, oyun açığa çıktı”

Bir Kürt kızı olan Hejar ile emekli bir hakim olan Rifat Bey arasındaki ilişkinin konu olduğu film Emniyet Genel Müdürlüğü tarafından 26 Aralık 2001 tarihinde hazırlanan bir rapor doğrultusunda yasaklandı. Emniyetin hazırladığı raporla harekete geçen Kültür Bakanlığı Sinema, Video ve Müzik Eserleri Yüksek Denetleme Kurulu'nda alınan oybirliği karar ile filmin gösterilmesine ve dağıtılmasına yasaklama getirildi.

Anadilde eğitim talebinden idamın kaldırılmasına ve PKK'nin siyasallaşması yönünde sürdürülen tartışmalardan “Büyük Adam Küçük Aşk” filmine kadar varan gündemin yükselen nabzı yasaklamalarla artıyor. Özellikle PKK'nin teslimiyetçi bir rotaya girmesiyle beraber “yasallaşma” yolunda döşemeye çalıştığı taşları yerinden bir bir oynatmaya çalışan devlet, Kürt sözcüğünden tutalım da Kürtçe isimlere kadar varan tahammülsüz saldırılarına “Büyük Adam Küçük Aşk” filmi ile ivme

bilinmez ama, Altın Portakal Film Festivali'nde en iyi film ödülü olmak üzere tam beş ödül birden kazanan filmin çekimleri için Kültür Bakanlığı'nın harcadığı 45 milyar lira “devlet erkanında” konuşulur oldu. Filmin yasaklanmasına bir neden, filmin küçük oyuncusu Dilan Erçetin'in filmde kullandığı “Hejar” adının yurtdışındaki gösterimde de kullanılacak olmasıyken, bir diğeri filmin ilk sahnelerindeki görüntülerdir. Bu görüntüler neydi ve neden yasaklama konusu içeriyordu? Filmi izleyenler

güveni zedeleyici olarak yansıttığını belirterek filmin yasaklanmasını istedi. Böylece filmin bölücü ve yıkıcı olduğu belirtilirken, Kültür Bakanlığı'nca yurtdışında yarışmalara sokulan ve parasal olarak desteklenen bir film “yukarıdan” gelen talimatlarla “sansüre” takıldı.

Evet, devletin “büyük adamları” kirli çamaşırlarının ortaya çıkarmaması için yasaklar üzerine yasaklar eklerken, bu ülkenin gerçeği olan kayıplar, yargısız infazlar, katliamlar yasaklamalarla örtül-

larına hangi bahaneler yeter acaba?

Bir başka açıdan baktığımızda ise, Kürtlere uygulanan asimilasyon politikalarının bir parçasını yansıtan filmin şu süreçte yasaklanmasının hiç de tesadüfi olmadığını görüyoruz. Kürt isimlerinin çocuklarına verilmesi nedeniyle 7 aile hakkında açılan soruşturmalar, anadilde eğitim istedikleri için gözaltı ve tutuklama terörüne maruz kalanlar ya da mecliste idam ve PKK'nin siyasallaşması konusu sürerken Kürtlere ait ne var ne yoksa devletin saldırısı kapsamında ele alınmasıyla filmin yasaklanması ters şeyler değildir. Öyle ki, filmde Rifat Bey'in küçük Hejar'a zorla Türkçe öğretmeye kalkışması ve zaman zaman onu Kürt olduğu için küçümsemesi Kürtlere yönelik devletin uygulamaya çalıştığı asimile politikaları gerçeğini gözler önüne sererken; küçük Hejar'ın anadilinde ısrarcı olması bugünün anadilde eğitim talep eden Kürt halkının istemlerini yansıttığından şu süreçte gösterilmesi sakıncalı filmler arasına girmesine vesile olmuştur.

Evet, “mini demokrasi” paketiyle özgürlüklerin biraz daha kemer sıkımına uğratıldığı günümüzde, kendine yönelik oklar karşısında sağa, sola kaçan devlet, kültür sanatıyla, ekonomisiyle saldırmaya devam ederken muhalif kültür sanata karşı tavır almayı ihmal etmiyor. Gerek sansürüyle gerek yasaklamalarıyla ve cezalarıyla yaptırım uygulamaya hız veriyor. 3 boyutlu olarak ele aldığımız filmin yasaklanması nedeniyle pek çok açıdan irdelenen filmin yasaklanması bizlere bir kere daha gösterdi ki, “büyük adamlar” perde arkasında oynuyor. Her ne kadar perde arkasında dönse de dolaplar, ışıkların açık olduğu unutuluyor olmalı. Çünkü ışık, perde arkasını olduğu gibi izlettiriyor. Ve bu oyunun sonunda “büyük adamlar alkışlanmak yerine taşa tutulacak...” Çünkü biz kör ve sağır değiliz.

kazandırdı. Bir Kürt kızı olan Hejar ile emekli bir hakim olan Rifat Bey arasındaki ilişkinin konu edildiği film, Emniyet Genel Müdürlüğü tarafından 26 Aralık 2001 tarihinde hazırlanan bir rapor doğrultusunda yasaklandı. Emniyetin hazırladığı raporla harekete geçen Kültür Bakanlığı Sinema, Video ve Müzik Eserleri Yüksek Denetleme Kurulu'nda alınan oybirliği karar ile filmin gösterilmesine ve dağıtılmasına yasaklama getirildi. Handan İpekçi'nin yönetmenliğini yaptığı ve Fusun Demirel, Şükran Güngör, Dilan Erçetin ile İsmail Hakkı Şen'in rol aldığı film, 2001 yılının en iyi filmi olarak gösterilirken, filme yasaklama getiren Kültür Bakanlığı, filmi Amerikan Sinema Akademisi tarafından düzenlenen Yabancı Film Oscarına aday olarak da gösterendir. Şimdi Oscar adaylığının sonucu ne olur

varsa hatırlayacaktır. Hejar bir Kürt kızıdır ve anne-babasını T. Kürdistanı'nda bir çatışmada yitirmiştir. Hejar'a bakan Erdo da köylerinden sürgün edilmelerinin ardından küçük Hejar'ı alır ve ona bakması için İstanbul'da bulunan avukat akrabasının yanına gider. Avukat ise, evinde devrimcileri barındırdığından önce karşı çıkar fakat sonra kabullenir. Ve bir gün, avukatın evi polisler tarafından ablukaya alınır ve çatışma başlar. Çatışma bittiğinde devrimci gençler ölür, avukat ise yaralıdır. Yaralı olmasına rağmen eve gelen polisler avukatı da öldürür. Hejar ise bu sırada bir dolabın içinde saklı beklemektedir. Bunun sonrasında Rifat Bey ile Hejar'ın ilişkisi başlarken, Emniyet Müdürlüğü çekilen bu görüntülerde polisin “yargısız infaz” “yapıyor gibi” görüldüğünü, emniyet kuvvetlerine olan

meye, perde arkasına itilmeye çalışılıyor. Katliamlar konusunda yeni düzenlemeler yapılarak “polis operasyonlarına çeki düzen” getirildiği şu günlerde emniyetin imajını zedelediği belirtilen bu görüntüler “yargısız infaz yapmıyoruz” diyerek demeçler veren Emniyet Müdürlüğü'nü rahatsız etse de devletin yakın tarihine şöyle bir bakmalı. Daha geçen ay, Silvan'da aynı hafta içinde iki kez “terörist” bulduk gerekçesiyle gecekondu evlerini tarayan kendileri değil miydi? Ya da geçmişe uzanalım isterseniz. Yer Kadıköy, ev İsmail Oral ile Hatice Dilek'in kaldığı yer. Sayısız mermi ile kurşun yağdırdıkları Oral ile Dilek için ne diyebilirler şimdi? Orada da Hatice Dilek, küçük oğlunun gözlerinin önünde katledilmemiş miydi? Bu görüntüler filmdeki sahneyle bağdaşmıyor mu? Ya da nice katliam-

KADINLAR KATILMAKSIZIN ASLA!

Türk, Kürt Çeşitli Mılliyetlerden Halkımıza

“Komünizmin kapitalizme karşı savaş ilanındır.” diyordu Clara Zetkin yoldaş, 8 Mart için. Bu ilanı bir kez daha emperyalizmin duvarlarına çivilememiz gerekiyor. Bunun en yakın ve en somut gerekçesini, dünyayı özellikle kadınlara eden emperyalist-kapitalist sistem oluşturuyor. Özellikle diyoruz, çünkü özel mülkiyetin doğuşu ile birlikte hem hakim sınıfların hem de cinsiyetinin doğadaki rolünün sömürülmesi ile erkeklerin tahakkümü altına alınan kadınlar; sömürü ve baskının katmerlisini yaşayagelmışlerdir. Öyle ki, kölenin kölesi, proleterin proleterleri olmuşlar ve paylarına kesintisiz zulüm düşmüştür. Kanlarını ve canlarını kattıkları bu dünyada; emek, özveri, katlanma, sabır, dayanma vb. sözcükler ödevleri, her türlü çileyi çekme ve bedel ödeme görevleri kılınmıştır. Toplumsal kötülükleri en ezici biçimde hissetmişler, en yüksek derecede kurban olmuşlardır.

İnsanlık tarihi, erkeğin kadınlar karşısındaki hak önceliğinin ve ayrıcalıklı konumunun en son ve en derin kökünün özel mülkiyet olduğunu öğretir. Tarih boyunca ezilen sınıfların kadınları, aynı “kaderi” paylaştıkları kendi sınıflarındaki erkeklerin ihaneti altında yaşamışlar, eziletin bir başka şeklini de onlardan görmüşlerdir. İtildikleri “ikinci sınıf cins” konumu öyle ağır, öyle acımasız, öyle barbarcadır ki, neredeyse kendilerini dahi ikna edecek sonuçlar yaratmıştır. Nitekim kadını konu alan bütün siyasal, sosyal ilişkiler ağı ile kültür; onlara toplumsal rol olarak dayatılan bu aşağılayıcı durumu meşrulaştırmak üzerine inşa edilmiştir. Hakim sınıf ideolojileri “kadının zayıflığı ve geriliği”ni toplumsal bir dogma, yıkılmaz ve mutlak bir felsefe halinde sunmuş ve bu temelde bedeni, ruhi ve ahlaki bir baskı sistemi inşa ettirmiştir.

Bu ilişki, bugün törelerde ve önyargılarda, kadın cinsiyetinin yasa önündeki hak yoksunluğunda ya da en azından daha az haklara sahip olmasında, aile, devlet ve toplumdaki mağdur konumunda, manevi bakımdan vesayet altında olmasında ve geri kılınmışlığında, ana ve eş olarak ortaya koyduğu emeğin toplum nezdinde ciddi bir değer görmemesinde yaşayıp gitmektedir. Lenin yoldaşın deyişiyle, “kapitalist sistemde ne kadar demokrasi olursa olsun, kadın, yatak odasına, çocuk odasına, mutfığa kapatılmış ‘evcil bir köle’ olarak kalmaya devam etmektedir.”

Çocuk doğurmak ve yetiştirmek, ev işlerine bakmak, kocasının cinsel tatmin aracı olmak ve toplumsal üretimde ucuz ve sınırsız bir sömürü kaynağı olmakla yükümlendirilen kadın; evde, işyerinde, tarlada ve sokakta sınıfsal kimliğinin ötesinde cinsel nesne olarak görülmüştür.

Kadının bedeni kendine ait görülmemektedir. Mal olarak “değer”lendirilen kadın, sürekli bir erkeğe aittir. Bu, sistemde “orta malı” kılınmasına giden yolu açmaktadır. Cinsel taciz ve tecavüzün, her türden şiddet ve dayanın meşruiyet derecesinde yoğunluğu bunun sonucudur.

Kadın sorunu, istatistiklerle ve belgelerle ortaya konulmaya gerek kalmayacak bir netlikte vardır. Bu yüzden, komünizmin kilometre taşı olan 8 Mart, benzeri birlik, dayanışma ve mücadele günleri gibi, içeriği boşaltılmak amacıyla egemenler tarafından çalınmaya çalışılmaktadır. Kadınlara boş övgü, aslında sövgüdür. Burjuvazinin yaptığı da tastamam budur.

Ülkemizin kadını, nüfus çoğunluğunu oluşturan köylü yığınları içinde islami değerler ve gelenek, göreneklerde somutlanan feodal kültür ile örtülü bir cendere hapsinde yaşamakta; bu cendere proleter ve yarı-proleter kadınlarla, küçük ve orta burjuvazinin kadını da sarmalına almakta, ezilmişliğini ve sömürülmüşlüğüünü dayanılmaz boyutlara taşımaktadır. Günümüzde; yoksulluğun derinleşmesi ve medyanın emperyalist kültürü pompalamasıyla ahlaki yozlaşmanın ileri boyutlara tırmanması, fuhuş sektörünün palazlanması, kadına yönelik şiddetin yoğunlaşması, intiharlar ve töre cinayetlerinin ciddi bir artış göstermesi; emekçi sınıfların itildiği ağır ve dayanılmaz iktisadi ve sosyal yıkım koşullarında, kadınlarımızın yalıtılmış ve tüketilmişliğinin benzersiz bir sürecine işaret ediyor. Medeni yasada yapılan “aile reisliği”, “soyadı seçme hakkı”, “evlilikte mal rejimi düzenlemesi” gibi “değişiklik”lerle, kadın haklarında ilerleme sağlandığından bahisle yürütülen propaganda faaliyeti, adice yapılan bir makyajı gizlemeye yetmiyor. Çünkü değil böylesi göstermelik rötuşlar, en mükemmelinden hak düzenlemeleri bile, özel mülkiyete son verilerek yaşamda karşılığını bulmadan, kadının aileye ve topluma prangalanmasını yıkamaz.

Ezilenlerin en çok ezilenleri olan kadınların faşistçe köleleştirilmesine karşı koyuşun, isyan ve direnişin en soylu, etkili ve anlamlı olanı yine kadınlardan gelmiş ve emekçi sınıfların komünist kadınları, “kadınların kurtuluşu davası”ni, insanlığın kurtuluşu davasının ayrılmaz bir parçası görme bilinciyle, komünizme giden yolda şanlı bir savaş geleneği yaratmışlardır.

Erkekleri hedeflemekle asıl düşmanı ve yönelimi saptıran, neticede kadınların bugünkü konumlarını daha da perçinleme işlevi gören, başta feministler olmak üzere bütün yanlısamalı ve yanıltmacı çizgileri mahkum ederek ilerleyen komünist kadın hareketi; sınıfsal birliğin parçalanması çabalarına aşılmaz bir set oluşturmuş ve proletaryanın her iki cinsi de kucaklayan büyük komünizm davasına güçlü bir ışık vermiştir. Bu ışık sayesinde dünyanın dört bir yanında, proleter dev-

rimleri çağı, kadınların en az erkekler kadar izlerini ve renklerini taşıyan sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerine tanık olmuş, kadınlar katılmadan hiç bir ileri hamlenin başarılamayacağı döne döne kanıtlanmıştır. Doğanın toprak, su ve hava kadar açık bu gerçeği, ezilenlerin kadınlarını savaşta yardımcı, ikincil konumdan çıkararak asli unsur haline getirmekle, tayin edici bir rol yüklemiştir.

Bu rolün bilinciyle bugün de emperyalizme, faşizme ve her türden gericiğe karşı amansız savaşın bayrağını, ön cephe kadınlara, erkeklerle birlikte taşıyor. Nerede silahlı bir eylem, silahlı çatışma varsa, nerede grevler, boykotlar, protestolar, sokak gösterileri ve eylemleri varsa, nerede işkencecilere karşı gözaltında, hapiste direniş ve isyan varsa, orada ilk önce kadınlar ve kadın yoldaşlarımız var. Çağımızın bütün devrimleri, bütün savaşları ve bütün direnişleri, onların damgasını taşıyor.

Bu, büyük ve önemli bir gerçeğe işaret etmektedir : Proletaryanın savaşında halayın başını çeken kadınlar, bu kavga içinde özgürleşmekte, sınıflarıyla beraber kendi kurtuluşlarına da giden yolda, gaspedilen kimliklerini kazanmaktadırlar. Kendi elleriyle edindikleri bu kimliğin artık hiç bir sınıf ya da zümre tarafından silinemeyeceği gerçeğinin toplumsal belleğe kazındığı dönemin adıdır yirminci yüzyıl. Yirmibirinci asır ise bunun daha somut ve kalıcı kazanımlarla ete kemiğe bürüneceği aşamanın adı olacaktır.

Kadının sınıfsal sömürünün yanısıra cins olarak da görmekte olduğu baskı ve ezilmişlikten ileri gelen sorunu, ancak buna kaynaklık eden özel mülkiyetin kaldırılmasıyla çözülecektir. Kadın emekçi kitleler, üretim araçlarının mülkiyetine, dağıtım ve yönetimine katıldıkları ve emekçi toplumun tüm diğer üyeleri gibi aynı şekilde çalışma yükümlülüğünü yerine getirecek duruma geldiklerinde gerçek eşitlik mümkündür. Sosyalizm; kadın ve erkeğin sadece yasalarda değil toplumsal yaşamdaki eşitliği, evlilik ve aile hukukunun köklü bir değişikliğe tabi tutulması, analığın toplumsal fonksiyon olarak kabulü, ana ve bebeğin korunması, çocuk ve gençlerin bakılması ve eğitilmesi, ev ekonomisini derece derece tasfiye edecek kurulların oluşturulması; kadını köleleştiren ideoloji ve geleneklere karşı planlı kültürel mücadelelerin hızlı biçimde yükseltilmesi ile kadının kurtuluşu yolunda dev adımlar atacaktır. Böylelikle kadının doğal fonksiyonu olan anneliğin, onun toplumsal yükümlülükleriyle çatışmadığı ve genelin yararına yaratıcı çalışmasını engellemediği, tersine emekçi kolektifin yaşam ve görevleriyle sıkı ve kopmaz bir bağ içinde olan, kişiliğin çok yönlü gelişmesini teşvik ettiği koşullar yaratılacaktır.

8 Mart’ın 2002’deki anlamını, kadının-erkek eşitliğini savaşta ve direnişte, eylemde ve barikatta sağlayan, sınıf mü-

cadelesinin ezilenler cephesi tayin ediyor. Bunun nicel bakımdan, yani sayısal açıdan eşitliğinin sağlanması ise günümüzde de en kritik görevlerimizden birisini oluşturuyor. Devrim mücadelesine özellikle ve öncelikle kadınların çekilmesi, zafere giden yolun en temel koşullarındandır. Toplumsal yaşamdan uzak tutulan, aileye zincirlenen, pasifize edilerek siyasi geriliğe hapsedilen kadınlar; kendine özgü ruhsal dünyasıyla, yaşamın ve mücadelenin her alanına çeşitlilik, derinlik ve incelik kazandırmakla, savaşı yenilmez kılmının teminatıdır.

Emperyalist-feodal kültürün, dinin etkisinden ve önyargılarından koparılmamış, mücadelenin içine çekilememiş olan işçi kadınları, ev kadınları, memur ve köylü kadın kitleleri, devrim için kaybın ötesinde tehlike oluştururlar. Dünya devrim mücadeleleri tarihi bunun örnekleriyle doludur. Kadınların katıldıkları, omuz verdikleri herhangi bir eylem ve direnişten bile çok genel anlamda görülebilmektedir ki kadınları savaşta kitlesel olarak aktif kılmayan bir devrim hareketinin başarılı olabilmesi olanaksızdır.

Emperyalist-kapitalist sistemin her türlü manevrayı tükettiği için maskesini çıkardığı, açıktan bütün gücüyle yüklenme sürecini başlattığı, böylelikle mezarını daha derin kazdığı yaşamakta olduğumuz dönemi, kızıl bir dünyanın altın sayfalarıyla donatmanın en önemli güvencesi kadınlarıdır. En önemli güvencesidir, çünkü en çok ezilenler daha devrimci, kaybedecek hiç ama hiç bir şeyi olmayanlar daha proleterdir.

**-YAŞASIN EMEKÇİ KADINLARIN
ULUSLARARASI BİRLİK,
MÜCADELE VE
DAYANIŞMA GÜNÜ
8 MART!**

**-8 MART, KADINLARIN
SINIFSIZ VE SÖMÜRÜSÜZ BİR
DÜNYA ŞİARINI HAYKIRIŞIDIR!
-DÜNYA KADINLARLA VARDIR,
KOMÜNİZM DE KADINLARLA
VAR OLACAKTIR!**

**-ŞEHİT DÜŞEN KADIN YOLDAŞ-
LARIMIZ ZAFERİ MUTLAKLAŞ-
TIRMANIN EN GÜZEL ADIDIR,
ONLAR FAŞİZMİN KALELERİNE
DİKİLEN PARTİ
SANCAĞIMIZDIR!**

**-EMPERYALİZME KARŞI
SAVAŞAN BÜTÜN KADINLARA
SELAM OLSUN!**

**-YAŞASIN KADIN-ERKEK BÜTÜN
İNSANLIĞIN KURTULUŞ
BAYRAĞI
MARKSİZM-LENİNİZM-
MAOİZM!**

**-YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML VE
ÖNDERLİĞİNDEKİ TİKKO,
TMLGB!
8 Mart 2002
TKP/ML-MK SB**